

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Ren_Dhark_056-Brand_Kurt-Zaludne nebezpeci.PDB

PDB Name: Ren_Dhark_56 Zaludne Nebezpecie
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.8.2006
Modification Date: 13.8.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Ren Dhark, díl 56 (Die tückische Gefahr)

Kurt Brand: Záludné nebezpečí

Nucené ubytování Jose Aachtena van Haaga se nevyznačovalo pohodlím, ale zabezpečením. Přispívala k tomu i energetická stěna, kterou jednou zkusil proniknout, následný šok ho ale od dalších pokusů odradil.

Seděl na stoličce, laciném sériovém výrobku, nepohodlnému a vysmívajícímu se všem ergonomickým pravidlům. „Zatraceně!“ řekl z celého srdce a zase se postavil.

Měl sportovní postavu a i při svém současném uvěznění vystupoval jako někdo, kdo si poradí i při nejdívočejších životních situacích. Tvář zbarvená od slunce do hněda prozrazovala, že Jos není žádný pecivál, ale že se raději pohybuje ve volné přírodě. Černé, dozadu učesané vlasy byly v kontrastu s jeho nahnědlým obličejem.

Upřeně pozoroval zdi. Plastobeton. Rychlý způsob výstavby. Jednotlivé díly se k sobě sestaví, spojí se svorkami a vše je hotové.

Na jedné straně byl prostor, ve kterém byl Jos uzavřený otevřený. Mohl vidět své strážce a oni jeho. Oddělovala je pouze energetická stěna.

Vypadá to, že se hoši pořádně vykoukali, pomyslel si při pohledu na ně.

Dostali ho snadno. Paralyzovali ho, když letěl přes Eugenie Rocks ve svém jettu. Dal tomuto souostroví pár set různých jmen. Byl přesvědčený, že je nikdy nezapomene.

Mimo celu seděli čtyři muži. Dva popíjeli a Jos, který snesl nezvykle velké množství alkoholu aniž by se opil bezděčně polykal, protože kvůli tomu pohledu dostával žízeň.

Druzí dva se polohlasně bavili. Nemohl slyšet žádný zvuk. Energetická stěna byla absolutně zvukotěsná. Pokoušel se jim proto odečítat slova ze rtů.

Tvrdohlavá banda, myslel si. Jos se chtěl dostat z místa, na kterém ho věznili. Získat informace bylo vždy nejdůležitější. Vybavený dobrými informacemi se již viděl na půl cesty na svobodu.

Když se na něj strážci podívali, udělal pravou rukou jasně srozumitelné gesto. Muž se zvedl a druhý rovněž. Oba měli v ruce nejtěžší giantský blaster.

Každý paprsek by byl smrtelný. Jos, jeden z nejlepších lidí v GBO na to nedbal. Neměl v úmyslu je napadnout. Život ho zatím ještě neomrzel. Jemu stačilo to, že dostal příležitost mluvit s těmito nesympatickými osobami.

Nedbale stál krok před uzavěrou s rukama zkříženýma na hrudi. Na druhé straně šáhl jeden z mužů doprava, před Josem to krátce bliklo a uzavěra náhle zmizela.

„Co je?“ zeptal se ho hrubě.

Jos se příjemně usmál a pohlédl na plastikovou lahev na stole: „Pijete vždycky sami?“

Oba jeho strážci kteří na něj mířili blastery na něj vrhli tázavý pohled. Od stolu se ozval třetí: „Role, dej mu lahev, ale s podmínkou, že jí do tří minut vypije až do dna!“

Jos se nepřestával usmívat.

Potom poznamenal: „Řekněme pět minut, přáteli. Poslední zbytky kultury by měly uchránit člověka od takového pití.“

Zdál se jim jako chvástal. Ibrahim ben Dorrha, jeho súdánský přítel mu jednou, když byli spolu sami řekl: „Mluvko!“

Ale Ibrahim ben Dorrha mu to již nikdy neřekne. Patřil k obětem které zahynuli na lodi HIDALGO, jenže Jos o tomto tragickém neštěstí zatím nevěděl.

„Role, dej tomu zatracenci!“ zavolal muž od stolu.

Jos pozorně poslouchal. Jeho úsměv zůstal beze změny. Jeho oči hleděly klidně. Ale za jeho čelem vířily myšlenky jako v centrifuze.

Dej tomu zatracenci...

Tak mluvili pouze Roboni, kteří po rychlém stažení se Giantů z Robonu také uprchli do vesmíru a nebyli mozkovým komutátorem zpátky přepnutí. Neměli žádné vzpomínky na Zemi. Země pro ně byla cizí hvězda. Jejich přátelé byli Gianti – Strážci vesmíru – kteří také nazývali pozemšťany zatracenci.

Nepřepnutí Roboni na Zemi!

A on, zatímco udělal takový hrozivý objev je uvězněn na liduprázdných Hebridských ostrovech. Nemohl se svými vědomostmi nic podniknout. Nemohl varovat vládu v Alamo Gordo!

„Do toho, pij!“ vyzval ho Robon, který měl lehce deformovaný nos. Zřejmě následek nějaké bitky. Vypadal jako násilník. Jos ho dokonce pokládal za vraha kterému by vražda nezatížila svědomí a spokojeně by po ní spal.

Mířily na něho dva blastery. S úsměvem uchopil průhlednou plastickou lahev, přičichl k hrdlu a nedbale řekl: „A teď se dívejte na hodinky!“

Sledovali mu čas.

Jos Aachten van Haag si dával na čas. Z vlastní zkušenosti věděl, že primitivům nejvíce imponuje, snese-li někdo vysoké množství alkoholu.

Opřel se o holou plastovou stěnu, dal si lahev k ústům a pil. Nebyl ještě v půlce. A dával si na čas. Pět minut byla dlouhá doba. Našel si ještě čas na několik nic neříkajících poznámek.

„Čtyři minuty a osmnáct vteřin!“ zjistil Robon s deformovanýmnosem, když měl zpátky v ruce prázdnou lahev.

„No a?“ ptal se Jos, jako by pil vodu. „Jsem stejně střizlivý jako předtím. Můžu jít rovně bez jakékoliv odchylky...“

Chtěl se dostat k oknu, protože pohled ven by mu mohl pomoci. Chtěl se přesvědčit, jestli se opravdu nachází na Hebridských ostrovech nebo jestli ho, když byl v bezvědomí, převezli někam jinam.

Roboni se cítili jistě. Oba mladíci u stolu měli své blastery na dosah ruky. Jos na důkaz toho vykročil, ještě než mu v tom mohli zabránit. Velká zábava to nebyla, zprava a zleva ho mohly ohrozit výstřely ze zbraní. Potřeboval jenom chvíli.

„Jdi rychleji, van Aachtene!“ poháněl ho jeden.

Věděli tedy kdo je. Šel rychleji.

Přímou k oknu.

„Hezké...“ řekl, když se zastavil před plastovým oknem a viděl venku moře. Na šedém obzoru viděl slabé obrysy dvou jiných ostrovů.

Byl stále na Hebridských ostrovech, nedaleko od Eugenie Rocks. Díval se do hloubky. Osmdesát metrů pod ním vlny hlučně narážely na strmé skalnaté pobřeží.

„Líbí se vám výhled?“ zeptal se ho jeden zlomyslným tónem.

Viděl dost a vzdálil se proto dobrovolně od okna. To že se na něj dívali s údivem velkoryse přehlédl. „Nádherné okolí“ poznamenal a vrátil se do své cely. „Jak je daleko k nejbližšímu ostrovu?“

„Dvanáct kilometrů.“

„Podívejte!“ řekl s upřímností, která Robony opět zarazila. „Nejsem moc dobrý plavec. Můžu se ještě chvíli vyspat, než mě někam přesunete?“

Vynesl své trumfy ačkoliv mu bylo jasné, že v této hře nemůže vyhrát. Postupně si prohlédl své strážce. Jako hlídači nebyli příliš chytří, ale od přírody byli zlomyslní a nedůvěřiví.

„Van Aachtene, víte příliš mnoho...“

Blufoval. „Dost na to abych věděl, že mě do šesti hodin najdou...“

Roboni se jen hlučně smáli. Jeden posměšně zavolal: „No, potom přeji vašim přátelům příjemnou zábavu!“

Konec, pomyslel si Jos Aachten van Haag, nedal ale na sobě nic znát. Tato plastová stavba byla i se svou energetickou uzávěrou chráněna před zaměřením způsobem, který pozemská věda neznala. Jako by tomu věřil, zopakoval: „Moji přátelé mě najdou. Do šesti hodin!“

„Vy zatracenci jste všichni blázni!“ řekl mu jeden a potom to Robonovi s deformovanýmnosem začalo připadat příliš dlouhé a přestalo ho to bavit. Pohybem svého blasteru Jose vyzval, aby se vrátil na své místo.

„Jen počkejte...“ zamumlal muž z GBO, ale tak nahlas, aby ho všichni mohli slyšet a pak viděl, jak ho energetická uzávěra nahrazující dveře opět oddělila od jeho strážců.

Než se usadil na nepohodlné stoličce věděl, že pátrací skupina jeho ani Robony nikdy nenajde.

Co bude dál, ptal se sám sebe a upřeně se díval na holou stěnu své cely. Z velkého množství alkoholu které před chvílí vypil necítil nic. Jeho mysl byla stejně jasná jako předtím. A jeho rozum mu říkal, že zaprvé není žádná možnost uniknout a za druhé že musí počítat s tím, že bude zabit. Jen ho překvapovalo, že si s ním dělají takovou námahu.

Útok Giantů!

Na všech lodích pozemské flotily ječel bojový poplach.

Útok Giantů! Šířilo se na všech lodích přes palubní rozhlas. Volná palba!

Deset křižníků a osmáct stíhačů pod velením Ralfa Larsena zahájilo boj proti záludným a nebezpečným robokoulím Giantů které se blížily ze všech směrů a zahájily koncentrovanou palbu tlakovými paprsky.

„Tihle Gianti!“ zuřil také Janoš Szardak, toho času velitel POINT OF. „Tihle ďáblové!“

Tri čtyřsetmetrové lodi se rematerializovaly relativně těsně za pozemskou flotilou. Na pozemských se domnívali, že jim velení TF posílá dodatečné posily ze Slunečního systému, ale než zjistili, že jde o nepřátelská plavidla, bylo již skoro pozdě. Protivník využil moment překvapení a vrhl proti flotile tisíce dalších robokoulí a potom se bleskově transitoval ve směru na centrum Mléčné dráhy.

Na všech lodích se ozývalo burácení a ječení ohromných agregátů. Velitelé zapojily všechny zdroje energie na maximální výkon. Důstojníkům a mužstvu za ovládáním zbraní stál na čele studený pot.

Senzory všude zachycovaly robokoule, toho zákeřného parazita Giantů který měl sice jen metr v průměru, ale jehož tlakový paprsek byl při hromadném použití krajně nebezpečný.

Ralf Larsen který byl zvyklý na sehraný zbraňový tým POINT OF, zavolal na zbraňového důstojníka své lodi COL: „Mengsi, slibuji vám a vašim lidem peklo, jestli brzy neukážete lepší výsledky. Ztraceně, Mengsi, necháte ty prokleté robokoule pokračovat, nebo se chcete dostat do nebe? Já tedy ne!“. Situace byla hrozná.

Důstojníci od hmotových a energetických senzorů nebyli skoro schopni protivníka, který se blížil vysokou rychlostí doslova ze všech směrů, zaměřit.

„Vzdálenost...“

Ralf Larsen mezitím řval: „Střílejte vy umělci! Je to možné i bez zadaných souřadnic...“

Na COL řvaly agregáty. Pohon běžel na nejvyšší výkon. Na své velké obrazovce viděl velitel Larsen, jak se k jeho lodi blíží skupina více jak dvouset robokoulí. Nebezpečí bylo hrozně blízko. Pokud tyto malé automaty s vlastním pohonem teď najednou vypálí své tlakové paprsky proti COL, potom se jeho křižník rozletí na kousky.

Na všech lodích byla spuštěna kruhová obrana. Všechny antény kulovitých lodí byly vysunuty. Čtyřicet pět metrů dlouhé emitory vibračních paprsků z nichž každý vysílal hyperenergetický paprsek natolik koncentrované gravitace, že po zásahu dokázaly změnit formu hmoty. Při zásahu byla i metr silná kovová zeď natolik rozkmitána, že byla narušena její molekulární struktura. Průrazný účinek vibračního paprsku byl natolik silný, že procházel energetickými štíty čtyřsetmetrové lodi jako horký nůž máslem.

Spirálovité emitory vyžadovaly, aby byly neustále drženy při teplotě nižší než -200°C . Prostorem v relativní blízkosti hvězdokupy DG-45 zářily prolétající paprsky. Pokaždé, když byla robokoule zasažena vibračním paprskem vzniklo malé slunce které se nafouklo, vyžářilo světlo a energii a potom rychle zmizelo.

Ale bylo příliš málo těchto malých, zákeřných sluncí. Příliš mnoho robokoulí proniklo obranou a nechalo své tlakové paprsky narazit do štítů křižníků a stíhačů.

Několikrát se velitel Larsen domníval, že už se ochranný štít COL zhroutí, ale pokaždé jako by se stal zázrak. Neměl čas ani na sledování velkých obrazovek. Musel letět s COL sám, jen podle přístrojů. Znovu a znovu měnil příkazy pro pohon, nacházející se v zesíleném prstenci kolem lodí. Jako míč, který nemá žádnou předem danou dráhu, hnala se obrovská čtyřsetmetrová loď prostorem a poskakovala sem a tam v odvážných úhybných manévrech. Ale proti malým robokoulím se velká loď pohybovala těžkopádně jako fregata na rozbouraném moři.

„Nechte mě u řízení dokud se nezhroutím...“ zachroptěl Ralf Larsen, když zadal dalšíbleskovou změnu kurzu.

Na POINT OF které velel Janoš Szardak panovaly jiné poměry.

Obě zbraňové centrály dostaly od Szardaka pouze rozkaz: „Volná palba!“ a polohu robokoulí jen odhadovali.

Zbraňová centrála západbleskurychle vysunula všech pětáctýřicet emitorů jehlových paprsků, které na POINT OF ovládala. Bud Clifton, zbraňový důstojník s tváří dítěte klidně seděl za svými senzory a pozoroval je. Spolu se dvěma lidmi ze svého malého mužstva nechával robokoule poletovat sem a tam, potom přišel krátký Cliftonův rozkaz a narůžovělé energetické paprsky udeřily mezi robokoule jako obrovské pěsti. Jehlové paprsky které měnily každou hmotu na energii pokaždé vytvořily kolem vlajkové lodi pozemské flotily věnec malých sluncí.

Stejně poměry vládly i na druhé straně, kterou ovládala zbraňová centrála západ.

„Dobře...“ řekl Janoš Szardak a bylo vidět, jak se krátce usmál. Byl to ale zlý úsměv. „Ztracení Gianti!“

Tino Grappa, o kterém se říkalo že je ženatý se svými přístroji, hlásil bez vzrušení v hlase: „U Larsena to s robokoulí nevypadá dobře!“

„Dávej pozor, Tino...“

Na palubě POINT OF nebylo zvláštní, když se občas oslovovali křestními jmény. Autorita vedení byla stále dodržována, i když velitel Janoš Szardak byl jen zřídka oslovován svou hodností.

Grappa přikývl. Náhodou byl jako mladík přidělen k senzorům POINT OF a postupně si vytvořil pověst, které byla v rámci solární flotily jedinečná.

V obrazové kouli se na pozadí černého prostoru všude blýskalo. Narůžovělé paprsky jehlového ohně řádily mezi robokoulí, jako když kosa kosí travu.

„Szardaku, dvě lodi jsou bez štítů.“

„Souřadnice...? Tady jsou!“ řekl Szardak, když je mohl na svých přístrojích odečíst. Lehce se naklonil dopředu, zatímco konečky prstů mu lehce přebíhaly po ovladačích. Emitory uvnitř prstence vyzařoval náhle o třicet procent více energie. Zvýšení výkonu Sle se projeвило modrofialovou září a loď změnila směr.

„Szardaku...“

Hypervysílačem mu volal Ralf Larsen z COL.

„Jsem na cestě k vám. Co se děje, Larsene?“

Nejprve přišla nadávka, potom odpověď: „U nás je to na pováženou. Moji lidé neztratili nervy, ale ... střílejí jako sváteční střelci. Oni...“

„Konec. Už jsme na cestě!“

Napříč přes obrazovou kouli se rozpínaly tři nová slunce. Tři nová malá slunce v černém prostoru. Další tři robokoule Giantů byly přeměněny na energii. Zasaženy během letu!

Potom POINT OF dosáhla flotilu deseti křižníků a osmnácti stíhačů.

„Velká Mléčná dráha...“ zasténal Janoš Szardak, když díky zvětšení viděl v obrazové kouli množství robokoulí, které se pohybovaly mezi loděmi flotily. Žádný div, že byl jeho přítel Ralf Larsen zoufalý.

O tři hodiny později uspořádaly stíhači hon na poslední robokoule. Všichni velitelé těchto lodí měli rozkaz získat alespoň jednu robokouli, protože pozemští experti ještě nikdy neměli příležitost je prozkoumat. Předně tu byla záhada, jak tato malá tělesa vzhledem ke své malé hmotě vytváří tak silný tlakový paprsek.

Ale tato naděje se nesplnila. Také poslední robokoule se změnila ve slunce, když se sama přivedla k výbuchu.

Mezi loděmi bylo navázáno konferenční spojení. Velitel Larsen svolal všechny kapitány k poradě. V jednom bodě se

shodli:

Byli zákeřně přepadeni Giantskými loděmi!

Cal bez skrupulí porušil dohodu se Zemí!

Nečekaně přepadly Janoš Szardaka rozpaky. Ralf Larsen znal svého kolegu již mnoho let. Patřili k několika, kteří se mohli počítat ke staré gardě a přesto zůstávali stále mladí.

„No?” zeptal se Larsen a jeho pohled zasáhl velitele Szardaka.

„Musel jsem myslet na Dharka, Larsene. Myslím, že kdyby byl v této situaci Ren Dhark, trval by na dodržení dohody s Calem...”

Ze všech stran se ozývaly protesty. Larsen je nechal domluvit. Když se uklidnili, vzal si opět slovo.

„Nemohu s vámi souhlasit, Szardaku. Tento zákeřný útok Giantů byl příliš zjevný. Právě tak, jako když nás strukturální otřesy přivedly do DG-45. Podle mého mínění nás chtěli nalákat do této hvězdokupy a už podruhé se tu pokusily přeměnit naše lodi na slunce. Szardaku, zažil jste, co Gianti způsobili? Ta nelidská, nemilosrdná inteligence má na svědomí miliardy lidí!”

Ze všech stran se mu dostávalo němého souhlasu.

Někteří kapitáni si připomněli, jak tato hvězdokupa vypadá.

DG-45 měla průměr jenom 16,4 světelného roku, ale v tomto relativně malém prostoru bylo 311 hvězd. Tato koncentrace hvězdné hmoty vytvářela vlastní magnetické pole, které se značně lišilo od magnetického pole Mléčné dráhy.

Průlet takovou hvězdokupou byl značně nejistý a několik kapitánů zažilo dobrodružství v hvězdokupě Hell. Tam je Ren Dhark s POINT OF objevil jen šťastnou náhodou a doslova v poslední vteřině je odtáhl do volného prostoru.

„A co se stane, pokud také v DG-45 dojde k výpadku pohonu?” ptal se major, který letěl na jednom stíhači.

„Celá tahle hra je příliš zjevná!” vysvětloval jiný. „Někdo ... Gianti ...” a vyslovil to jako kletbu „Gianti musí vědět, že byl Ren Dhark unesen Robony ... možná jsou dokonce i za touhle špinavou věcí ... a teď s námi zkoušejí udělat konec, zatímco nás lákají do DG-45!”

Janoš Szardak pokyvoval hlavou. „Dostaneme se se svými domněnkami blíže k našemu cíli?”

Larsen ho přerušil. „Szardaku, u našeho přátelství, chcete popřít, že nás Gianti napadli? Chcete popřít, že nám šlo po krku pár tisíc robokoulí? Chcete?”

„Ne, samozřejmě že ne...”

„Tak! Vzhledem k okolnostem by také velitel změnil své mínění o Calu. A my neuděláme nic jiného. Někdo nás chce, jak tu již bylo řečeno, nalákat do této hvězdokupy a tam na nás podniknout nový útok. Ne nadarmo je DG-45 v tak nepřístupné oblasti...”

„Přesto bych chtěl Rena Dharka, Rikera a oba kyborgy v DG-45 hledat, Larsene. POINT OF je lepší než všechny kulovité lodě TF dohromady!”

S pokrčeným čelem a lehkým vztekem v hlase odpověděl Larsen: „Vy věříte dohodě s Calem?”

„Nemyslím tohle!” zakřičel Szardak trochu rozzlobeně, protože mu Larsen jednoduše nechtěl rozumět. „Cal jsou v mých očích lotři, pokud Gianty jako lotry vůbec můžeme označit. Ale my také máme úkol a podle stop to vypadá, že by Ren Dhark a ostatní mohli být tady. A pokud poletí POINT OF do DG-45 sama, budu riskovat jen já sám se svými muži. Nebo vydáte rozkaz proti mému plánu, veliteli Larsene?”

Rozdily v názorech byly všude, i zde.

Szardak poukázal na to, že Larsenova vojenská hodnota je stejná jako jeho, ale Larsen byl velitelem flotily a Szardak mu měl být podřízen.

V prvním okamžiku chtěl Larsen říct, co měl na jazyku, ale rychle se uklidnil a klidným hlasem odpověděl skoro chladně: „Veliteli Szardaku, pokud se vaši lidé přihlásí dobrovolně, nebudu proti této akci nic namítat. Dávám vám jen jednu podmínku: Pátrání v hvězdokupě nebude trvat déle než 24 hodin...”

„U více jak tří set hvězd?” odpověděl Szardak skoro vztekle. „Veliteli Larsene, smím se vás zeptat, jak si to představujete? V tomto čase nestihneme proletět ani dva tucty systémů a při pátrání musíme prozkoumat každou planetu...”

„Máte 24 hodin, veliteli Szardaku!”

„Dobrá...” a pro sebe si ještě pomyslel: Vem tě d'as!

Janoš Szardak se odpojil z konferenčního spojení. Přes interkom se zeptal své posádky, jestli je ochotná letět do DG-45 a pátrat tam po Dharkovi, Rikerovi a obou kyborzích.

Všichni se přihlásili jako dobrovolníci. Szardak od posádky POINT OF také nic jiného nečekal...

Zánik lodi HIDALGO byl v pozemském tisku stále ještě událostí dne. Přišlo na ní o život mnoho lidí, ke kterým se vzhlíželo skoro jako k idolům. Manželský pár prospektorů Jane a Arta Hookerových byl pro své dobrodružné a nebezpečné akce pro pozemskou mládež nezapomenutelný. Jméno Achmed Tofir mělo prakticky magický zvuk díky tomu, že na planetě Jump objevil tofirit dlouho předtím, než byl nalezen také na čtvrtém kontinentu planety Hope. Také Chris Shanton, šéf techniků obranných zařízení Solárního systému nemohl té zprávě nejprve uvěřit a musel na ní stále myslet.

„Zatraceně...” Zapomněl i na to, co s ním kdosi provedl. Věděl, že by měl dát prozkoumat zbytky transponderu z jedné obranné stanice do vědeckých center pod Alamo Gordo. Ale tentokrát také věděl, že to nebyl on, kdo způsobil tuto novou sabotáž.

Jimmy, jeho robotí pes kterého kdysi někdo kvůli jeho vzhledu nazval briketa na čtyřech nohách seděl u jeho nohy. Jimmy nevypadal jako briketa, ale jako pravý skotský teriér. Mohl mhouřit oči, zívát, štěkat a mohl i kousnout jako pravý pes. Proto mu Shanton nasadil také zuby. Jen mluvit Jimmy stále ještě nemohl. Na Hope své hračky tuto schopnost nedal, protože psi přeci mluvit nemohou. A stále ještě se nechtěl před přáteli blamovat s mluvícím psem. Chris Shanton měl ve svých čtyřiačtyřiceti stále ještě přes dva centy, lincousy a postupující pleš. Často přemýšlel jak nepřítele, který ho zřejmě nějak přiměl k sabotážím, popohnat k zodpovědnosti.

Vířem se s ním spojil Monty Bell, šéf výzkumných center v Alamo Gordo. Chris Shanton na vyslechnutou zprávu nijak nereagoval. Neočekával nic jiného. Odborníci prozkoumali zbytky vybuchnuvšího transmiteru. Nepodařilo se jim určit, proč explodoval.

„A já?“ zeptal se Shanton. „Podezřívají mě vaši experti ze sabotáže, Belle?“

Profesor Monty Bell zavrtěl hlavou, jako by ho obtěžoval: „Nemluvte nesmysly, Shantone...“

Ten se touto poznámkou necítil uražený.

„Hloupost... Tak! Je to snad hloupost, že jsou dvě třetiny všech obranných stanic ochromené?“

„Jste na nejlepší cestě, aby se to zlepšilo, Shantone...“

„Škoda že nejste v mé kůži, Belle. Pak byste mluvil jinak. Ještě něco?“

Chtěl být sám. Nechtěl být s nikým v kontaktu ani vířem.

Ochromil jsem dvě třetiny všech obranných stanic, přemýšlel. Útok na Zemi z vesmíru by mohl uspět prvními výstřely. On, který tak rád vtípkoval a vždycky byl samý žert, se teď divoce šklebil. Někdo s ním manipuloval jako s loutkou. Ale kdo?

A jak to dokázal?

Kde byl ten záluďný protivník se zbraní, která z každého pozemšťana mohla udělat nástroj v ruce tohoto zločince?

Shanton se podíval na Jimmyho: „Nevíš to ty, tuláku?“

Pes zaklonil hlavu, mrknul na něj, zívnuv a zase sklonil hlavu. Tloušť ho podrbl po kůži. „Žádná odpověď je také odpověď. Ale u toho transmiteru jsi mě nechal na holičkách. Měl jsi se projevit trochu chytřejší a nenechat mnou manipulovat.“

Zvedl se. Jimmy rychle skočil pryč. Shanton dusal pokojem, otočil se u okna a vracel se zpátky. „Tihle hlupáci... Tihle idioti...!“ zuřil a častoval lékaře dalšími hrubými výrazy. Stále ještě pochybovali o tom, že se člověk dá ovlivnit tak, jako se to stalo jemu. Také Erchi Ezbal patřil k pochybujícím expertům. V údolí Brana nebyl žádný lékař který by jemu, Chrisu Shantonovi, věřil.

„To je k zbláznění...!“

Totéž ve stejné době řekl Arc Doorn na AST-176 svému týmu. Spolu s techniky byl před zařízením vibračního paprsku. Zapojení před nimi leželo otevřené. Zapojení, které bylo na první pohled bez chyby. Doorn kterého se jeho žena Doris snažila přesvědčit, aby své rudé vlasy nenosil tak zanedbané a nenechával je tak dlouhé chtěl již před deseti minutami kontrolu ukončit, když ho jeho nejmladší technik upozornil na stabilizátor hypervibrací.

„Nádherný Saturn...“ zasténal Arc Doorn zoufale a vyhlásil poplach pro stanici AST-176. Předmět byl časová roznětka připojená k atomovému dezintegrátoru.

To co na obranné pevnosti objevili byla obyčejná a podlá sabotáž. Sedm minut po vystřelení prvního vibračního paprsku by z AST-176 zbyl jen déšť neforemných úlomků.

Doorn to ukázal veliteli pevnosti. „Radím vám, neříkejte nic svým lidem. Vyhlaste nácvik zásahu venku ve vesmíru, čím dál od stanice tím lépe. Nemohu zaručit co se stane, až se budeme zabývat tím stabilizátorem hypervibrací. Oh Shantone, Shantone, co jsi to tu udělal?“

Nácvik zásahu byl spuštěn. Posádka důvodu poplachu nevěděla – ještě nikdy neopustili stanici všichni najednou. V pevnosti vždy musela zůstat alespoň nouzová posádka. A když se tak vzdálili od úlomku skály, vznášeli se venku v temném prostoru jako zrno prachu v nekonečném vesmíru, kladlo to vysoké požadavky na nervy všech.

Na jedné obrazovce sledoval technik průběh cvičení. „Teď jsou sedm set metrů daleko ... osm set metrů... Zdá se, že je velitel poháněn k vyšší rychlosti. Páni, tři muži se oddělili a provádějí nějakou akrobaci...“

„Za mluvení placený nejste!“ zavrčel na něj Arc Doorn. „Ušetřete nás svojí reportáží! Jak jsou daleko?“

„Překročili jeden kilometr...“

„Dobrá...! Vy, vy a vy ... jděte pryč!“

Tři muži se na něj podívali s tázavým pohledem. Arc Doorn si toho všiml teprve tehdy, když neslyšel žádné kroky. „Co tady tak stojíte? Ven. Samozřejmě že do volného prostoru. A držte se v dosahu vířa. Mohu prosit?“

Arc Doorn, poměrně malý, s obličejem boxera a vším ostatním, jen ne s mužskou krásou se jen tu a tam obrátil na šéfa svého týmu, ale pokud přitom láteřil jako v tomto případě, byly jeho příkazy vykonány zcela přesně.

Teprve když jim ohlásili, že se jejich trojice techniků vzdálila na pětiset metrů od planetoidu, uchopil své nástroje.

„Dávejte pozor...“ řekl a začal, jako by šlo o směšně jednoduchou opravu a ne o něco, při čem může jediným pohybem rozmetat celou stanici.

„První okruh ... analyzátor sem ...! fáze 3 ...! jak reaguje tepelná pojistka?“ Všechno výrazy, pod kterými si nikdo obvykle nepředstavil nic smrtelného.

Arc Doorn klečel před zapojením. Stabilizátor hypervibrací byl změtí splývajících zapojení, zapouzdrěných bloků, DD regulátorů a rozvodů. Zrzavému muži s hrubou tváří boxera se zdálo být technické zařízení v jednotce roztavené.

„Výchylka?“ po mnoha minutách první slovo, které prošlo přes jeho rty.

„Výchylka na všech přístrojích!“ křičel technik, který je měl hlídat.

Arc Doorn se přestal pohybovat. Kleště v jeho ruce se nezachvěly. „Ven! Všichni! Rychle... Rychle!“

Přestal se snažit odstranit Shantonovu sabotáž.

„Když vám dám rozkaz: Ven! a k tomu ještě řeknu rychle, potom vy všichni máte utíkat jako o život! Utíkejte už! O mě se nestarejte! Rozumíte mi!? Zapomeňte na mě! Myslete hlavně sami na sebe! Doufám, že se na vás můžu spolehnout!” Utíkali! Běželi po palubě a hnali se k propustím, které vedly do volného prostoru. Převlékli se do skafandru, odrazili se od planetoidu a současně spustili pohon skafandru na plný výkon.

A Arc Doorn je slyšel běžet. Nejraději by utíkal také! Ale nemohl opustit své místo. Musel zkusit, jestli by AST-176 přecijen nešla zachránit.

Kolem to začalo hučet a prskat. Neřízené ovládání vypálilo vibrační paprsek. Časovač který byl připojen k Shantonově stabilizátoru hypervibrací se spustil!

Arc Doorn měl šibeniční termín sedmi minut. Dvě z nich již uplynuly. Za pět minut exploduje zařízení na planetoidu 176 a samotná skála také!

Opatrně se otočil. Přecijen ne dost opatrně. Hlavou do něčeho narazil. Krev mu stékala po tváři. Necítil to. Za jeho zády bylo boží dopuštění. Konvertor se spustil na maximální výkon! Hrozilo, že se rozletí. Ale to se nesmělo stát, za žádných okolností.

Utřel si tvář.

Jeho ruka byla pokrytá krví. Neviděl to. Viděl jen konvertor. A přemýšlel. Ne ukvapeně. Docela v klidu. Znovu se podíval na hodinky, na kterých běžely stopky.

Čtyři minuty třicet tři vteřin.

Byl sám se svým strachem. Na chvíli zavřel oči a myslel na Doris, svou ženu. Silně po ní zatoužil. Kolem něj to praskalo, bzučelo a rámusilo. Části emitoru vibračního paprsku byly přetíženy.

A časovač, který Chris Shanton připojil ke stabilizátoru hypervibrací běžel nezadržitelně dál!

Konvertor...!

Arc Doorn viděl jeho zapojení. Byl v obrovském pokušení převést energii do emitorů raptorových a rotačních paprsků. Ale ani jeden z nich jeho tým zatím neprovedl. Pokud mohl Shanton manipulovat s tímhle, potom... jeho myšlenky se nezabývaly koncem.

Něco musel udělat. Měl čas sotva tři minuty. Čas pro konvertor a stabilizátor hypervibrací!

Po tváři mu stále ještě tekla krev. Nevšímal si toho. Opatrně se zvedl. Tři kroky k zapojení. Potom se přidrží přepážky.

Byl to snadný hmat. Ztuhla mu tvář.

Měj se dobře, Doris...

Energie proudila k emitoru raptorového paprsku!

Nová poloha spínače. Kontrolky vzplanuly. Zelená! Ale jakou měla zelená barva kontrolky hodnotu, když je Shanton mohl upravit.

Energie se hnala k emitoru rotačního paprsku.

Kdyby teď následoval výbuch, nemohl by už nic změnit.

Zpátky k časovači. Nemohl ho jen jednoduše oddělit. Nesměl to udělat ... a nesměl udělat mnoho dalšího. Musel provést zázrak a čekat, jestli v následující vteřině nevybuchne jiné zařízení.

Pomyslel na Shantona. Tušil, ačkoliv tomu sotva mohl uvěřit, že tloušťka něco záhadně ovlivňuje. Člověk, který po mnohaleté práci vybudoval prstenec obranných stanic by dobrovolně nic takového neudělal.

Doorn pokračoval v práci. Jen občas se podával, kolik mu zbývá času.

Nejsem nervózní, namlouval si v myšlenkách znovu a znovu.

Tady přepnout, tam přepólovat. Sevřel konec kabelu. Stálo ho to čas. Opatrně vlevo. Tam bylo volné propojení.

Vpravo dole musely být dva tři přidružené systémy. Nepřerušil svými zády volný spoj?

Jsou jeho lidé dostatečně daleko až se satelit rozprskne na tisíce drobných úlomků a rozletí se do vesmíru?

Zkoušečka! V pořádku! ... Tepelná pojistka! ... Pracuje dobře. Tři okruhy na C-67. Souhlasí to?

Souhlasí to? ptal se již potřetí. Souhlasí to opravdu? Neudělal teď něco špatně?

Nic...?

Náhle se mu před očima roztančily černé tečky. Roztřásla se mu kolena. Čelo se orosilo potem. Rozklepaly se mu zuby.

Mrzl a třásl se. Uslyšel zasténání. Bolely ho spánky.

Čas? Kolik má ještě času?

Měl by se podívat nahoru na hodinky?

Doris, miluji tě... Jeho myšlenky letěly k jeho ženě. Doris...

Kdyby neměl tak hrozný strach! Strach, zahlédl záblesk těsně před sebou, ale než to mohl pochopit, všechno bylo pryč.

Jeho život...

A jeho Doris čeká dítě. Bude to chlapec. Jeho chlapec... jejich chlapec...

Tu zaslechl své sténání. Jeho ruka zase přejela po spánku a náhle viděl, že má prsty pokryté krví.

Podíval se nahoru na hodinky.

Zvedl se na třesoucí se kolena a vlekl se k vifu.

„Můžete se vrátit ... můžete se vrátit ... !” volal na muže venku ve vesmíru. „Můžete ...”

Přes vifo slyšeli muži ve vesmíru, vzdálení od stanice více jak tři kilometry, jen tupý náraz.

Arc Doorn na jejich volání neodpovídal.

POINT OF vletěla do hvězdokupy DG-45.

Spojení s flotilou pod velením Ralfa Larsena bylo díky těžkým poruchám v galaktickém magnetickém poli nesouvislé. Možnost spojení s hlavním pozemským vysílačem v Cent Fieldu byl jen utopický nápad. A protože nebylo možné se s někým souvisle spojit, zakázal Janoš Szardak používat lodní vysílač.

Hvězdné sání pracovalo a hnalo prstencovou loď hlouběji do hvězdokupy.

DG-45 byla uzavřenou oblastí.

Janoš Szardak který mezi hvězdami strávil mnoho let svého života nebyl překvapen tím, co viděl v obrazové kouli.

Hvězdkupa DG-45 obsahovala 311 hvězd a větší část z nich byla proměnných.

Tu se za Szardakem ozval náraz do přičky centrály. Jens Lionel, palubní astronom, nikdy nevstupoval nejtíšeji. V ruce držel půl tuctu fólií.

Důstojníci se na něj podívali s očekáváním. Pokud Lionel vstoupil na můstek neohlášený, potom obvykle neměl žádnou příjemnou zprávu. Szardak uslyšel kroky, otočil se a jejich oči se setkaly. Astronom to pochopil jako výzvu, aby začal mluvit.

„Szardaku, dostaneme se do problémů s určováním naší polohy a ...”

„To víme už dávno” skočil mu velitel do řeči. „Nechte si od Grappy vyprávět, jak pracují naše energetické a polohové senzory...”

Grappa se k němu nepřidal.

Druhý pilot varoval Janoše Szardaka. „Zatížení intervalu rychle stoupá!”

Prstencová loď se hnala hvězdokupou osmdesátinásobnou rychlostí světla.

S nepřesně pracujícími senzory to bylo lehkomyšlné protože hrozilo nebezpečí, že narazí do nějaké neviditelné hvězdy.

Byla otázka, zda by v takovém případě dvojité minikontinuum obklopující POINT OF odolalo a vyzkoušet to nechtěl nikdo, ačkoliv teoreticky by prstencová loď měla díky intervalovému poli hvězdou hladce proletět.

Szardak se po varování od druhého pilota otočil na křesle, prohlédl si blikající přístroje, stiskl několik spínačů a přepnul pohon na Sle, čímž se vrátil pod rychlost světla.

V tom okamžiku se mu oči rozšířily zděšením.

Zatížení intervalového pole bylo 95 procent!

Konvertory v lodi se ozývaly hlasitěji.

Do intervalů bylo odváděno nepředstavitelné množství energie. Na několik vteřin kleslo zatížení na 70 procent, potom ale začalo nezadržitelně stoupat.

„Grappo, co udávají hmotové a energetické senzory? Co je kolem? Letíme do hvězdy?”

Palubním rozhlasem se ohlásilo oddělení astrofyziky. Někdo tam s velkým strachem v hlase křičel: „Veliteli, POINT OF míří do jádra magnetického pole. My...”

Szardak to pochopil okamžitě. Pokud má magnetické pole jádro, potom by i pro prstencovou loď byl bláznivý nápad jím zkoušet proletět. O tom jaké v této oblasti panují extrémní poměry jim prozradilo už mimořádné zatížení dvojitého intervalového pole.

„Údaje...! Souřadnice! Grappo...?”

Také Janoš Szardak byl lehce nervózní.

Právě tak jeho specialista u senzorů.

„Szardaku... tři skupiny proměnných... tvoří rovnoramenný trojúhelník. Míříme do středu trojúhelníku.” Stávalo se jen velmi zřídka, aby se Grappa vyjadřoval takto nedisciplinovaně. Szardak přemýšlel.

Pulzující hvězdy tvořily trojúhelník. POINT OF se blížila ke středu tohoto trojúhelníku. Ale jak daleko byla loď od jádra magnetického pole? Jaká je vzdálenost jednotlivých proměnných hvězd od prstencové lodi?

„Brzy tu již budeme deset hodin...”

Zpráva přišla palubním rozhlasem z astronomického oddělení.

Szardakův obličej se stáhl do grimasy. Pobyt v této hvězdokupě byl šílenstvím. Mnoho protonových a neutronových hvězd v DG-45 pulzovalo a docházelo tak ke změnám jejich velikosti a jasnosti.

Co dělá interval? Tázavě, takřka znepokojeně se podíval druhý pilot na velitele. Janoš Szardak pomalu dospíval k rozhodnutí, když se ještě jednou vrátil pohledem k obrazové kouli.

VDG-45 byly hvězdy tak blízko u sebe že se skoro nedaly rozeznat, protože mezery mezi nimi zakryly vzdálenější hvězdy.

Zkusí něco jednoduchého... POINT OF musí držet přímý kurz! Bud' to, nebo není pro prstencovou loď návratu.

Chladnokrevně přepnul hvězdné sání na maximální výkon. V tom okamžiku se na lodi aktivoval automatický kompenzátor tíže a další stabilizátory. Szardak který předtím prstencovou loď mírně odklonil z kurzu teď mířil přesně do centra magnetického pole které vytvářely tři proměnné hvězdy.

Jens Lionel a jeho kolegové pozorovali s napjatými nervy pulzování trojice proměnných hvězd. Jedna z nich se zmenšila na polovinu své velikosti, proces, jaký byl z takového blízko pozorován jen málokdy. Klesalo množství světla, které vyzařovala.

„Výkyv dolů...” zamumlal expert vedle Lionela.

„Perioda ani ne osm hodin. Ani sedm. A Szardak chce jít hlavou proti zdi. Ten blázen! Ten zatracený blázen nás všechny přivede do podsvětí...”

Mysleli si to mnozí. Velitel POINT OF netušil, co o něm člověk z astronomického oddělení řekl. Kontroloval své přístroje, občas se podíval na obrazovou kouli a nechával své prsty na spínačích aby byl v každé vteřině připravený změnit kurz POINT OF.

Zatížení intervalů bylo hrozné.

Pak nastal čas, kdy se opět spojit s astrofyzikou. „Byl bych rád, kdybychom měli přesné mapy DG-45. Tyto hvězdokupy

nejsou tak nebezpečné, pokud se neztratí nervy. Hlavně bychom mohli přesně určit polohu jednotlivých magnetických polí.”

Souhlas z astrofyzikálního oddělení zněl slabě.

„Má Szardak vůbec představu, co po nás chce?”

Ale velitel věděl co chce a věděl i to, k jakým odborníkům patří jeho posádka. Každý z nich byl osobností a jako celek byli nepřekonatelní. Rychlost POINT OF stále stoupala. Zdálo se, jako by se čas zastavil. Szardak zkontroloval přístroj který zobrazoval paprsky procházející intervalem. Teprve on umožňoval normální pohled vně interval. Kdyby se s ním něco stalo, zmizelo by zobrazení z obrazových koulí a POINT OF by byla prakticky slepá.

„Už 38 minut...” řekl mu druhý pilot a čekal na odpověď.

Szardak jen přikývl. Už 38 minut trčeli v pekle. Trápila ho otázka: Projdeme nebo uvízneme v DG-45?

Ale co bylo se strukturálními ořesy které se v této hvězdokupě objevovaly? Nejsou zde další, jim neznámé lodě? Musel myslet na poruchy prostoru a na Lionelovu teorii, že leží na přímce procházející Slunečním systémem.

Dhark, pomyslel si opět a přál si, aby se velitel vrátil na své místo. Když experti nenacházeli východisko z nějakých problémů, měl Dhark někdy po ruce zázračné řešení. Ale dostal by se i z DG-45?

Protože štěstí je vrtkavé a Ren Dhark ho měl v posledních letech, ano, od přistání kolonistů na Hope, velmi mnoho a velmi často.

Bude ho mít i teď, když byl unesen?

Přišlo hlášení z astronomického oddělení. Astronomové a astrofyzikové pracovali společně. „Szardaku, jsme 5.30 minut od ohniska magnetického pole...”

Velitel přikývl. Pokud by tento shluk měl jenom magnetické pole, byla by to dobrá zpráva, ale v DG-45 bylo mnoho dalších extrémně silných jevů jejichž objasnění v takto uzavřené oblasti by byl prakticky zázrak.

„Vstupujeme do centra, Szardaku...”

Viděl to. Tino Grappa na svých senzorech také. Nebylo co dodat. Spojení s vnějším vesmírem bylo nedosažitelné.

Poruchy hyperprostoru ještě nikdy nedosahovaly takové intenzity.

Při pětaticetinásobné rychlosti světla bylo zatížení intervalového pole 97.4 procent a POINT OF se tímto vírem hnala bez přesné znalosti své polohy. Chyběla maličkost, do zhroucení ochrany prstence chybělo směšných 2.6 procent. A těmito 2.6 procenty se velitel Szardak zabýval ve svých myšlenkách.

Nezhroutlí se! Jen aby se nezhroutilo...!

Kolik je času?

Jen krátce pohlédl mimo a vrátil se k obrazové kouli. Hvězdokupa zobrazená v miniaturním prostoru vypadala se svými mnoha hvězdami připomínajícími blyskavé diamanty jako drahý šperk vytvořený z černého stříbra. Ale realita proti tomu bledla a Szardak zapomněl, na co se dívá a co obdivuje. Obdivoval teď tento shluk, tuto past na kosmické lodě do které se jeho loď nořila stále hlouběji a vyšší rychlostí.

„Žádné planety, Grappo?” Specialista na senzory mlčel již příliš dlouho.

„V bezprostřední blízkosti nic. Podle přístrojů je to tu opuštěné...”

Naznačil dost, ale nebylo to dost na to, aby přiměl Janose Szardaka k návratu. Chtěl v DG-45 pátrat po Renu Dharkovi a jeho mužích, i když mu na to Ralf Larsen poskytl lhůtu jen 24 hodin.

Jose Aachtena van Haaga probudil náraz.

Vedle jeho lehátka stál Robon a mířil na něj blasterem.

„Nemůže se tady člověk někde upravit?” zeptal se nedbale, když se nadzdvihl.

Místo odpovědi z něj muž strhnul deku.

„Neslyšel jste o smyslu pro humor?” zeptal se Jos Aachten van Haag, na kterého blaster neudělal žádný dojem. Byl přesvědčen, že mu nezkriví ani vlas, ale jak dlouho tento stav vydrží, to mu bylo tajemstvím.

„Kam jdeme?” chtěl vědět, když se unyl a oblékl.

Žádná odpověď. Jen k němu přistoupil další Robon. Oba staří známí.

Jos se ještě jednou rozhlédl po pokoji. Potom ho vyhnali ven. Zasáhl ho ostrý vítr, vítr nasycený solí, který mu na chvíli připomněl šampaňské. Ale potom tyto kulinářské choutky zmizely. Čekali na něj dva další známí.

„Nu, tak jsme zase kompletní!”

Roboni nereagovali. Jeden mlčky ukázal na příkrý svah který byl pokrytý nízkou trávou.

Jos se podíval na své strážce. Svah končil na strmém břehu na který narážely několik metrů vysoké vlny. Moře ke koupeli příliš nelákalo, vlny byly velmi vysoké.

„Pokračujte! Nemáme čas!” řekl konečně jeden z nich. A na obranu proti čtyřem blasterem neměl Jos nic.

Sestup nebyl snadný. Také Roboni se svými rychlejšími reakcemi občas uklouzli, ale alespoň dva vždy stáli pevně nohama na zemi, takže agent GBO neměl žádnou šanci uniknout. Kam také? Do moře?

„Pokračujte doprava!” přišel příkaz.

Vzdalovali se od pobřeží.

Jos pohlédl nahoru na příkrý svah a poprvé uviděl plastobetonový dům, ve kterém byl držen v zajetí. Nedokázal pochopit, proč takto nápadnou stavbu nikdo nezahlédl z letadla protože byl přesvědčený, že tato oblast byla velmi důkladně prohledána.

Po úzké stezce pokračovali na jižní konec ostrova. Jos nedal znát překvapení, když se pod ochranou malého převisu objevil velmi rychlý moderní jett. To že se Roboni nijak neomezovali mu bylo jakožto agentovi GBO dobře známo.

Ale nyní byl přeci jen zvědavý, kam mají letět.

Jeden Robon nastoupil, spustil pohon a prováděl předstartovní přípravu. Ostatní mu ale věnovali veškerou pozornost. Věděli co je zač a zastavili by ho jakýmkoliv prostředky. Blastery zatím nevytáhli, pravděpodobně si nechťeli při případném van Haagově pokusu o útěk napůl zničit nový jett. Na tak krátkou vzdálenost by ale paralyzátor splnil svůj účel také velmi dobře.

Jos Aachten van Haag se chtěl podívat na přístrojovou desku. Instinkt mu napovídal, že byl tento jett speciálně upraven. A nejlépe se takové změny poznaly na rozmístění přístrojů.

Nebyl mu ale umožněn ani jeden pohled. Dva Roboni mu stáli ve výhledu. Jejich rozložitá záda byla obrácena k pilotovi, zatímco v rukou drželi paralyzátory.

Jos se podrobil svému osudu. Tuto polévku si osolil sám. Proti výslovnému zákazu od Rena Dharka provedl pátrání na vlastní pěst. Chtěl se dostat tam, kam zmizel velký počet přepnutých Robonů.

„Nekouří někdo z vás?” zeptal se troufale.

Žádnou cigaretu mu nedali.

„Tak nic” poznamenal nedbale Jos, nedbale se opřel o výběžek skály a zavřel oči.

Jett nabral východní kurz. Pod nimi bylo moře. Jednotlivé Hebridské ostrovy pomalu mizely za obzorem.

Jos poslouchal se zavřenýma očima. Pilot stále držel svůj kurz. Zdálo se, že pro něj a jeho jett nemá prostor žádné omezení.

Jak je možné, ptal se Jos sám sebe, že se nepřiblíží jediný policejní Jett a nepožádá je o identifikaci?

Stále ještě nepovažoval svou situaci za zoufalou. Často se dostal do beznaděje situace a přesto pokaždé našel východisko. Jen jedno mu dělalo starost – často myslel na čtyřsetmetrovou loď jejíž start pozoroval. Pokud by tato loď byla zpátky na Zemi a on se ocitl na její palubě, potom by mohl sepsat svou závěť. Potom by už podle všeho Zemi nikdy neviděl.

Pohon běžel stejnoměrně na plný výkon. Jett se vzduchem pohyboval naprosto hladce. Jos Aachten van Haag po nějaké době otevřel na chvilku oči a krátce se podíval ven.

Už byli nad pevninou, z moře nebylo vidět nic. Pod nimi klouzaly vesnice a malá města. Krajina nevypadala nijak půvabně.

Skotsko, přemýšlel, ale kde ve Skotsku?

Jeho tři Roboni nespali. Když se jednou trochu narovnal a protáhl si ruce, reagovali okamžitě se zvýšenou pozorností.

„S vámi to mám těžké” řekl naprosto upřímně. Ale ani tato poznámka nepřinesla žádnou reakci. Mladíci nepohnuli ani svařem ve tváři. „A tvrdohlaví jste také!”

To již bylo na muže s deformovaným nosem příliš: „Zavři pus, Zatracenče!”

Jos na něj zamrkal. „Podle mě můžeš až do konce života posluhovat Strážcům vesmíru...”

Tu u svých strážců zpozoroval první prudkou reakci. Gianti byli jejich přátelé a současně neúprosní protivníci Zatracenců.

„Ještě jedna poznámka a ...”

Prst který měl na spoušti paralyzátoru byl nebezpečně napjatý. Jos Aachten van Haag už počítal s plnou dávkou když Robon který seděl vedle něj srazil zbraň svého kolegy dolů. Paprsek zasyčel těsně kolem Jose směrem na podlahu jettu. Byla to šance záutočit proti všem třem najednou, ale Jos s tím dopředu nepočítal. Byl proto trochu sklíčený když se nenuceně rozvalil v sedadle a nehybně se díval na své protivníky.

Příliš pozdě, pomyslel si vztekle. Měl jsem možnost s nimi skončit a teď jsem ji promarnil...

Pomalou otáčel hlavu a podíval se přes průhledný plast dolů. Jett letěl napříč nad Skotskou částí Britských ostrovů.

Země pod nimi byla zcela liduprázdná. A potom se vynořila první vrchovina. To už Jos přibližně tušil kde jsou. Ale se svými znalostmi nemohl nic podniknout...

Chris Shanton neměl klid. Ústředí obrany mu před několika minutami ohlásilo, co objevil Doornův tým na AST-176.

„To jde také na můj účet? To také...?”

Už to nevydržel. Vířem se rychle spojil s Eylersem. Shanton přednesl svou žádost. „Chtěl bych mluvit s tím Robonem, kterého napadl Jimmy. Nebo ho vaši lidé mezitím přiměli k hovoru, Eylersi?”

Bernd Eylers se nezdál být tloušťkovým záměrem příliš nadšený. „Vy také nic nedokážete...”

„Nechcete použít psychovýslech?”

Eylers se útrpně usmál. „Mělo by vám přeci být dobře známo, že tento typ donucovacího výslechu je u Robonů vždycky sázkou do loterie. Ve většině případů se nepodaří. Zdá se, že se Roboni vyvíjejí v nový druh člověka. Ale jestli chcete zkusit štěstí...”

Nechal vše otevřené.

„Ohlaste můj příchod. Dejte mi svolení, abych si s tím mladíkem mohl promluvit. Ale prosím vás, bez jakéhokoli časového omezení...”

Eylers nechtěl. „Nechápu co chcete dokázat tam, kde moji nejlepší lidé neuspěli.”

Shanton mu na to neodpověděl. Takřka výhrůžně řekl: „Eylersi, mám vám uvést všechny případy, ve kterých jsem měl jako naprostý laik úspěch a kdy experti naprosto selhali?”

Eylers znal tloušťkovou tvrdohlavost. Pokud si šéf techniků obranných zařízení jednou vzal něco do hlavy, potom to také přes jakékoli překážky provedl.

„Dobrá. Můžete s tím Robonem mluvit. Zařídím, aby vás k němu pustili, ale v tomto případě vám zaručuji, že také

neuspějete. Ten muž stále mlčí jako ryba.”

„Uvidíme...” Chris Shanton byl přesvědčen o tom, že uspěje.

O tři hodiny později už ne.

Bernd Eylers měl se svou předpovědí pravdu. Robon odpovídal na všechny otázky mlčením ač se Shanton snažil jak chtěl.

Shanton přemýšlel o jeho mlčení. Přemýšlel o tom, zatímco letěl domů. Doprava která kolem něj panovala ho nezajímala. Ve svých myšlenkách byl stále ještě u mlčícího Robona a sabotáží, které bez svého vědomí spáchal na obranných stanicích.

VGBO a také od Dharkova zástupce, Hennera Trawisheima, dostal naprosto jasný zákaz vstoupit na jakoukoliv obranou stanici. Nebyli si jisti, jestli by nebyl opět ovlivněn a chtěli se vyhnout jakémukoliv riziku dalšího oslabení obrany Slunečního systému.

Výbuch transmiteru pronásledoval tloušťka dokonce už i ve spánku. Naštěstí mohl Jimmy podat důkaz, že s touto sabotáží opravdu neměl nic společného. Ale pokud to nebyl on, potom to musel být někdo, kdo dobře zná zařízení obranných stanic.

Kromě něj tu byl již jen jeden člověk: Arc Doorn!

Shanton se musel svému absurdnímu podezření zasmát. Stále se pod svými vousy usmíval, ale když si tento záhadný případ procházel bod po bodu, byly jeho oči chladné.

Podezření proti Arcu Doornovi bylo stále silnější!

Ale Arc Doorn byl právě tak důvěryhodný jako on! A nezachránil zrak před několika hodinami stanici AST-176 s nasazením vlastního života?

Pohlédl na svého psa, který mu poslušně seděl u nohou. „Pojď, na něco se podíváme, Jimmy!”

Pes skočil do jettu, pohodlně se vedle Shantona uvelebil a když ten si sedl, položil mu svou hlavu do klína jako by byl živý.

Přesto se dnes pohazení nedočkal. Shanton byl příliš zaměstnán svým problémem. Náhle ho něco přimělo, aby ke svému cíli letěl co nejrychleji.

Přistál na ploché střeše vládní budovy. Přesně na k tomu vyhrazeném místě. Antigravem se snesl dolů. Jimmy se snášel vedle něj. Shanton zamířil do prostoru s transmitery, pomocí kterých se dalo dostat na jakoukoliv obranou stanici a každý měsíc a planetu Slunečního systému.

Jen několik lidí ho vidělo procházet, bezvýznamných lidí, kteří proto nemohli vědět, že má zakázaný vstup na jakoukoliv obranou stanici.

Dozor ho nechal projít transmittersem. Obličej se mu stáhl v úsměvu. Henner Trawisheim ani Bernd Eylers si zřejmě nedokázali představit, že by jednal proti jejich výslovnému zakazu. Z toho důvodu ho nezastavily kontroly, jimiž prošel. Zamířil na AST-176! Tam měl Arc Doorn a jeho tým asi před hodinou ukončit kontrolu.

Transmitter začal pracovat. Jimmy pozorně naslouchal, jestli nedostane nějaký rozkaz. Zvíře se k němu tisklo tak těsně, jako by mohlo cítit jeho dotek. Rozsvítila se zelená. Transmitter byl nastaven přímo na AST-176. Beze ztráty času dosáhli muž a jeho roboti pes stanici. Přijímací stanice byly všude stejné. Zařízení transmiteru bylo sériovým výrobkem stejně jako místa, na nichž byly instalovány.

Zvláštní, pomyslel si když kontroloval svůj paralyzátor a spokojeně přitom přikývl, protože byl nabitý na maximální hodnotu. Neměl v úmyslu svou zbraň vůbec použít, ale pro všechny případy chtěl být připravený.

Cesta k centrále mu byla důvěrně známá.

Spolu s Arcem Doornem nevybrali tyto planetoidy pro obranné zařízení náhodou, nejprve nechali vědce, aby určili jejich stabilní, byť lehce výstředné dráhy. Teprve potom byli úlomků skal zabudovány obranné stanice a on celé roky nedělal nic jiného, než že zvyšoval obranné možnosti Sluneční soustavy na nejvyšší možnou mez.

Náhle uviděl, jak z antigravitační šachty vystoupil na chodbu malý muž.

Shanton na něj hleděl s údivem. Údiv se proměnil v ohromení když na něj muž zavola a opět zmizel v šachtě.

„Tak tomu vůbec nerozumím...” zabručel Shanton, ale nenechal se odvrátit od svého plánu. Letmo se podíval na Jimmyho, jehož programy běžely. Jak dobré byly věděl kromě Shantona už jen profesor Monty Bell.

Vstoupil do centrály, hlavního nervového ústředí každé obranné stanice.

Službu zde měli dva muži. Uviděli ho a ztuhli uprostřed pohybu.

„Vy...?” vyrazil ze sebe mladík s krátce ostříhanými šedivými vlasy. „Vy jste zde...?”

„Jak vidíte...” odpověděl tloušťka příjemně, zatímco Jimmy běžel napřed a pozoroval oba členy posádky stanice.

Nevěnovali robotímu psu jediný pohled. To bylo pro Chrise Shantona důležité.

„Vy nesmíte...”

„Co já smím a co ne, to není vaše starost...”

Shanton zmlkl. Nemyslel si, že by mu tito muži překáželi a vyvolali vířivou poplach. Nepřišel na tuto stanici jako útočník, chtěl pouze provést některé kontroly. Chtěl zjistit, jak zde Doornův tým pracoval.

Tu zamířila ruka druhého muže k jeho paralyzátoru. Shanton chtěl muže varovat, ale Jimmy reagoval rychleji. Z jeho tlamy, kterou náhle otevřel, zasyčel paprsek a jeho plná dávka zasáhla muže, který chtěl sáhnout po zbraní. Okamžitě se zhroutil. A potom se odehrál stejný případ. Opatrně položil oba muže na zem. Když nebyl vyhlášen poplach, mohl Shanton provést svou kontrolu.

Velitel obranné stanice nebyl daleko. Jimmy si sedl k přičce.

„Dávej pozor...” řekl ke svému robotímu výtvaru aniž by tušil, co Jimmy viděl.

Jeho oči se přivřely když zjistil, že hlavní vířivka je v provozu. Nešetřil kletbami. Teď ho k jeho cíli mohlo dovést pouze rychlé jednání. O následcích svých činů nepřemýšlel. Byl přesvědčen, že jedná správně.

Uchopil část obložení. Nedělalo mu potíže hravě manipulovat s těžkými věcmi. Ve zprávě kterou o obranné stanici dostal byla zmínka o stabilizátoru hypervibrací.

Byl teď přímo před ním..

„Shantone...” ozval se výkřik ode dveří a pak bylo slyšet zasyčení.

Jimmy dával pozor.

Jimmy paralyzoval Bernda Eylerse, šéfa GBO!

A Chris Shanton ani nepomyslel na to, že by svému robotímu výtvoru něco vyčítal. Na vině byl on. To on ho naprogramoval tak jasně.

„No, tak dále...” Nic víc k tomu tlouštík neřekl. Nyní musel pracovat opravdu rychle, protože tento incident byl vidět ve vifu. A že byl v Cent Fieldu a Alamo Gordo vyhlášen poplach dokazovalo překvapivé objevení se Bernda Eylerse, protože s tím Chris Shanton nepočítal. Alespoň ne tak brzy.

Zapomněl, co se děje kolem něj. Nemyslel už na omráčené muže.

Prováděl kontrolu! A něco našel!

Protřel si oči, ale obraz se nezměnil! Jeho objev nebyl vůbec šťastný.

Otřásl jím to – Doornův tým spáchal na AST–176 sabotáž!

„Jimmy...!

Pes poslechl a už nezkoušel nikoho paralyzovat.

Šest mužů z GBO vyrazilo na Chrisa Shantona. Dva na něj namířili své blastery. Jediný malý podnět by stačil, aby Jimmy zasáhl.

„Nekladte žádný odpor, Shantone...!”

Otočil se, zdvihl ruce nahoru a někdo pátral po jeho zbraních. Ale kromě svého paralyzátoru u sebe žádnou neměl. Z Alamo Gordo dorazili také dva lékaři. Staniční lékař se staral o velitele. Shanton mlčel. Nehnul ani brvou, když se ohlásil Dharkův zástupce Henner Trawisheim.

„Nechám vaše robotí psisko zničit, Shantone...”

Tu tlouštík opět promluvil. „To neuděláte, Trawisheime, nebo ve mně budete mít svého nejhoršího nepřítele.

Rozmyslete si ještě jednou svoje rozhodnutí...”

„Já si nemám co rozmyšlet” bylo slyšet na vzdálenost 175 milionů kilometrů jako by Trawisheim stál vedle něj a obrazovka věrně ukazovala jeho lehce zarudlý obličej.

„Rozmyslíte si to, nebo chcete být zodpovědný, až Doornův tým sabotuje i poslední obrannou stanici? Nenapadlo vaši chytrou hlavu, že i Doorn a jeho lidé můžou být také ovlivněni, jako by byli pouhé loutky?” Ke konci tlouštík nemluvil vůbec tiše, ale naopak řval. Nepustil svůj protějšek na Zemi vůbec ke slovu. „Vy ovšem víte všechno lépe. Nikdy neuděláte chybu. Ale kdybyste mi mé corpus delicti, kdybyste mi Jimmyho zničil, potom byste udělal největší chybu svého života. Trawisheime, varuji vás! A teď řekněte co si myslíte, že musíte říct...”

Všichni na něj zírali, včetně tří lékařů, kteří se snažili ošetřit paralyzované. U Bernda Eylerse to takřka nebylo nutné protože jevil jasné příznaky, že bude brzy při plném vědomí. S velitelem stanice to vypadalo špatně. Jimmy na něj použil zvlášť silnou dávku.

Shanton nepřisoudil jejich úžas tomu, jak vyjel na Trawisheima, ale svému obvinění Arca Doorna.

Jimmy seděl vedle něj, ostražitý jako dřívě, tlamu napůl otevřenou. Kdo do ní viděl, mohl zahlédnout hlaveň paralyzátoru.

„Tahle bestie...” Pro tlouštíka nebylo nic nového, že se o jeho výtvoru nemluví příliš laskavě. Láskyplný výraz byl ještě briketa na čtyřech nohách.

„No...?” rozhlédl se tlouštík kolem. „Stojíte tu všichni nějak zaražení, když tvrdím, že Doornův tým spáchal sabotáž.

Měli byste mi políbit ruce. Nikdo z vás ale asi neví, jak se to dělá...” Otočil se k vifu. „Jste tu ještě, Trawisheime? Trváte ještě na tom, abych byl zatčen a Jimmy zničen? Rozhodněte se, můj milý. Jde o víc než o mě a mého psa, jde o obranu Sluneční soustavy a času již moc není!”

Formulace to nebyla elegantní, ale zato naprosto srozumitelná.

Náhle dostal pomoc, se kterou ani nepočítal.

Bernd Eylers přišel opět k sobě a zarazil lékaře, který mu chtěl dát injekci. „Nepotřebuji to, mám v těle dost jedu... Kde je to psisko?” S námahou se pokoušel postavit. Potřeboval pomoc od lékaře. Sotva seděl na zemi když ho Henner Trawisheim zaslechl, vidět ho ale nemohl, protože vifo stálo ve špatném úhlu.

„Eylersi, jste zase v pořádku?”

„Je možné to říct, ale je to dost přehnané. Ta bestie mě prvotřídně paralyzovala...”

„Můžete převzít případ Shanton na AST–176, Eylersi?” ptal se Trawisheim.

„Případ Shanton?” zopakoval jako ozvěna Eylers a pokynul druhému lékaři, aby mu pomohla na nohy. „Jen jestli to teď není případ Doorn...”

O protesty všech v centrále se nestaral. Podepřen dvěma lékaři, vrávoral k vifu. S každým krokem byla jeho chůze lepší. Potom se Eylers a Trawisheim viděli přes vzdálenost 175 milionů kilometrů. Trawisheim, jediný kyborg na duševní bázi na něj hleděl nedůvěřivě a tázavě. „Rozumně jsem vám dobře, Eylersi? Obáváte se případu Doorn?”

Eylers se zatvářil, jako by kousl do citronu. „U toho Shantona se dá čekat cokoliv a když už jednou postupuje takhle neurvale, potom... Ano, převezmu jeho případ. Zprávu vám dám později. Domluveno?”

„Rozumíte technologii lépe než já” pokoušel se Dharkův zástupce o dobrý konec rozhovoru.

Teď se mohl naopak zašklebit Eylers. „Vy si myslíte, že já těm krámům tady rozumím? Ale budu dělat, co bude v mých silách.”

Spojení s Alamo Gordo bylo ukončeno. Eylers nepotřeboval žádnou pomoc. Nepřiliš laskavě se podíval na Shantona:

„Jestli to to vaše psisko udělá ještě jednou...”

„Ale když šéf techniků obranných...”

„...jste na dovolené, Shantone!” vpadl mu do řeči šéf GBO hlasem studeným jako led. „Dokonce vám bylo zakázáno vstoupit na jakoukoliv obrannou stanici. Co z vašeho provinění bude, to se mě netýká. A nečekejte z mé strany nějakou pomoc...”

Chris Shanton zhluboka a nahlas dýchal. „Musíte tolik mluvit? Rozumí tady někdo...” Našel muže, kterého hledal.

„Pojďte sem na chvíli! Podívejte se na emitor paprsku na okruhu 6 a 7. ale pozorně...!”

V tom okamžiku centrála obranné stanice ztichla. Technik poklekl před otevřeným zapojením a nehýbal se. Shanton, který neměl co dělat, se popotahoval za svoje lincousy. Jeho oči zářily tak vesele, jako by právě vyprávěl dobrý vtip. Když se technik narovnal, měl v obličeji strach a neklidně se podíval na ostatní.

„No?” zeptal se Shanton, netlačil ale na technika.

Muž si otřel z tváře pot.

Chtěl začít mluvit, ale orosil se potem. Potom konečně řekl: „Když já... nejsem si jistý... nejsem si úplně jistý. Také... také v sektoru rotačního paprsku, ale... Pokud vystřelíme rotační paprsek, potom zde všechno shoří. Všechno... Celé řízení zbraní...”

Shanton nic nedodal. Pohladil Jimmyho který na to reagoval jako pravý pes. Tloušťák věnoval při sestavování své brikety velké úsilí tomu, aby se choval jako opravdový pes.

Odevšad se přihnali technici a působili, jako by o této technologii neměli ani tušení. Eylers se příliš neptal. Spojil se vifem s Alamo Gordo, promluvil s profesorem Monty Bellem a vyžádal si tři experty. Otřesený technik pro něj nebyl dostatečně kompetentní.

Specialisté dorazili a prozkoumali zařízení.

Stal se z toho případ Doorn...

„Kde je teď se svým týmem?” chtěl vědět Eylers.

„Na AST-43” přišla odpověď od kohosi z posádky stanice. „Ale nemůžu uvěřit tomu, že by spáchali takové svinstvo! Nechci tomu věřit. Arc Doorn přeci před několika hodinami zachránil naši stanici s nasazením vlastního života. Našli jsme ho tu naprosto vyčerpaného před vifem. A ten že by zde měl...? Ne! Nikdy! Je to sprostárna, jestli...”

Eylers mu rozuměl. Shanton ještě lépe. Oba se dorozuměli jedním krátkým pohledem. Když opouštěli centrálu, všichni na ně hleděli s údivem. Jimmy šel vedle svého konstruktéra.

V prostoru transmiteru přepnuli cíl na AST-43. když se rozsvítila zelená, vyrazili na cestu.

Na hlavní palubě AST-43 potkali velitele, mladého podplukovníka který sáhl po své zbraní, sotva poznal Shantona.

„No, asi vám v srdci neleží...” zavrčel tloušťák, když Eylers důstojníkovi přikázal, aby zastrčil zbraň.

„...Zavolejte Doorna ze zbraňové centrály!” nařídil Eylers. „Neříkejte mu ale, že jsme tady. Dejte nám vědět, podplukovníku. Jako šéf GBO vám dávám takovýto rozkaz. Mohu se na vás spolehnout?”

V očích měl vzdor, potom jim napjatý důstojník pokynul a vstoupil do nejbližší kanceláře. Zavřel za sebou dveře, spojil se s centrálou a řekl: „Přijďte sem, Doorne. Bude to jen na chvíli...”

Eylers šel k podplukovníkovi. „Doorn musí přijít okamžitě! Ihned! Je mi jedno, jaký důvod si vymyslíte.”

Tento ostrý tón se důstojníkovi nelíbil. „Nepodléhám GBO!” řekl mrazivě.

„Paragraf 123, odstavec...”

Eylers mu energicky vpadl do řeči. „Chcete být obžalován před soudem flotily? Pokud žádám, abyste sem Doorna zavolal, mám k tomu své důvody. Velmi pádné důvody...”

Spory o kompetence byly asi vždy a všude.

„Budu si stěžovat u velitele obranných zařízení na vaše chování!”

„Zajděte pro Doorna!” řekl definitivně. Podplukovník zamumlal něco, čemu nebylo rozumět, ale potom podruhé vešel do kanceláře. Tentokrát se zpátky nevrátil.

„Zelené mozky...” poznamenal Shanton. Rozhlížel se po hlavní palubě, pozoroval masivní obložení z tofiritu a myslel na to, jak to dobře před třemi a půl lety všechno začalo.

První zkoušky, převedení planetoidu na novou dráhu napříč Sluneční soustavou na určené místo, což se nezdařilo. Při třech pokusech se planetoidy rozlomily, další čtyři se dostaly na špatnou dráhu. Od té doby mířili ke Slunci. Čtyři mrtvé úlomky skály bez jakékoliv energie.

Na konci hlavní paluby se otevřela bezpečnostní příčka. Arc Doorn přicházel. Když poznal Chrise Shantona byl lehce udivený, ale poté se na jeho pórovité tváři objevil úsměv a s nataženou rukou přešel k tloušťákovi s nímž společně vybudovali obranné stanice.

„Znovu je vše jasné, Shantone? No, já věděl, že vaše dovolená nebude trvat dlouho. Ale...” Nelíbil se mu Eylersův výraz. „Co se děje? Proč jste zde, Eylersi?”

Shanton pustil Doornovi ruku, kterou předtím silně stiskl. Zrzkova slova mu pomohla. Každé z nich bylo upřímné. A teď mu bylo Doorna líto. Už měl za sebou to, co jeho teprve čekalo.

Náhle Doorn o krok ustoupil. Jeho pohled spočíval na Eylersově pravém předloktí. Byla to protéza. V protéze byla plynová zbraň s výrazným uspávacím účinkem. I jako šéf GBO neměl Eylers rád blastery a paralyzátory.

Levým předloktím ukázal na Doorna.

„Doorne...” Eylersův hlas zněl drsně, jako by byl nachlazený. „Nedělejte žádné potíže. Buďte rozumný...”

„Co se děje, k čertu? Proč tyhle řeči? Eylersi, mluvejte!” Malá muž, který tak často prokázal své schopnosti a proniknul do cizích technologií teď vypadal jako boxer v obranném postoji. A Doornův nos také naznačoval, že se kdysi boxem zabýval.

Eylers přikývl a podíval se mu do očí, zatímco Shanton rozpačitě drbal Jimmyho. „Doorne, jste ovlivňován stejně, jako

byl předtím Shanton. A pravděpodobně i všichni lidé ve vašem týmu. Víte, co to znamená?”

„Jste blázen!” vybuchl Doorn a rozesmál se.

„Dooorne...” Eylerův zvuk měl magický účinek. „Před několika hodinami jste na AST-176 zapojili emitor rotačního paprsku tak, že by při výstřelu zničil veškeré zařízení! Máte...”

Arc Doorn chtěl bleskově vytáhnout svůj blaster, zbraň se smrtícím účinkem. Eylerova reakce přišla pozdě a Shanton ještě nepochopil co se děje, když z Jimmyho tlamy vyrazil paralyzační paprsek se svou obvyklou přesností.

Omráčený Doorn se svalil k zemi jako podřátý strom. Jeho blaster sklouzl po obložení a narazil na podlahu.

„Děkuji...” řekl Eyler. Klení nemohlo znít jinak. „Jsou ovlivněni jinak než jste byl vy. Vy jste byl mírumilovný. Doorn chtěl být agresivní...”

„S blasterem. Pěkné svinstvo. Jak teď dostaneme jeho lidi v centrále?”

Bernd Eyler ukázal na Jimmyho. „Můžete mu dát příkaz, aby běžel do centrály a všechny tam paralyzoval?”

„A ostatní, kteří nepatří k týmu?”

„Mají smůlu stejně jako já, když mě na AST-176 to vaše psisko paralyzovalo.”

„Eyler, vy máte srdce dítěte!” prohodil tlouštík jízlivě.

„Mýlíte se, můj milý” odporoval mu šéf GBO. „Nejraději bych s nimi jednal v rukavičkách. Ale máte snad jiný návrh, jak ten tým bezpečně dostat? Doorn nám přeci dokázal že je ovlivněn mnohem silněji, než jak tomu bylo u vás.”

Shantonovy námitky proti Eylerově plánu se ztrácely. „Dobrá, pošlu Jimmyho.” Začal manipulovat s jeho ovládním. Jeho výtvar přijal některé impulzy. Další část programu která byla zatím nepoužita se aktivovala. Jimmyho konvertor se spustil na plný výkon. Náhle skotský teriér vysunul kolečka která měl ukrytá ve svých nohách. Před bezpečnostní příčkou se zastavil a čekal.

Eyler si přidržel před ústy vifo. Obraz raději vyloučil. „Může někdo otevřít bezpečnostní příčku? Mám plné ruce a nemůžu to nikam položit...”

„Už jdu...” řekl neznámý muž.

Eyler vypnul spojení.

„Shantone, postavte se stranou...”

V tom okamžiku opustil velitel stanice kancelář, v níž byl tak dlouho.

„Já mám...” Náhle uviděl ležet omráčeného Doorna na zemi. V tom okamžiku vypadala důstojníková tvář jako zralé rajské jablko. „Co se to tady děje...?” křičel a šel k Eylerovi. „Jakožto zdejší velitel chci vědět...”

Na druhé straně se otevřela bezpečnostní příčka.

Podplukovník uslyšel jasné třesnutí jak příčka zmizela ve zdi. Bez nejmenšího tušení se otočil a viděl, jak Jimmy paralyzoval muže, který otevřel a pak mizí mezi zařízením centrály. Náhle ležel na hlavní palubě a nehýbal se. Velitel AST-43 chtěl vytáhnout svou zbraň a použít ji.

Shanton bleskurychle zasáhl svými prackami. Zpravidla měl se svými zákroky úspěch protože u něj díky jeho tloušťce nečekali rychlé pohyby. „Nedělejte problémy! Žádné rychlé pohyby! Nebo chcete, aby byla AST-43 zničena?”

Důstojník mu nevěřil jediné slovo. Rozzuřený se musel dívat, jak ho Eyler odzbrojil a pátrá po dalších ukrytých zbraních.

„Tohle bude mít následky!” vyhrožoval. „Budu...”

„...zatím držte hubu!” utrhnul se na něj Eyler.

Z centrály byly slyšet výkřiky. Bylo slyšet slovo poplach... a potom se již nic neozývalo.

Jimmy udělal celou práci.

A pak transmiťerem dorazili experti, kteří čekali na AST-176. A velitel jim zůstal v patách. Svým pohledem jim takřka tahal slova ze rtů.

Také Doornův tým provedl dokonalou práci!

Experti byli zoufalí. Jedno ale bylo jasné – celé zařízení muselo být demontováno a opraveno na nějakém neutrálním místě, nejlépe na základně ve volném vesmíru. A s velkou pravděpodobností přitom všechno exploduje.

Eyler a Shanton stáli mlčky v pozadí a mezi nimi Jimmy který paralyzoval nejen celý tým, ale i tři muže ze stálé posádky stanice. Tlouštík ho za to drbal po jeho černé kůži.

Jeden z expertů navrhl, aby byla AST-43 okamžitě vyklizena. Otevřeně přiznal, že si nemůže být jist tím, že najde všechny provedené změny.

Chris Shanton zamumlal: „Jestli chytну toho, kdo to všechno udělal... zlámu mu všechny kosti!”

Bernd Eyler byl blízko zoufalství. Ren Dhark a Dan Riker zmizeli. Po Josovi ani stopy. Sluneční soustava takřka bezbranná díky sabotáží! Kdo za tím vězí? Kdo má zájem na tom, aby byly vyřazeny všechny obranné stanice a planetární pevnosti? Kdo chtěl, aby tyto stanice při útoku z vesmíru explodovaly?

A jak byli lidé ovlivňováni?

Lékaři v údolí Brana přeci tvrdili, že může jít pouze o hypnózu, ale Chris Shanton nikdy zhypnotizován nebyl!

Jak to všechno dokázal?

Nechtěně Eyler řekl: „Jestli já toho zločince dostanu!”

Musel se zašklebit na tlouštíka, ale jiskry v jeho očích nevypadaly dobře. „Vy také, Eyler?”

„Všechny kosti!” odpověděl. „Ale nejprve musíme ty lotry dostat. Jen kdybych věděl, kde máme hledat...”

Lati Oshuta se držel za hlavu.

Bram Sass který byl jen několik kroků od něj a zkoušel, jestli se dá pít voda z jezera tu náhle nebyl.

Japonec upřeně pozoroval hladinu. Měl by si dělat starosti?

Stál na místě kde byl Bram Sass před několika okamžiky. Skála ve které byly vidět vrstvy usazenin se svažovala až k jezeru. Nebylo možné do jezera spadnout. Vodní hladina ležela před ním.

Spadl do vody? Lati Oshuta se opakovaně ptal sám sebe. Ale Bram Sass přeci uměl plavat! Dokonce velmi dobře. Viděl do hloubky. Voda byla průzračná jako v horském jezeře na Zemi a nebyla v ní ani stopa po nečistotách. Viděl až do deseti metrů.

Nic! Žádný stín který by pomalu stoupal z hloubky.

Bezradně se otočil. Ren Dhark a Dan Riker se k němu potáceli. Jezero působilo na vyčerpané muže jako magnet. Byli polomrtví žízni, týrané bytostí držící se při životě už jen z posledních sil.

„Sass zmizel!” zavolal na ně Oshuta. „Naprosto zmizel...”

Rozuměli mu Dhark a Riker? Nereagovali. Pomalu vrávorali blíž.

„Sass zmizel!” opakoval Lati Oshuta svou zprávu a nyní viděl, že Ren Dhark jeho slovům rozumí. Velitel se zastavil.

Riker který byl několik kroků za ním ho dohnal.

„Sass zmizel?”

„Voda...! Voda...!” sípal Dan Riker jehož rty byly popraskané žízni. „Voda...! Konečně voda...!”

Potácel se vedle svého přítele. Stále ještě neporozuměl Oshutově špatné zprávě.

„Dane, Sass zmizel. Přímě před Oshutou!” Hlas Rena Dharka nezněl tak jasně jako obvykle. Hlasivky mu několikrát zastávkovaly a teď jen skřehotal.

Riker na chvíli zapomněl na svou žízeň. „Co se děje? Říkal jsi něco? Nemůžu přece...”

Lati Oshuta stál před nimi, osm kroků od kraje jezera. „Nemůžete jít k vodě. Ještě ne. Je to příliš nebezpečné. Sass přitom zmizel. Mohl jen spadnout do vody, nebo...”

S napřaženými rukama stál před Dharkem a Rikerem, protože jim chtěl zabránit v cestě k jezeru. Riker se ho snažil obejít a potácel se dál. Velitel ještě otálel. Kyborgovo varování ho přimělo k zamyšlení. Jeho hnědé oči se rozzářily. „Ale Bram Sass je přeci prvotřídní plavec, Oshuto...?!”

Japonec byl zoufalý. Také Dhark nechtěl brát jeho varování vážně. Věděl, že Bram zmizel v jezeře ale nedokázal vysvětlit, jak by i plavec jako on dokázal zmizet během vteřiny.

„Ano, Sass umí dobře plavat...”

„Jděte stranou!” požádal ho Ren Dhark. A kyborg nenalézal žádný další důvod proč mu stát v cestě. Dohonil Dana Rikera. Chtěl provést poslední zkoušku.

„Ještě si neklekejte. Ještě nepijte! Počkejte, až tu bude i velitel...”

Na Rikerově bradě se náhle ukázala červená skvrna, neklamná známka toho, že je rozčilený.

„Ještě nepít? Chcete mě zdržovat? Chcete...?” Jen slabost mu zabránila v tom, aby se na drobného Japonce vrhnul, i když díky žizni byl dostatečně šílený na to, aby to udělal.

Přede mnou je voda a nesmím se napít?

Ren Dhark dorazil k nim. Lati se postaral o to, aby stál mezi nimi. Proč spustil svůj druhý systém a stal se kyborgům, to nemohl sám vysvětlit.

Oba muži poklekli. Oba nabrali do dlaní průzračnou vodu, studenou, nádherně mokrou, nejlepší nápoj v galaxii.

Lati Oshuta přepnul svůj zrak na širokouhlý pohled. Viděl tak velkou část hladiny.

Náhle vystřelila jeho ruka. Chytil Rena Dharka který nevěděl o nebezpečím které mu hrozí z vody.

Tlusté, kovově lesklé chapadlo – nebo to byl had připomínající polypa – zkusilo Dharka bleskurychle ovinout a stáhnout pod vodu. Se svištěním dopadlo chapadlo vedle velitele a opět zmizelo v jezeře. Tři čtyři další chapadla slepě pátrala ve vzduchu a potom také zmizela.

Riker vykřikl. Odsunul se zpátky. Lati Oshuta ztratil svým zásahem cenné vteřiny. Než mohl uchopit svou zbraň a zničit nebezpečí z hlubiny, bylo jezero opět naprosto klidné. Jen několik malých vlnek šplouchlo o břeh.

Obličej Rena Dharka byl na chvíli stažený. Rty měl bez krve a vypadal bledě.

„Proboha...” vyrazil ze sebe a zkusil se zasmát.

Lati Oshuta se upřeně díval na vodní hladinu. Nyní už věděl, jak Bram Sass zmizel. Dan Riker ve svém zděšení nešetřil nadávkami. Velitel naproti tomu neřekl jediné slovo.

Sassův konec před nimi stál jako stín.

Leželo před nimi lákavé jezero, naprosto průzračné, stačila by jen výzva aby se vykouпали a s chutí napili. Žízeň působila na Rena Dharka a Dana Rikera jako démon.

Budou zde mít vůbec možnost se napít?

Ralf Larsen, velitel lodi COL předal velení nad lodí prvnímu důstojníkovi a spal ve své kajutě.

Trápil ho sen.

Viděl dravčí hlavy Giantů které se na něj dívaly ze všech stran a posmívaly se mu. Pokoušel se uchopit svůj blaster, ale ruce měl jako ochromené. Na obrazovce jakou ještě nikdy neviděl mohl pozorovat POINT OF sevřenou robokoulemi a bojující v posledním boji proti převaze jehlovým ohněm.

Cal potrestá Zatraccence!

Larsenovou hlavou duněl cizí, neznámý hlas.

My jsme Zatraccenci blouznil ve snu velitel a divoce se převaloval sem a tam.

Zatraccenci...

A oni, Gianti, byli Strážci vesmíru!

Bylo to tak. Tak jednoduché. Pozemšťané patří k rase, která je odsouzená! On! Ren Dhark! Dan Riker! Všichni, celé miliardy!

Když viděl jak se POINT OF rozlomila, chtěl vykřiknout! Tlakové paprsky z robokoulí rozlomily tu nádhernou loď. Unital už nemohl odolat obrovskému tlaku, takže dutý prstenec praskl.

Úlomky se hnaly prostorem, těla, trosky!

Prostor požíral vše, POINT OF i její posádku.

Slyšel jak Janoš Szardak křičí! Szardak volal o pomoc. Ve vakuu. Volal COL a flotilu.

„Nemůžeme přijít! Nemůžeme pomoci!“ sténala spící osoba a v zoufalém gestu si tiskla pěsti k obličejí.

Cal potrestá Zatraccence!

Opět slyšel v hlavě neznámý hlas. Posmíval se mu. Posmíval se všem lidem, všem Zatraccencům!

„Ne...“ křičel Ralf Larsen. „Ne! Nezabijete posádku POINT OF. Nechte je žít. Nechte je žít...“

Nevěděl, jak hlasitě křičel. Viděl lidi, které tlakové paprsky vháněly do trhliny v časoprostoru. Do propasti v čase a prostoru, do věčnosti, ze které není návratu!

Tu se hlavy Giantů kteří jej obklopovaly sklonily dolů. Viděl jejich ruce, každý měl čtyři a v každé z nich zbraň. Blaster.

Náhle se kolem něj zablesklo a hnala se k němu zář.

Strážci vesmíru jej také odsoudili k smrti, Strážci vesmíru!

„Ne...“ křičel ve smrtelné úzkosti a pokoušel se vyrazit zbraně z jejich rukou.

Jeho pohyby byly příliš prudké, příliš vystrašené. Pohyboval se příliš impulzivně, takže nakonec spadl z postele.

Náraz ho probudil. Zaplavený potem přišel k sobě. „Velká Mléčná dráha...“ sténal. Vzpchopil se, postavil se před svou postel a díval se na ní jako na cizí těleso. Unaveným pohybem si utřel čelo.

Zdálo se mu to, přemýšlel, měl jsem jen hloupý sen.

Ale nemohl zahnat starost o POINT OF.

Prstencová loď se zdržovala v hvězdokupě DG-45. Loď pátrala po Renu Dharkovi, po světě podobném Zemi ukrytém v množství jiných.

Larsen vstoupil do sprchy, strhal ze sebe pyžamo a nechal po sobě stékat studenou vodu, kterou cítil jako velké dobrodiní. Ale jeho neklid zůstával.

Spěšně se oblékl. Pohled na hodinky mu prozradil, že spal sotva dvě hodiny.

Prstencová loď už byla v hvězdokupě sedmáct hodin. Už sedmáct hodin bez jakéhokoliv hlášení.

Nemohou se přeci ohlásit, pomyslel si Larsen.

Poruchy galaktického magnetického pole znemožňovaly hyperspojení na větší vzdálenost. Nemohou se spojit ani se Zemí. Szardak se vrátí s POINT OF.

Nechtěl ale věřit vlastním úvahám. Vidina toho, jak se POINT OF rozlomila nechtěla zmizet.

„Prokletí Gianti...“ mumlal si, když si dával do pořádku vlasy a potom si oblékl lodní oděv. „Ty nestvůry!“

Cal přerušil kontakt s Renem Dharkem. Přepadli loď pozemské flotily a poslaly na ně tisíce robokoulí!

Cal... tahle nestvůra tvořená pěti Gianty... tato moc, která se na parapsychické bázi dokáže dorozumět na vzdálenost tisíců světelných roků... Cal opět zaútočil na lidi a Larsen nemohl Zemi před tímto nebezpečím varovat. Spojení se Zemí nebylo možné navázat.

Když se Larsen objevil na můstku COL, zasáhly ho udivené pohledy. Chtěl se přeci jít na šest sedm hodin prospat a přitom byl zpátky už po dvou hodinách.

„Žádné zprávy z POINT OF?“ zeptal se a pokoušel se o nedbalý tón.

„Nic, veliteli. Z hvězdokupy ani žádné spojení nečekáme...“ zněla udivená odpověď prvního důstojníka. Mezi flotilou a POINT OF byl přeci dohodnut rádiový klid ještě předtím, než prstencová loď vletěla do hvězdokupy.

„Děkuji...“ Sedl si do křesla druhého pilota, znamená že ještě nechce převzít velení nad lodí.

„Něco jiného?“ Nebylo obvyklé, když položil takovouto otázku. Důležité věci mu byly podle předpisů flotily sdělovány automaticky. Nebylo co hlásit.

„Bylo už určeno místo, kde se ty tři lodě vrátily do Einsteinova kontinua?“

„Poruchy...“ začal první důstojník, ale Larsen ho mrzutě přerušil.

„Nemůžeme všechno omlouvat poruchami galaktického magnetického pole. Zatracceně, nějaké hodnoty přeci musely být při transici těch tří Giantských lodí zaměřeny...“

„Astronomové a specialisté na senzory...“

„Spojte mě s nimi!“ přikázal Larsen. Musel se něčím zaměstnat, vzpomínky na sen byly stále velmi živé. Nemohl zapomenout na obraz rozlomené POINT OF.

První důstojník se rychle spojil s astronomy a specialisty na senzory. Spojení je zastihlo uprostřed jejich práce. O půl hodiny později by se ohlásili sami.

„Už jsme skoro hotoví, veliteli!“ hlásili Larsenovi. „Ty tři Giantské skočili ve směru na centrum galaxie a normálního prostoru dosáhli na souřadnicích zelená 45:34.67 a červená 02:73.12. Přibližná vzdálenost od hvězdokupy 5 700 světelného roku. Přesná hodnota je plus minus 100 světelných roků. Do deseti minut bychom měli mít přesné údaje.“ 5 700 světelných let! Tak dlouho potřebovalo světlo, aby překonalo vzdálenost od výstupního bodu giantského svazu k hvězdokupě. Mezi nimi leželo moře hvězd a v tomto moři zuřila magnetická bouře jejíž účinky ovlivňovaly i samotný hyperprostor.

„Ohlaste se okamžitě až budete mít konečné výsledky“ rozhodl Ralf Larsen a oťel si pot z čela. Ale stále nemohl zahnat obraz rozlomené POINT OF.

Byla prstencová loď zničena? Nalezla v DG-45 svůj hrob nebo byl ten sen pouze noční můra, která nemá se

skutečností nic společného?

Ralf Larsen vyndal cigaretu z obalu, dal si jí mezi rty a poprvé potáhl. Ani si nevzpomněl na to, že nekouří. Neustále musel myslet na POINT OF.

Nebylo možné prozkoumat hvězdokupu o průměru 16.4 světelného roku během čtyřia dvaceti hodin. Také senzory POINT OF příliš nepomáhaly, protože fyzikální poměry v hvězdokupě byly natolik abnormální, že se loď pohybovala prakticky naslepo.

Až dosud objevili a katalogizovali osm slunečních soustav. Nepřistáli na žádné planetě, ani jedna nebyla vhodná ke kolonizaci. Nebylo ale jisté jestli údaje, které zaměřili odpovídají skutečnosti.

Janoš Szardak seděl v pilotním křesle už dvacet hodin. Nemyslel na to, že by mohl někomu předat velení prstencové lodi, na to na něm spočívala příliš velká zodpovědnost. Únavu necítil. Ani si nevšiml toho, že je podrážděný, ale ostatní ano. Také Tino Grappa mu nic neřekl, protože v posledních pěti hodinách se Szardak na všechny jen utrhoval.

Sledovali kurz.

Cíl měl velikost Beteiguze. Obrovská hvězda s více jak třiceti planetami ve vzdálenosti osmi světelných dní. Při rychlosti prstencové lodi žádná velká vzdálenost.

„Máme ještě dvě hodiny čas“ konstatoval Szardak po krátkém pohledu na hodiny. Na druhého pilota se ale nepodíval.

„Poté musíme přejít na zpáteční kurz. Na zpáteční cestu k flotile budeme potřebovat dvě hodiny.“

Druhý pilot přemýšlel, jestli má něco odpovědět. Také nebyl ušetřen Szardakovy nepříjemnosti.

„Hodnoty magnetického pole už čtvrt hodiny klesají...“ ohlásil Grappa. Skoro ve stejný okamžik přišlo potvrzení z astrofyzikálního oddělení.

„Vysvětlení!“ vyštěkl Szardak.

Žádné nebylo.

Jeho nálada se tím nezlepšila.

„Systém má 31 planet... Magnetické siločáry se stále rychleji rozcházejí. Zdá se, že míříme do díry v magnetickém poli...“

„Vaše energetické senzory si vymýšlí!“ tvrdil Szardak hrubě.

Tino Grappa se neodvážil hájit své zařízení. Také on nechápal, proč je velitel ve službě už tolik hodin. Takového ho ještě nikdy nezažil. Byl vyčerpaný? Ale tímto dojmem nepůsobil.

Grappa ladil energetické senzory, přišlo mu to jako dobrý nápad. Poprvé zjistil, že ve hvězdokupě jsou místy rozdílné hodnoty magnetického pole. To muselo mít nějaký důvod a on se jej snažil najít.

Palubním komunikátorem se spojil s Milesem Congollonem který byl ve strojevně. „Potřeboval bych více energie pro své energetické senzory, Congollone. Mnohem více. Můžete mi jí poskytnout?“

Už dlouho ho nic tak nepřekvapilo. Podíval se na schéma na ovládacím panelu strojevně, posunul tři přepínače do jiné polohy a potom řekl: „Energie byla převedena. Ale příliš své senzory nepřetěžujte...“

„Dobrá...“ Grappa zaměřil pole obří hvězdy a spustil své energetické senzory na 230 procent jejich maximálního výkonu. Ani o tom nepřemýšlel, pokud by to bylo nutné, sneslo by jeho zařízení ještě mnohem větší zatížení.

Obraz na osciloskopu ukázal směsici zmateně pobíhajících siločar. Údaje z hvězdokupy a soustavy se částečně překrývaly. Grappa zkusil zapnout několik různých filtrů. Při každém pokusu vypadal osciloskop jinak, ale nikdy nedostal jednoznačný výsledek.

Sáhl doprava kde byl přepínač pro zobrazení mřížky. Grappa ani neviděl, jak se konečky prstů dotýká jednotlivých přepínačů. Nepřetržitě pozoroval osciloskop. Nedělal žádné pokusy, ale postupoval systematicky. Čtverec A1 ... A2 ... A3 ... kombinace se čtvercem B1 ... B2 ... B3 ...

A3, C5, G1 s ZO filtrem rozhýbaly obraz na osciloskopu. Siločáry se kroutily, mizely a objevovaly na jiném místě.

Grappa je pozoroval s rozšířenými očima. Něco takového ještě nikdy neviděl. Naklonil se ke komunikátoru, spojil se s astronomickým oddělením a vyžádal si jednoho fyzika.

Přišli dva. Szardakův dotaz „Co se děje?“ zůstal nezodpovězený. Grappa expertům potichu vysvětlil, jaké kombinace filtrů a čtverců použil.

„Zvláštní...“ zamumlal Pal Hertog.

Jeho kolega Hu Dao By se k němu náhle přiblížil a něco mu zašeptal do ucha.

Pal Hertog mu dobře nerozuměl, rušil ho Szardakův hlas. „Co se děje tak nečekaného? Kde je vysoké zatížení intervalů? Grappo, co říkají senzory?“ Ve velitelově hlase byl znát silný neklid.

Tu Pal Hertog také pochopil, co předtím objevil jeho kolega Dao By: „Szardaku“ zakřičel k pilotnímu křeslu. „Změňte kurz POINT OF! Ale udržujte proboha nadsvětelnou rychlost. Letíme do systému, který je tvořený antihmotou!

Nesporně antihmotu!“

Důstojníci na můstku se ani nepohnuli, když slyšeli tvrzení obou expertů. Sluneční soustava z antihmoty?

Bylo to vysvětlení pro magnetickou díru do které vletěli? Magnetické siločáry antihvězdy rušily působení hvězdokupy čím dál víc, takže umožnily existenci vlastního systému!

„Dobrá...“ zamumlal velitel, který sebou při této zprávě ani nepohnul. Pod tlakem jeho prstů se ovládání lodi přesunulo do jiné polohy. Hodnoty emisních plošek na vnitřní straně prstence POINT OF se změnily. Zařízení která vytvářela hvězdné sání byly v některých oblastech zatížena na maximum a v jiných nedostávala prakticky žádnou energii. V lodi několik vteřin řvaly kompenzátory setrvačnosti, načež prstencová loď změnila kurz na zelená 34:20.00. obří slunce v obrazové kouli vystřelilo doprava nahoru a po několika minutách se ztratilo.

Se smíšenými pocity pozoroval Szardak jak opět stoupá zatížení intervalu a zůstává na nepřírozeně vysoké hodnotě 97

procent.

Zavolal Pala Hertoga blíž. „Dokážete mi vysvětlit, proč se intervaly nezhroutí při zatížení 120 procent a zůstávají stabilní i bez dodatečných dodávek energie?”

Pal Hertog se na něj podíval překvapeně. Janoš Szardak mu to musel zopakovat ještě jednou. Potom nerozuměl, proč se usmívá.

Fyzik mu položil ruku na rameno. „Szardaku, to nebylo 120 procent. Bylo to jen asi sto, tak jako je na přístrojích teď a bylo to ještě dvacet procent, které k nám přišly z antihvězdy. Dvacet antiprocent. Tajemní zdá se neměli žádné zkušenosti s antihmotou a antihvězdami, jinak by tento přístroj určitě zkonstruovali jinak. Sečetlo se normálních sto procent a dvacet anti a dostala se tak nová hodnota...”

„Vaše vysvětlení je všelijaké...” zamumlal velitel, který o jeho výkladu přemýšlel. „Ale ano, jablka a hrušky se také nedají sčítat... Ale co by stalo, kdybychom vletěli ještě hlouběji do toho systému?” podíval se tázavě na fyzika.

„Nic!” řekl Hertog klidně. „Nestalo by se nic tak dlouho, dokud bychom se nedostali do kontaktu s antihmotou. Jak by na to intervaly reagovaly by nám ukázaly přístroje. Na jedné straně to snížilo jejich zatížení a na druhé...”

„A co potom váš výkřik okamžitě opustíte soustavu, Hertogu? Nebylo to ukvapené?”

„Hrál jste již někdy fotbal s kilem plastu?” položil fyzik místo odpovědi zvláštní otázku.

„Tak katastrofální by to mohlo být?” pochyboval poněkud Szardak.

„Nevěřím že by unitál vydržel to zatížení, kdyby se dostal do kontaktu s antihmotou. Ale za to že jsme vůbec poznali že je soustava tvořená z antihmoty můžeme poděkovat jen Grappovi. Měl šťastnou ruku když nastavil správnou kombinaci filtrů, která dokázala správně sestavit všechny kombinace siločar v hvězdokupě.”

„Hm...” Ani teď se nedalo říct, že by se Janoš Szardak usmál. Jeho pokerová tvář nic neukazovala. „Opravdu nádherné místo tahle hvězdokupa...”

„A současně i ideální úkryt Szardaku, ne?” zeptal se ho Hertog.

Teď byl velitel překvapený. „Myslím... myslíte...?”

„Nevím, ale od té doby co jsme zjistili, že magnetické pole této hvězdokupy se silně mění v závislosti na místě kde se člověk nachází, můžeme se domnívat, že v DG-45 jsou taková místa, ve kterých panují podmínky jako ve zbytku galaxie.”

Když vrhl pohled nahoru na hodiny, Szardak zasténal. „A my už nemáme skoro žádný čas. Hledat další systém je zbytečné. Přecházíme na zpáteční kurz. Hertogu, jak jste daleko se sestavováním zdejší mapy?”

„Budete mít radost, Szardaku. A pokud správně chápu vaši otázku, vrátíme se sem ještě jednou a budeme po Dharkovi intenzivně pátrat?”

„Chtěl bych nasadit Blesky, obávám se ale, že s tímto požadavkem u Larsena nepochodím. Ale nesmíme zapomínat, že se v této hvězdokupě dá rematerializovat z hyperprostoru. A teď... kurz k flotile. Neletím zpátky rád, ačkoliv je mi tenhle sluk všechno jiné než sympatický...”

Byl jako proměněný. Už žádný zkroušený Janoš Szardak. Nebyl by ale dobrý velitel kdyby ho netrápilo, že může dojít ke katastrofě.

Ale antisluneční soustava jeho pád způsobit nedokázala...

Než se nad ním uzavřela voda a byl vtažen do hloubky, cítil Bram Sass jen to, jak jej něco uchopilo.

Výkřik mu zůstal uzavřený v ústech. Potom začal zase přemýšlet a bleskurychle přepnul na svůj druhý systém. Silný stisk rukou, nohou a celého těla náhle nebyl bolestivý. Jeho druhý mozek pracoval přesně, s normálním byl spojen jen slabou vazbou. Netvor ho táhl do hlubin jezera. Světlo rychle sláblo.

Zda bylo v hloubce chladněji nebo tepleji nedokázal okamžitě poznat.

Phanten, přikázal jeho programovací mozek a prakticky současně mu malý regulační přístroj, který měl implantován v těle, injektoval příslušné adhesivum. Všechny plyny a tekutiny v něm byly vázány a současně jeho organismus dosáhl stavu, který by se u normálního člověka dal označit pouze jako klinická smrt. Program se o to nestaral. Na logickém základě určil, že hrozí nejvyšší nebezpečí. A to rostlo s každým metrem o který byl kyborg Bram Sass zatažen hlouběji. Jeho pokus o překonání sevření ztroskotál.

Okamžitě také přestal. Přes svůj druhý oční systém viděl všechno tak zřetelně, jako by tento podvodní svět ozařily silné reflektory. Když otočil hlavu a pohlédl dolů, uviděl kovově vypadající tlusté chapadlo které se těsně pod jeho nohama spojuje s půl metru silným tělem.

Hmatové chapadlo řekl mu jeho programovací mozek.

Sdělení bylo prosté jakýchkoliv lidských citů. Jako kyborg přestal Bram Sass cítit jako člověk. Neměl strach ze smrti.

Jeho program pracoval s nejvyšší rychlostí a hledal cestu, jak se tomuto nebezpečí z hlubin vzepřít.

Musel ještě počkat, byli již velmi hluboko a blížili se ke dnu jezera. Několikrát se zkusil otočit, ale sevření jeho těla nepovolilo. Potom zběsilá jízda dolů zpomalila. Programový mozek přepnul druhý oční systém. Bram Sass poznal, že je v obrovské spirálovité lastuře která se pozvolna zužuje.

Do této lastury se stahovalo hmatové chapadlo, které ho unášelo. Co ho čeká na konci ulity nemohl vidět, v cestě měl hmatové chapadlo které vypadalo jako protáhlý svazek, který se více a více smršťuje.

Strach kyborg neznal, tento pojem jeho program neobsahoval. Nenacházel žádnou obranu. Obří síla mu tiskla ruce k tělu. Normální člověk by už dávno měl rozdrcený hrudník, jako kyborg tomuto smrtícímu stisku vzdoroval. Hlavou se otíel o stěnu lastury. Jeho druhý mozek nehlásil žádnou bolest, jen kontakt se zrcadlově hladkou stěnou.

Jsem stlačený jak to jen jde, pomyslel si Bram Sass svým logicky pracujícím mozkiem a současně si uvědomil, že je

odpovědný za ochranu velitele.

Otázku, zda ho mezitím postrádají na břehu jezera si nepokládal.

Znovu byl omotan a tlak na jeho hrudní koš zesílil. Snažil se vzdorovat, jak mu nařizoval jeho druhý mozek. Rozdíl teplot uvnitř spirálovité lastury stačily k tomu, aby vše viděl v infračerveném spektru. Spirálovitá stěna měla kalně šedou barvu. Hmatové chapadlo ho táhlo stále hlouběji.

Sestup se postupně zpomaloval. Bram Sass který stále nemohl pohybovat rukama ani nohama viděl na vnitřní straně lastury jako pěst velké uzly jejichž počet s hloubkou stoupal. Jaký je jejich účel mu neřekl ani jeho druhý mozek.

Náhle měl pocit, že zahlédl záblesk světla. V tom okamžiku se spirálovitá lastura změnila v kulatou skořápku. Upřeně se na něj dívalo světlující kyklopské oko.

Odpojit! Tento příkaz proběhl jeho druhým systémem a vyvolal stav, při kterém by normální člověk vypadal jako mrtvý. Jeho odpor proti stisku hmatového chapadla ihned zmizel. Uvnitř jeho druhého systému bylo vše odpojeno, jen zrak byl vynechán. Pod svítícím kyklopským okem viděl neforemný chřtán plný zubů připomínající více jak metr velké mušle nebo rohy. Povrch nestvůry měl šedožlutou barvu a připomínal hrubě porézní hmotu.

Jako člověk by i Bram Sass dostal z tohoto nebezpečí z hlubin strach. Jeho šance že opět uvidí hladinu jezera byly nulové.

Hmatové chapadlo začínalo nad lehce vejčitým, zákeřně hledícím okem. Nestvůra si ho přitahovala jako když pozemský šnek schovává svoje tykadla.

Jako kyborg mohl Bram Sass ovládat své tělo tak, že nehýbal ani očima.

Nestvůra k jejímuž chřtánu se blížil okamžitě reagovala na jeho mrtvolně vypadající stav. Dvě chapadla která svírala jeho nohy se trochu uvolnila. Bram Sass nepociťoval kvůli tomuto dotyku strach ani nechuť. Tyto pojmy nebyly v této formě v jeho druhém mozku obsažené.

Phant adhesivum který mu malý regulační přístroj injektoval, působilo při tomto dávkování jednu hodinu. Po tuto dobu byly v jeho těle vázány plyny a tekutiny takže nehrálo roli, v jakém prostředí se zrovna zdržoval.

Sevření pomalu sláblo. Druhý mozek Brama Sasse na to zatím nijak nereagoval. Kyborg se tomu neivil.

Od ostrých zubů ve chřtánu nestvůry ho dělily už jen tři metry. Pokud by se dostal do toho hrůzného otvoru, byl by ztracen.

Sass se stále ještě nehýbal. Být chladnokrevný jako on by nedokázal žádný člověk. Jak mu jeho na logické bázi pracující program říkal, měl před očima doslova smrt.

Počkat! Počkat na vhodný okamžik! Voda v kulovitém prostoru lastury byla tak průzračná, jako viděl na břehu jezera.

Rozdíly teplot mu stále umožňovaly všechno vidět pomocí infračerveného záření. Chřtán kyklopské nestvůry byl rudý. Barvy zákeřně hledícího oka se měnily. Moloch sledoval každý pohyb, který by Sass ve vodě případně udělal.

Hmatové chapadlo se pohnulo.

Od zatažení do smrtícího chřtánu ho už dělily jen dva metry.

Sass byl náhle v situaci kdy mohl hýbat pravou rukou a přesto to neudělal. Po chvíli zmizeli i sevření druhé strany těla. Stále zůstával nehybný.

Nezadržitelně se blížil k široce rozevřenému chřtánu a stále se nijak nehýbal.

Jen kyklopské oko se trochu pohnulo. Nestvůra ve své lastuře sledovala kořist, která se již dávno musela utopit.

Sass to sledoval svým druhým očním systémem aniž by dal najevo jakékoliv známky života.

Konec hmatového chapadla vypadal jako přísavka. Plocha velká jako dlaň byla pevně přisátá k Bramu Sassovi a chapadlo ho vtahovalo do chřtánu nestvůry.

Náhle dostal Bram Sass impuls od svého druhého systému. Jeho ruce obrovskou rychlostí uchopily blastery. K dosažení červeně se třpytícího chřtánu chyběly už jen centimetry, když smrtící energetické paprsky vyrazily.

Hmatové chapadlo se vymrštilo, ale Sass neztratil svůj cíl z očí. Ve zlomku vteřiny viděl, jak se chapadlo z neforemné hmoty prodlužuje. Jeho levá zbraň změnila směr výstřelu, zasyčela ve vodě zprava doleva a oddělila hmatové chapadlo. Viděl jak je hmota nestvůry ničena energetickým ostřelováním, ale tisíce oblastí tohoto organismu byly stále živé a plně aktivní. Zelená kapalina, pravděpodobně krev nestvůry, proudila všude, ale Bramu Sassovi to ve vidění v infračerveném spektru nevadilo.

Když oddělil tři chapadla a pouštěl se do posledního, nebyla už voda ve které se Sass pohyboval klidná jako dříve.

Změnil cíl obou blasterů a energetické paprsky zasáhly lasturu. Ničivé ostřelování trvalo několik vteřin a okamžik nato se kulovitý prostor v němž byla cukající se nestvůra rozlomil a kyborg zjistil, že se pohybuje směrem k hladině.

Blížilo se denní světlo. Kolem něj bylo stále lépe vidět. Jeho blastery už přestaly střílet. Zaklonil hlavu a pro urychlení stoupání pohyboval rukama jako by plaval. Jeho druhý mozek mu potvrdil, že se blíží k hladině.

Viděl jak na břehu stojí Ren Dhark, Dan Riker a Lati Oshuta. Vedle sebe ale zaslechl šumění, jaké už jednou zaslechl a než se dostal k výstřelu, uchopilo ho jiné hmatové chapadlo a s trhnutím ho znovu stahovalo do hloubky.

Dhark jako jediný viděl tuto hrůznou hru. Riker a Oshuta se dívali doprava, jakmile ale cosi zaslechl, okamžitě se otočili.

Neviděli nic kromě svažujícího se dna, které do všech stran rovnoměrně klesalo. Dhark je informoval. Zpozořoval, že Lati Oshuta si něco naplánoval a chce to provést.

„Zůstaňte tady, Oshuto! Nechodte tam dolů...”

„Ale Sass...”

Velitel ho zastavil rázným posunkem. Dan Riker s jeho rozhodnutím příliš nesouhlasil. „My dva do vody nemůžeme, Rene. Lati Oshuta je jediný, kdo by mohl Bramu Sassovi pomoci. Proč ho nechceš nechat jít...?”

„Zůstane!” Unaveně zatřásl hlavou. „To je peklo... skoro umíráme žízni, stojíme u vody a nemůžeme se napít.” Byl krátce před zhroucením. Neměl už sílu, aby vysvětlil své rozhodnutí. Ale jeho rozum stále ještě pracoval bezvadně. A

jeho rozum mu dával naději, že Bram Sass se s touto nestvůrou vypořádá i podruhé.

Položil kyborgové ruku na rameno. „Zůstaňte, Oshuto. Teď musíte ukázat, jestli z vás Erchi Ezbal udělal opravdového kyborga. Rozumíte mi?“ Jeho žízní popraskané rty začaly opět krváčet. Náhle se musel Oshuty pevně přidržet. Před očima mu poletovaly černé tečky a třásl se závratí. Domníval se, že hladina stoupá nahoru. Domníval se, že kopce klesají a pohybují se sem a tam. Z velké dálky uslyšel kyborgův výkřik: „Veliteli, nevypadáte dobře! Co je vám?“ Ruce Rena Dharka se třáslly. Oshuta zasáhl, zachytil svého velitele a pomalu ho položil na zem. Dan Riker mu nemohl pomoci, na to byl příliš slabý. Žízeň ho doháněla k šílenství. Z posledních sil se bránil tomu, aby se vrhnul do vody a pil až do bezvědomí.

Ren Dhark neležel na zemi dlouho, když se jeho strašný vzhled začal měnit. Pozvolna se mu do obličeje vracela barva, pohled se mu projasnil a pokoušel se posadit.

Mírně a s malou silou ho Oshuta zarazil. „Zůstaňte ještě v klidu, veliteli. V jezeře se až doteď nic nedělo...”

„Jak dlouho tu takhle ležím?“ zeptal se ho Dhark slabým hlasem a jeho hluboko zapadlé hnědé oči se na kyborga tázavě podívaly. „Deset minut. Nanejvýš...”

Vedle něho vykřikl Dan Riker. Výkřik, který byl zcela bez síly. Rozuměli jen jednomu slovu: „Sass!“ A Bram Sass mocnými pohyby plaval ke břehu, ale otáčel přitom hlavou do všech stran.

Oshuta mu podal ruku, trhnutím ho vytáhl na břeh a odvedl Brama Sasse několik kroků stranou. Jediným pohledem poznal, že je Sass v phanten stavu. Jediný sval ve tváři se mu nepohnul. Tázavě se podíval na Rena Dharka.

„Vyčerpaní...” řekl Oshuta krátce. „A ve vodě, Sassi?”

„Nějaký mlž nebo nestvůra v lastuře. Jsou na dně, asi osmdesát metrů hluboko, viděl jsem jich tam malou kolonii. Na této části břehu je velmi hustá.”

Jeho druhý systém mu dal tuto odpověď. Jen s velmi jemným sluchem se dal poznat rozdíl mezi jeho řečí a druhým systémem.

„Oshuto, musíme dolů, jinak se tu nikdo nebude moci napít!”

Ren Dhark je slyšel. Nemotorně se posadil a řekl: „A jak vidíte šance na přežití?” chtěl vědět.

Kyborg Sass se zasmál: „Dobré, pokud se Oshuta bude držet mých pokynů!”

„Tak tedy...” naléhal Dan Riker, který vrhal na vodu žádostivé pohledy. „Počkáme tady. Ani se z tohotohle místa nehýbneme. Domluveno, Rene?”

Tomu bylo zatěžko odporovat. Oba kyborgové se na sebe podívali. „Phanten!” přikázal Bram Sass a potom oba kyborgové zmizeli dvěma skoky ve vodě.

Henner Trawisheim už dávno zapomněl na své střetnutí s Chrisem Shantonem a tlouštík mu již také nic nevyčítal.

Prívětivě zařízená pracovna zástupce velitele nemohla zahnat převládající pokleslou náladu.

„Selhali jsme na celé čáře” konstatoval Bernd Eylerš věčně.

Trawisheim neměl rád porady, na nichž se projevovaly lidské emoce. Zde šlo o objektivní věci a on žádal, aby objektivita byla za všech okolností dodržena.

„Musíme zvýšit výkon GBO” požadoval. „Vycházíme ze skutečnosti, že na Zemi existuje skupina zločinných vědců kteří mají zájem na vyřazení solárního obranného systému. Zatím o původu této skupiny nic nevíme. Podle mne nemá rozhodující význam to, čeho tato skupina zatím dosáhla ale to, jaký je jejich konečný cíl. Eylerši, může vaše GBO na tuto otázku odpovědět?”

Náhle se zdálo, že se mu nesedí pohodlně a nevesele zavrtěl hlavou. „Jistě, ale zatím nemáme jedinou stopu...”

„Roboni!” vpadl mu do řeči Chris Shanton který hladil svého Jimmyho a v žádném případě nepůsobil optimisticky.

To byl klíč pro šéfa GBO. „Roboni! Roboni, kteří se pohledem nedají odlišit od lidí! Shantone, když na to nasadím svoje lidi, budou narážet do neviditelných zdí! Proč nenechal Ren Dhark deportovat všechny Robony na Zemi podobný svět?”

„Dejme tomu!” ujal se Trawisheim opět řízení porady. „Roboni zmizí. Všichni v několika dnech...”

„Ano!” přerušil ho Eylerš netrpělivě. Vyskočil, došel až k psacímu stolu, vrátil se zpátky a zase si sedl na svoje místo.

„Víme to. Tušíme to! Ale jediný, kdo by nám v této situaci mohl pomoci není dosažitelný, zmizel... Jos Aachten van Haag. Muselo se mu něco stát, jinak by se už dávno ohlásil. Na tak dlouho se ještě nikdy neodmlčel!”

„Co víte o Josově svévolné akci, Eylerši?” zeptal se Trawisheim ostrým tónem šéfa GBO.

„O nic víc než vy. Myslíte si, že bych tajil tak důležité informace? Nemáme nic, co bychom o tom mohli tajit.”

„Není to podezřelé?” vložil se tlouštík s jednou rukou na svých lincousech. „Nemohou být důležité lidé v GBO ovlivnění stejně, jako byl ovlivněn Doornův tým?”

„Na tuto otázku musíme odpovědět ano, pánové” prohlásil Trawisheim.

„Krásné vyhlídky” konstatoval Eylerš kousavě. „Boj proti stínům. Boj proti neviditelným silám. Boj proti skupině zločinných vědců s lidmi, kteří mohou být ovlivnění. Jak, k čertu, máme dosáhnout výsledku, Trawisheime? Máme čekat na věhlasnou náhodu? A nebude už v té době příliš pozdě?”

„Eylerši” odpověděl zástupce velitele uklidňujícím tónem. „Právě jste ztratil přehled. Zatím máme co do činění jen s malými akcemi našeho protivníka. Zatím proti nám nevystoupil ve větším rozsahu. Například Chris Shanton, potom Doornův tým. Nejprve se snaží ochromit naši obranu. Podle mého názoru máme co do činění s plánem, který je na Zemi namířen z vesmíru... Tímto směrem by jste měl vyslat své lidi. Snaží se nás rozložit zevnitř, aby pak na nás udeřili zvenčí. Shantone, co si o tom myslíte?”

„Dobře se to hodí k mizení Robonů, Trawisheime, ale je vaše teorie opravdu správná? Je nebezpečí pro Zemi opravdu

tak veliké jak tvrdíte, nebo máme pouze nepřiměřené obavy? Zrovna tak to může být malá klika bláznivých vědců s morbidním humorem, zatímco mizení Robonů má zcela jiný důvod?”

Trawisheim bez okolků přiznal: „...Mohlo by to tak být” otočil se opět k Eylersovi. „Rozumím vaši skleslosti, ale nemáme čas. Eylersi, člověče, nikdy jste přeci nebyl skleslý. Každý má někdy smůlu, ale vy to berete jako by to měl být konec GBO!”

„Dobrá” Eylers stále působil jako někdo, kdo není ve své kůži a svým neohrabaným chováním to jen podtrhoval.

„Doufám, že se brzy uklidním. A doufejme, že se vrátí flotila s Renem Dharkem. Už se Ralf Larsen ohlásil?”

Henner Trawisheim zavrtěl hlavou. „Ne. V Cent Fieldu s tím ani nepočítají. Poruchy znemožňují jakékoliv hyperspojení...”

„Hmm... A co výsledky vyšetření Doornovi skupiny?”

„Nic. Lékaři v údolí Brana stojí před záhadou.”

„A co dělá Arc Doorn?” chtěl vědět Chris Shanton.

„Reaguje zdánlivě normálně, jen to nejsou jeho normální reakce! A experti to zase nemohou pochopit. Jeho vzorek mozkových vln neukazuje žádné změny. Víc jsem se od Erchi Ezbala nedozvěděl. Byl ve své zprávě nápadně zdrženlivý.”

„Nehody, úpadky a omyly kam se člověk podívá...” mumlal Bernd Eylers. „A k tomu ještě zmizí Ren Dhark...”

Henner Trawisheim se opět ihned vložil. „Eylersi, musíme hrát velmi riskantní hru. Musíme do všech stran rozhodit naše sítě, pátrat, pozorovat a přikládat i malým stopám mnohem větší význam, než jak tomu bylo dosud...”

„Váš optimismus vás ctí...” poznamenal Eylers. „Snad vydrží tak dlouho, než dosáhneme prvního úspěchu. Ale jestli chytne toho, kdo ovlivnil Shantona a Doornovi skupinu...”

„Bude patřit mě!” odporoval tlouštík, šéf techniků obranných zařízení. „Tomu hochovi jsem už něco slíbil. Ostatně, jak je to se mnou? Mohu opět na obranné stanice a další zařízení?”

V tomto případě byli Henner Trawisheim a Bernd Eylers jednotní. „Ne!” prohlásil šéf GBO. „Na to je ještě příliš brzy, ale myslím, že za několik dní, pokud se u vás nic nezmění, budeme moci váš zákaz zrušit.”

„Velkorysé, opravdu velkorysé” hněval se tlouštík. „Oba jste opravdoví přátelé. Pojď, jimmy, tady už nemáme co dělat!”

Šel pryč. Jeho skotský teriér ho následoval. Potom odešel také Bernd Eylers. Henner Trawisheim zůstal zase sám. Jeho jasný rozum mu říkal, že Země je jako zralé jablko, které chce někdo utrhnout.

Kdo chtěl Zemi?

Roboni?

Gianti? Nebo nějaká jiná rasa, která se usadila v tomto spirálovitém rameni galaxie?

Nebo bylo nebezpečí které viděl tak velké ve skutečnosti směšně malé?

A zapadalo zmizení Rena Dharka vůbec do této skládky?

Henner Trawisheim se díval z okna na Alamo Gordo. Budoucnost přinese odpovědi na všechny otázky. Blízká či vzdálená budoucnost?

Jos Aachten van Haag nebyl překvapený, když jett přistál na Skotské vrchovině těsně vedle domu, který musel být na spadnutí už někdy na přelomu tisíciletí. Roboni ho předtím, než ho zavedli do domu, obklopili.

„Barabizna!” konstatoval Jos lakonicky.

Pokradmu pozoroval své Robony. Na jeho poznámku nijak nereagovali. Všichni čtyři byli skouli na slovo. Jen když před jejich očima během pěti minut vyprázdnil lahev alkoholu, přivedlo je to trochu k řeči. Ale nemohl přeci stále pít takové množství alkoholu jen proto, aby z nich vylákal několik slov.

Když Robon, který šel vpředu otevřel dveře, vypískl Jos překvapením. Stěny domu vypadaly chatrně, ale uvnitř se skrýval komfortně zařízený byt. Se všemi bezpečnostními zařízeními a samozřejmě s energetickou stěnou.

Byli očekávání dalšími Robony a jednou Robonkou. Jos Aachten van Haag se na ní nenuceně zaměřil. Bylo jí nanejvýš osmáct, tmavovlasá, štíhlá a sebejistá. Nechala se prohlédnout, ale na Josův pohled nijak neodpověděla, jako by vůbec neexistoval. To mu nijak nevadilo, hezké ženy vždy viděl rád. To že černovlasé děvče byla nepřepnutá Robonka velkoryse přehlédl.

Nechali mu deset vteřin, potom ho opět zavedli do jednoduše zařízené místnosti a tam, kde by jindy byly dveře vytvořili energetickou stěnu. Mohl skrz ní vidět, takže teď měl mnoho času, kdy mohl černovlásku nerušeně pozorovat. Srdce se mu rozbušilo. Zapomněl, že ho Roboni zajali a připravovali mu neznámý osud, náhle se nezajímal o nic jiného než o to děvče. Teď byl jen agentem GBO.

Vykročila k vestavěné skříni, která byla za širokým vznášejícím se stolem. Dvoudílná stěna se odsunula stranou a Jos Aachten van Haag ze svého místa uviděl nejmodernější hypervysílač. Systém Bor-F2. Ten byl určen je pro použití v TF a ve vládních službách! Neznámý dosah, trojnásobný hyperzesilovač a možnost extrémně rychlého vysílání komprimovaných zpráv. Měl samostatný zdroj energie, takže byl zcela nezávislý.

Tato série se vyráběla teprve čtyři měsíce a on na jeden z exemplářů narazil zde, uprostřed Skotské vrchoviny.

Jos si toužebně přál, aby začali vysílat, protože pak by bylo stanoviště tohoto vysílače automaticky zaměřeno přes sledování rádiového provozu. A Jos Aachten van Haag by přísahal, že do půl hodiny by se před polorozpadlým domem objevily jetty kontroly rádiového provozu.

Mladá Robonka rozuměla své práci. Energetická stěna která je oddělovala byla průzračná jako plastová okenní tabule, nebyla v ní jediná deformace.

Jos seděl na okraji svého lehátka, hlavu měl podepřenou oběma rukama a nenuceně pozoroval, co se děje v sousední místnosti.

Zapnuto! Seřízení antény a systémů hypervysílače. Zpětná kontrola. Všechno fungovalo jako na drátkách. Černovlasé děvče stisklo přepínač a vyzkoušela ho. Zelená. Kontrola hlásila, že je vysílač připravený. Napětím Josovi stoupl tlak. Opravdu vysílá hyperzprávu? A kam? Elektromagnetické poruchy v galaxii přeci každé spojení znemožňovaly! Nebo...? Robonka si musela myslet něco jiného.

Sedla si do křesla a přehodila jednu nohu přes druhou, takže Jos mohl pozorovat jejich dokonalý tvar, ale nevěnoval jim jediný pohled. Teď byl stoprocentně agentem GBO ve službě, i když seděl za energetickou stěnou.

Přisunula si mikrofon, soustředila se na text a po krátkém váhání mluvila jako zkušená hlasatelka v televizi. Jos se pokoušel z jejích rtů odečítat slova, ale neměl příliš úspěch. Zjistil jenom, že se mluví o něm.

Naděje která ho dosud neopustila dostala další trhlínu. Jistota a klid, s jakým přes hypervysílač mluvila s neznámou stanicí napovídala o tom, že se Roboni na Skotské vrchovině cítí právě tak v bezpečí jako jeho čtyři strážci na Hebridských ostrovech. Josův technicky vyškolený rozum mu říkal, že má co do činění s technologií, která je pozemským expertům na komunikace neznámá.

Toto spojení muselo být zaměřeno kontrolou rádiového provozu. Po prvních deseti vteřinách vysílání muselo být stanoviště vysílačky určeno!

Ale zdálo se, že si Robonka nic takového nemyslí. Nyní, když něco krátkého vyslechla se zasmála a s úsměvem odpovídala.

To je konec, pomyslel si našťavaně Jos, zvedl hlavu a mnul si dlaně. Nikdo ho nenašel ani na Hebridech. Začínal něco tušit. Nabyl přesvědčení, že je pro všechny v GBO proslulý špendlík, který se hledá v kupce sena. Podle všeho disponovali Roboni maskovací technologií, kterou pozemské navigační přístroje nepronikly.

Jos se cítil mizerně.

Napadlo ho, co se stalo při jeho prvním přiletu na Eugenie Rocks. Náhle vypadla jeho vysílačka a vifo. Nyní mu bylo jasné, že Roboni vyvolali toto rušení, nepřepnutí Roboni pro které byla Země cizí planetou protože neměli jedinou vzpomínku na to, že by se na této planetě narodili.

Zarazil své myšlenky: Nikdo nezachytí tento vysílač! Nikdo ze vzduchu ani ze země tenhle dům neuvidí, natožpak zaměří. Nikdo se tu neobjeví, takže tahle hezká dívka nemá žádný důvod své hyperspojení co nejrychleji ukončit! Když se k němu otočila a podívala se na něj, věnovala mu krásný úsměv. Přesto Jose tento úsměv nepotěšil. Nebylo v něm žádné teplo. Nebyl ani chladný, nedokázal ale říct, v čem se úsměv této Robonky lišil od úsměvu ženy, která věděla, že Země je jejím domovem.

Kdyby znal evoluční teorii o Robonech od Holgera Alsopa, potom by mu to bylo jasnější. Lidská rasa zachovávala rodovou linii.

Robonka se přiblížila k energetické stěně.

Byla ozbrojená? Paralyzátor nebo blaster? Jos nemohl nic objevit. Byla snad tak naivní že si myslela, že na ní nezaútočí proto, že je žena?

V situaci v níž se van Haag nacházel neznal pochybnosti tohoto druhu. Samozřejmě by s ní jednal o trochu mírněji, než kdyby byl jeho protivníkem muž. Ale velký rozdíl by v tom nebyl.

Výpnula stěnu. „Prosím“ bylo první slovo, které mu řekla. Pohybem ruky ho vyzvala, aby opustil svou celu.

Jos nevěděl, co by měl udělat. Váhavě se zvedl. Stála nehybně u stěny, kde by normálně byly dveře. Její těsně přiléhající moderní oblek zdůrazňoval její propracovanou postavu. Její svůdný úsměv ale byl stereotypní. Jose něco neodbytně varovalo. Tato hezká maska se ho pokoušela nalákat do pasti. Určitě nebyla v pokoji sama.

Van Haag se zvedl ze svého lehátka, prsty si pročísl vlasy a pomalu se k ní blížil. Prošel kolem ní, ani rychle, ani příliš pomalu. Pokradmu se podíval nalevo. Na druhé stěně visel nedefinovatelný kovový předmět, jehož vyleštěný povrch vypadal jako zrcadlo. Viděl v něm ruku a ta ruka držela zbraň.

Jos se vrhnul stranou. Těsně nad zády mu zasýčel energetický paprsek. Ještě se kutálel, když zaslechl perlivý smích a energetický paprsek zmizel. Pomaleji než obvykle se zvedl a pomalu se otočil k Robonce. Na její tváři nebyla ani stopa po úsměvu.

V jejích očích viděl chlad. Mířila na něj plochým blasterem.

„Zkoušela jsem vás, van Haagu. Nechtěla jsem věřit tomu, že jste tak nebezpečný. Vy jste ale ještě nebezpečnější než jak mi řekli!“

„Děkuji za kompliment“ odpověděl bez pohnutí v obličeji. „Vám žádný dát nemohu. Ohrožujete vždy tak lehkomyšlně, tak zločinně lidský život?“

Jejich pohledy se zkřížili jako ostré meče.

Pěkná ústa se změnila. Její rty částečně zmizely. Náhle to nebylo hezké, mladé děvče, ale vypadala naprosto obyčejně.

„Vraťte se zase zpátky, vy Zatračenče!“ zasyčela a nenadále na něj namířila blaster.

Jos Aachten van Haag už neřekl ani slovo. Stál před mladou ženou která měla místo srdce kámen. Nečekal od ní soucit ani milosrdenství.

Zapomněl na to, že je to žena.

Šel do místnosti v níž měl být opět uvězněn. Šel tak pomalu jako když jí opouštěl, ale šel tak, aby prošel poněkud blíže k Robonce.

Blaster sledoval jeho pohyb. Ukazováček byl tak ohnutý že k výstřelu chyběl už jen milimetr.

„Haló!“ ozval se náhle hlas za jeho zády. Jos ten hlas znal. Patřil Robonovi s deformovaným nosem.

Tak přeci jen to děvče nebylo samo v této velké místnosti. Jos Aachten van Haag opustil plán podle něhož chtěl černovlasce vyrazit blaster z ruky a zneškodnit jí. Nedbale se otočil. Starý známý se na něj nedíval nijak zvlášť

přivětivě.

Robon se zlomyslně šklebil a v každé ruce držel těžký paralyzátor.

„Tentokrát nebudete potřebovat ani půl lahve koňaku, van Aachtene. Dobrovolně vám prozradím, že se nacházíme na Wyndyaleských rašeliništích. Nejbližší město je jihozápadním směrem, jsme od něj 73 kilometrů daleko. Ta cesta se dá urazit za dva dny, pokud ovšem neprší tak jako dneska. Potom má člověk velkou šanci, že se v rašeliništi utopí. Spokojený, van Haagu?”

Věřil mu každé slovo. Nevadilo mu, že prokoukl jeho trik v jejich skrýši na Hebridských ostrovech. Věděl ale, že tady nemá žádnou šanci uniknout. Překážkou k tomu byla nejen energetická stěna před jeho celou, musely existovat ještě další pojistky, které by mu znemožnily útěk.

A přeci nemyslel na to, že by se vzdal. Tak daleko ještě nebyl.

Když procházel kolem černovlasého děvčete, neodvážil se nic podniknout. Za jeho zády zavolal posměšně Robon s deformovaným nosem: „Docela tě prokouknul, Jugo!”

Její prudká odpověď byla tak ohavná, jakou by jinak čekal že uslyší jen ve stoce. O trochu více spokojený než předtím se Jos Aachten van Haag zase posadil na kraj svého lehátka. Jedno mu tato malá procházka dala – už neplýtvat na černovlasou Robonku jediným pohledem.

Podráždění lidé, tihle nepřepnutí Roboni!

POINT OF se vrátila k flotile pod velením Ralfa Larsena. Na malou vzdálenost byl ve volném vesmíru možný rádiový provoz. Janoš Szardak podal zprávu, ale nezlehčoval nebezpečí, na která v DG-45 loď narazila. Larsen pozorně poslouchal, zvláště když se mluvilo o antislunci.

„Szardaku, chcete tam letět ještě jednou a pátrat po veliteli a ostatních?”

„Ano i ne, Larsene. Co je čtyřicet hodin u více jak třiset hvězd...?”

Larsen ho zarazil. „Spojili jsme se na pár minut hypervysílačem s Cent Fieldem. Z velení TF nám sdělili, že ve směru k centru galaxie, 5 730 světelných let daleko, zaměřili transice.”

Szardak musel chvíli přemýšlet na co Larsen naráží, potom si vzpomněl na tři Giantské lodi. „Tím směrem skočili, když proti našemu svazu poslaly tisíce robokoulí. Co od toho čekáte? Snad konečně stopu po Dharkovi, jinak bychom museli ještě jednou letět do DG-45...”

„Na to odpovím později, Szardaku. Předám vám souřadnice pro transici, skočíte v 16:45.20. Konec!”

„Už aby to všechno skončilo...” povzdychl si Janoš Szardak těžce a obrátil se na prvního důstojníka. Do skoku zbývalo ještě 48 minut. Chtěl většinu z nich strávit v důstojnickém klubu. Zamyšleně si tam přivoněl k šálku silné černé kávy.

Lati Oshuta si přejížděl rukama po hlavě a vymačkával si vodu z vlasů. Bram Sass stál a čekal. Přes slabé zapojení kterým byl propojen jeho normální a programovací mozek obdržel jeho mozek všechny informace týkající se zničení obřích mlžů. Sassův phanten stav byl u konce, plyny a tekutiny vázané v jeho těle dostávaly opět svou normální formu. Teprve v tomto okamžiku bylo možné odpojit druhý systém.

„Můžeme...?” zeptal se Dan Riker nedočkavě a jeho pohled se soustředil na vodní hladinu.

Kyborg Sass přikývl. Nikdo nemyslel na to, že v hlubinách jezera je sedmáct roztržených lastur a jejich mrtvých obyvatel.

Čtyři lidé poklekli na břehu. Čtyři lidé se podepřeli rukama a jejich ústa se sklonila k vodě. Čtyři žizní napl mrtví pozenšťané začali pít.

Ren Dhark je už dříve upozornil. „Nemůžeme potřebovat nějaké žaludeční problémy. Musíme pít pomalu a jen malé množství!”

Ale teď je stálo takřka nadlidské úsilí s pitím přestat. Zatáhl svého přítele zpátky a zavolal na oba kyborgy. S nechutí se na něj podívali. Žádný z nich, včetně Dharka, nemohl odtrhnout svůj pohled od vody.

„Můj bože” zašeptal a jeho jazyk přešel přes popraskané rty. „Jak hrozná může být žízeň...”

Bram Sass, dříve sedlák v Alpách, stáhl své husté obočí a suše řekl: „A teď bych si s radostí dal tříkilový steak. A bez zeleniny, prosím!”

Bram občas svými pohyby připomínal, že mezi jeho předky může být skrytý nějaký cikán. Ačkoliv mu bylo teprve třicet let, vypadal mnohem starší. Tento muž z Dolomitů musel teprve poznat, co je to strach.

„Mluvíte o jídle a já mám ještě příšernou žízeň” přiznal Dan Riker otevřeně.

„Já také” potvrdil Dhark. Jeho pohled zamířil na Brama Sasse. „Sassi, devět obřích mlžů spadá na vaše konto. Nepocítili jste později strach, když vám váš druhý mozek později podal informace o tomto boji?”

Kyborg se usmál. „Vše co člověk prodělá, ztrácí později na účinku, veliteli. Ale možná bych tentokrát dostal strach, když jsem visel nad rudým chřtánem té bestie. Přesto nemůžou vzpomínky na to potlačit můj hlad...”

Ren Dhark se podíval na Lati Oshutu. Tento kyborg nemohl chvíli sedět tiše. Měl temperament kuličky rtuti která je zachycena mezi dvěma prsty. Oba kyborgové byli v mnohem lepší fyzické kondici než Dan a on, ačkoliv vykonali doslova nadlidský výkon.

Bram Sass vylezl na úloemek skály a rozhlédl se po údolí, které jim z výšky připadalo jako ráj. Mechově zelené plochy byly přerušovány cizorodě vypadajícími stromy, které obvykle stály ve skupinách.

Sass viděl keře které jako by se skládaly z tisíců listů, viděl stromy které počtem trnů mohly soutěžit s ježky a přesto

neměl pro cizí přírodní krásy jediný pohled. Pátral po zvěři jako v onom hladovém roce po vyhnání Giantů, kdy se svým otcem pronásledoval v Dolomitech posledního srnce.

Jeho oči se zúžily. Ruce se sevřely kolem blasterů. Několik set metrů odsud, ve stínu skalního bloku objevil pohyb. Ani se nepohnul. Ostatní se na něj dívali. Pohybem ruky je požádal o klid. A potom ztichla i řeč za jeho zády.

Na jeho tváři se objevil úsměv. Sliny se mu sbíhaly v ústech, protože v dálce se pohybovalo něco podobné kamzíku. Bezhluchně opustil své stanoviště, přistoupil k Dharkovi a oznámil mu, že nedaleko odsud zahlédl zvěř.

„Půjdu s vámi” rozhodl velitel.

Kyborg mu to mohl zakázat jen těžko, ačkoliv by na lov šel mnohem raději sám. Ale otázku položil opatrně: „Veliteli, cítíte se být natolik v pořádku?”

Ren Dhark se chtěl zasmát, ale při prvním pokusu rozevřít rozpraskané rty ho bolest přinutila, aby si rukou zakryl ústa. „Zatraceně” řekl, když si utřel krev. „Snad budeme mít se zvěří více štěstí než s vodou v jezeře.”

Dan Riker nijak netoužil po tom zapojit se do honu a bylo samozřejmé, že Lati Oshuta u něj zůstane jako stráž.

Sotva se Dhark a Bram Sass vzdálili, chtěl se Riker zase napít. Nepočítal ale se zákazem od kyborga. Oshuta zasáhl a tvrdošíjně trval na svém ne! Připomněl Rikerovi jaké žaludeční potíže by mohl mít, kdyby najednou vypil takové množství vody.

„Nejsem už přeci malé dítě! Přeci vím co můžu a co ne!” řekl vztekle.

Lati Oshuta neustoupil. „Nedovolím to! Mám takové rozkazy. Jen velitel je může odvolat. Prosím, nedělejte mi to přeci tak těžké...”

Co si Dan Riker bručel když se obrátil k vodě zády nebylo rozumět. Ale musely to být samé kletby, alespoň podle zvuku to tak vypadalo.

Oshuta se bezděčně rozhlížel do všech stran. Znovu a znovu kontroloval vzdušný prostor. Nezapomněl na vznášedlo Robonů, které je tímto divokým pohořím pronásledovalo. Teď, jako normální člověk s hrůzou myslel na uměle vytvořený prach, kterým se museli brodit. Vrhл pátravý pohled na Dana Rikera. Sedl si na kámen, podepřel si hlavu rukama a pomalu se začal zotavovat z přestálých útrap. Lati Oshuta byl ve svém posuzování čestný: oba, velitel i jeho přítel ukázali fyzický výkon, který vyvolával obdiv. Minulou noc s jejím vražedným mrazem ukázal zvláště Ren Dhark svoji neuvěřitelnou odolnost...

Vzduch zůstával tichý. Na vodní hladině se neobjevovaly kruhy, které by se šířily do stran. Ryby ve vodě kde žili obři mlži nezahlédl. Náhodou zamířil jeho pohled na druhý břeh. Lehce sebou trhnul když uviděl na okraji jezerní kotliny stát zvíře o velikosti hrocha.

Zavolal na Dana Rikera: „Na druhém břehu...! Opatrně vstaňte! Nějaké zvíře se tam chce napít...”

Dan Riker nebyl nijak zvlášť zvědavý, ale mimoděk se tím směrem podíval a uviděl neznámé zvíře jehož kůže byla černá jako smůla a které se pohybovalo na šesti nebo osmi tlustých nohách.

Pomalů se zvedl, stoupl si vedle drobného Oshuty a přihlížel se stále větším zájmem.

Zdálo se že zvíře ví o nebezpečí, které se skrývá v hlubinách jezera. Teď dosáhl okraje jezera. Prakticky kvádrovitá hlava se pomalu sklonila a pečlivě kontrolovala vodní hladinu. Bez jakéhokoliv varování, téměř rychlostí blesku se až do té doby zrcadlově hladká hladina jezera rozvířila a pět nebo šest tlustých, kovově lesklých chapadel se vymrštilo do výšky na těžkého živočicha.

Ten zůstal nehybně stát jako by byl zhypnotizovaný. Nyní musí nadlidsky silné hmatové chapadlo ovinout tělo zvířete. Oslnění prudkým světlem, zavřeli Riker a Oshuta krátce oči. Na druhé straně jezera došlo ke zkratu. Planoucí kaskády energie stíhaly s pronikavým světlem do všech stran. Hmatové chapadlo bylo zahaleno v plápolajících výbojích. Uvnitř, takřka v centru, bylo černé tělo mnohonohého zvířete.

Náhle se hmatové chapadlo zvedlo kolmo do výšky, přes deset metrů vysoko. Svíjelo se, točilo a kroutilo jako v nepopsatelných bolestech a potom se do všech stran šířily velké vlny. Žádné hmatové chapadlo už nebylo vidět. Zmizelo ve vodě právě tak rychle jako se objevilo.

A černé zvíře s kvádrovitou hlavou opatrně pilo. Zdálo se že ví, že mu teď z hloubky nehrozí žádné nebezpečí.

Riker a Oshuta se na sebe ohromeně podívali. Poprvé od jejich útěku z velkého cizího města Robonů se na Rikerově obličej objevil smích. Připadalo mu zábavné vidět, jak si černé, hrochu podobné zvíře poradilo s nestvůrou z hlubin.

„Živý zdroj vysokého napětí...” zamumlal Oshuta. „Zatraceně, nerad bych se dotkl jeho kůže...”

„Mohli bychom pak už jen říct: pokoj vašemu popelu...”

„Nejsem žádný přívrženec kremace” odpověděl Oshuta suše.

Když se tvor dostatečně napil, zaklonil hlavu, disharmonicky zatroubil a odběhl tak rychle, že Riker a Oshuta skoro ani neviděli, jak probíhá křovím vysokým jako člověk.

Troubení slyšeli také Ren Dhark a Bram Sass. Přiblížili se na sto metrů k černému zvířeti které si nedůvěřivě prohlíželo údolí. Zvěřit je ale nemohlo, pohybovali se proti větru. Sotva troubení doznělo, dal se těžký šestinohý tvor s kvadratickou hlavou do běhu.

Přímo ke stanovišti obou mužů.

Dříve než kyborg měl zbraň připravenou Ren Dhark. Zasyčel paprsek.

Dhark a Sass viděli, jak celé pohoří jakoby zmizelo v energetické kaskádě. Záblesky se jako vějíř rozšiřovaly do všech stran. Výboje potlačily i denní světlo. Tmavá skála se rozzářila. Rachocení výbojů připomínalo silné hromobití.

Prekvapení muži se drželi skály, za kterou byli ukryti. Přivřenýma očima viděli, jak energetický ohňostroj slábne.

Následoval poslední výboj doprovázený zahřměním a poté hluk skončil.

„Co jsme to zasáhli?” zeptal se Bram Sass a musel myslet na plaché srnce ve svých rodných horách. „Vypadalo to jako živá elektrárna... elektrický úhoř na nohách...”

„Opatrně!” varoval ho Dhark, když se kyborg chtěl dát do pohybu. „Ještě chvíli počkáme.”

Za nimi se ozvaly rychle se pohybující kroky. Hnal se k nim Lati Oshuta. Zapojil svůj druhý systém, jen tak mohl člověk běžet tak neuvěřitelně rychle po zemi pokryté různými překážkami.

Domníval se, že Ren Dhark a jeho kolega jsou v nebezpečí. Výboje a hluk ho zburcovaly.

Padesát metrů od nich, mezi dvěma drobnými keři uprostřed malé volné plochy ležel na boku těžký černý tvor. Výstřel z Dharkova blasteru mu roztrhl hlavu. Zvíře muselo být okamžitě mrtvé, přesto následovaly takovéto energetické výboje.

Bram Sass stáhl tvář do úšklebku. „Dříve než se té bestie dotknu, nechám na sebe působit phanten adhesivum. Snad mě můj druhý systém ochrání, pokud v tom zvířeti zbývá nějaká šťáva.”

Mluvil hantýrkou. A pod výrazem šťáva se všude rozuměla energie, velké množství energie.

Dhark měl jiný nápad.

„Moment!” řekl krátce, pozvedl svůj blaster, zamířil a prakticky v tom okamžiku stiskl spoušť.

Trochu pozdě.

Kvádrovitá černá hlava zvířete beze stopy zmizela spolu s pravou třetinou jeho trupu. Ale po této zkoušce nenásledoval žádný ohňostroj.

„Myslím že můžeme... a měli bychom mít i čas...” Jazykem si přešel přes popraskané rty. Rena Dharka opět začínala trápit žízeň. Pomalu se začal pohybovat a oba kyborgové ho následovali. Potom se zastavili před mrtvým zvířetem. Bez zaváhání položil Dhark ruku na černou, hladkou kůži. Necítil žádné brnění, zvířecí kondenzátor už v sobě neměl žádný náboj.

„Třicet kilo stačí...” Do Dharkových očí se konečně vrátil lesk. „Kdo to naporcuje?”

S blasterem to nebyla žádná práce a Bram Sass se toho ujal. Vybral zvlášť šťavnaté části neznámého zvířete které by mělo jít na rožni dobře propéct.

Potom se k tomu opravdu dostali.

Velký kus narůžovělého masa se začal otáčet na rožni nad plameny. Pomalu se zabarvoval. Zlatohnědá, tukem pokrytá kůrka stále častěji praskala. Bram Sass se nenechal rušit, i když ostatní stále častěji naprázdno polykali. Všem se v ústech sbíhaly sliny. Jemu také, ale dobrá zvířecí pečeně potřebuje svůj čas.

„Zatraceně...” zamumlal Ren Dhark po další půlhodině čekání.

„Jsi příliš slušný...” poznamenal Dan ke svému příteli. „Já v posledních minutách myslím jen na samé kletby...”

„Nechtěj aby tě slyšela Anja, Dane...”

Poprvé se jim vrátila dobrá nálada. Nejen proto, že brzy utiší svůj vražedný hlad, těšili se také na to, jak budou muset jíst maso holýma rukama.

„Hotovo!”

Dan Riker se na pečení podíval s velkým hladem v očích. „Nejkrásnější slovo jaké jsem od svého narození slyšel...” a vypadal jako malé dítě, které se už nemůže dočkat překvapení.

Bram Sass nechal křehkou pečení sklouznout z oštěpu na plochý kámen.

„K čertu se všim... mám takový hlad...” a oběma rukama uchopil Dan Riker tmavě hnědou, širokými prasklinami pokrytou kůrku pečeně a chtěl si kus odtrhnout. V příštím okamžiku vymrštil své ruce s klením do vzduchu, protože si spálil prsty. Nyní se začali smát i ostatní.

„Rosomáku...” vyčítal Ren Dhark svému příteli, který vždy rád a dobře jedl.

O chvílku později rozdělil pečení svými rukama Bram Sass. Kofenná vůně která jim při primitivním porcování vnikala do nosu měla lepší účinek než jakýkoliv aperitiv. A pak už nikdo nemluvil.

Čtyři muži kousali, hltali a přežvykovali, takže se velká pečeně vūčihledně zmenšovala.

„Kde je Shanton?”

Bernd Eylers nechal své podřízené na druhém konci videofonního spojení se smažit.

„Kde je Chris Shanton? Kdo viděl Jimmyho?”

Šéf GBO vypadal jako malý chlapec který bombarduje dospělé otázkami a nedostává odpovědi.

Chris Shanton a jeho Jimmy zmizeli.

Stejně jako Ren Dhark a jeho malá skupina?

Stejně jako Jos Aachten van Haag který se na vlastní pěst a proti výslovným rozkazům velitele vydal pátrat mezi Robony?

Chris Shanton a Jimmy nebyli daleko od budovy vlády v Alamo Gordo. Nacházeli se v místním vězení. Obyvatelé nazývali stavbu prostě ale výstižně budova.

Už podruhé seděli naproti Robonovi, kterého tehdy Jimmy paralyzoval.

Mladý, štíhlý a v žádném případě nesympatický muž se s rukama zkříženými na hrudi díval lhostejně na šéfa techniků obranných zařízení. Neřekl jediné slovo, ani ano nebo ne.

„Nedostanete se odsud příliš rychle a když, tak po rozsudku soudu a to na pár let za hezkou energetickou mříž. Možná si vzpomenete, že tam venku na vás čeká přítelkyně? Věříte, že vám zůstane navěky věrná?”

Poprvé ukázal Robon nějakou reakci. Nechtěně se napřímil. Jeho oči neklidně tékaly sem a tam. Shanton ho nechal se dusit.

Pohládl Jimmyho, který poklidně bručel. Tloušť pokradmu pozoroval zatčeného. A potom přišlo zklamání, opět působil lhostejně, tak jako předtím.

„Můj milý, já nepatřím ke GBO. Mohl bych vám pomoci. Nepracuji ani v zastoupení pro Galaktickou bezpečnostní službu. O váš případ se zajímám z vlastního zájmu protože je to také můj případ. Uvolnili mě z funkce šéfa techniků

obránných zařízení. Já bych se ale chtěl co nejdříve vrátit zpátky do služby a to mohu jen tehdy, pokud mi řeknete, jakou jste měl úlohu. A nyní se musíte zamyslet – ten starý potřeštěnec žádá, abych mu poskytl něco, co by tomu tlustému halamovi vrátilo jeho místo... A teď, myslíte si, že to není pravda?”

Žádná odpověď, jen bezvýrazný obličej. Přírný a strnulý pohled.

„Zůstaňte lhostejný, příteli. Ale poslouvejte dál dobře. Ruka ruku myje! Pokud budete souhlasit s mým návrhem, můžu vám zaručit útěk. Stačí když mi řeknete co chci slyšet. Před budovou nebudou při vašem útěku žádní lidé z GBO, kteří by na vás čekali. Dají se uplatit... Dá se tomu věřit jen těžko, co?”

Tu se stal zážrak.

Robon řekl: „Ne! Věřím vám každé slovo!”

Nepatrný záblesk naděje. Chris Shanton nedokázal potlačit svůj jásot. Skoro tomu nevěřil a jen si spokojeně projížděl svými lincousy. Znovu a znovu, jako patriarcha, kterému naslouchá celé příbuzenstvo. Všechno přitom myslel doopravdy.

„Dám vám k dispozici svůj jett. Jestli skončí v řece nebo na něj použijete kilo plastu mi je jedno, dostanu zase nový. Dostanete ode mě i peníze, se kterými se docela dobře můžete nad vodou tak měsíc udržet. Žádné jmění, protože já žádné nemám – můj Jimmy mě stojí příliš mnoho. A nechcete přeci jen zapomenout na svou přítelkyni? To znamená, kdybyste jí chtěl opustit. V případě mladých lidí se to stává tak často...”

Robon řekl: „Díky!” a: „Jste příliš laskavý!” a ještě jednou: „Mnohokrát děkuji!” a potom z něj zase byl velmi zamlklý člověk.

V této době hledal Bernd Eylers Chrise Shantona z centrály GBO. Policejní centrály ve velkých pozemských městech byly zalarmovány. Také v Alamo Gordo.

Pol-jett 456 po své obvyklé trase. Pilot a tři úředníci. Rutina. Každodenní jednotvárná práce.

„Ten Shanton, není to ten mladík který obranné pevnosti na planetoidách...”

„Ano, ten...” řekl druhý a pozoroval ruch dole v ulicích.

„To bylo jen tak tak!” zaklel pilot a klesl s jettem o dvacet metrů hlouběji aby se vyhnul srážce. „Málem jsme to koupili!

Něco takového... zastavíme ho!”

Pol-jett dohnal druhé vozidlo. Kontakt vífem. Mladý pilot byl energicky vyzván, aby okamžitě přistál na parkovišti 23 na 391. ulici. Pol-jettu se podřídil každý.

Oba jetty se blížili k parkovišti 23. bylo tam už jen několik volných míst. Vystoupili dva úředníci. Městská policie Alamo Gorda kladla velký důraz na vzhled a požadovala, aby úředníci mohli reprezentovat celou jednotku. Přistoupili k mladému pilotovi ve vznášedlu patřícímu flotile. Jejich třetí kolega zůstal v jettu a otráveně se rozhlížel po ostatních vozidlech na parkovišti.

Číslo 0-020 mu bylo nápadné. Teprve poté začaly jeho myšlenky pracovat.

Jett 0-020 přeci hledali. V něm přeci létal Chris Shanton! A toho také hledali. Dokonce naléhavě, přímo z centrály GBO!

Nepostupovalo se tak jen při pohotovosti prvního stupně?

Na tomto bodě se myšlenkové pochody úředníka zarazily a dlouhé vteřiny měl v hlavě prázdno. Potom přišly nové myšlenky. Pohybovaly se v naučených drahách, koneckonců měl za sebou dvouletý výcvik.

Sáhl po vífu. Centrála GBO. Přijetí hovoru.

Úředník se domníval, že podává nejsensacnější zprávu svého života. Ten kdo jeho hovor přijal sotva reagoval.

„Tak...!? Našli jste Shantonův jett? Parkoviště 23 na 391. ulici? Hlídejte ho. Pošleme tam naše lidi. Děkuji. Konec!”

Nesmírně zklamaný policejní úředník byl odpojen. Domníval se, že jeho zpráva vyvolá něco jiného. Neptali se ho ani na jeho jméno, jen na služební číslo. S nechutí vystoupil a pak informoval pilota. Oba jeho kolegové se ještě přeli s mladým řidičem zadrženého jettu. Nechtěl zaplatit 100 dolarů pokuty. Domníval se, že padesát by bylo dost.

Třetí úředník přešel k jettu 0-020, zkontroloval ho a nenašel nic zvláštního. Parkoval dobře, zamčený, pohon na nule. Nejistil žádné stopy násilí. Jen by jett snesl tak kubík vody, vypadal velmi špinavě.

Tu sebou úředník trhnul. Na rameno mu dopadla ruka a energický hlas se ho zeptal: „Vy jste objevil ten jett?”

Ano, měl říct, ale na to úředník nemyslel. Byl překvapený, jak rychle lidé z GBO dorazili. Hned čtyři. A otevřeli vstup do jettu, jako by to byl jejich majetek.

Jeden mluvil speciálním vífem s centrálou GBO. Úředník městské policie nemohl tušit, že na druhém konci videofonního spojení sedí šéf GBO Bernd Eylers.

„...391. ulice? Tam se přeci nachází budova!” Budova...? Eylers se krátce zamyslel. „Budova...” Přeci není tam? „Rychle, zeptejte se na to. Zeptejte se, jestli Shanton navštívil nebo nenavštívil toho zadrženého Robona. Člověče, pospíchejte dolů!”

„A co když tam bude, šéfe?” ptal se muž na další pokyny. „Co potom? Máme ho k vám přivléct?”

Eylers myslel na psiho robota. Od té doby co ho ta bestie na jedné obranné stanici paralyzovala se ještě nezbavil bolesti hlavy. „Když je u Shantona jeho psi robot, tak k němu buďte obzvlášť milí. Ten neřád je úplně bez humoru, ale požádejte Shantona, aby mě okamžitě navštívil. Řekněte mu, že mu to přikazují!”

„Dobře, přivedeme ho, šéfe!”

Ve stejný okamžik viděli, jak Shanton spěšně přichází. Robon mu důvěřoval. Tloušť jen nevěděl, jestli jeho úspěch vyvolala nárážka na jeho neznámou přítelkyni.

„...jsme tedy domluveni? Pomohu vám k útěku. Pravděpodobně vás ven dostanu oficiálně. Nemusíte si dělat starosti. Jett a peníze dostanete potom. Doporučil bych vám bioplastickou masku. Dám vám adresu, kde si ji můžete rychle a levně pořídit, nikdo se vás tam nebude vyptávat. Máte ještě nějaké požadavky?”

Robon měl lehce zarudlou tvář, znamení toho, že byl rozčilený. Váhavě mu přešlo přes rty: „Ano, ještě něco. Kdybyste mohl dát zprávu mé přítelkyni, ale... ale...”

„No, ven s tím!” vyzval Shanton mladíka. Historka s útekem Robona ho u Eylerse zase potopí. Hlavní věc ale je, že přijde s informacemi, na které bude možné nasadit lidi z GBO. Co hrál takovou roli, že Robon víceméně zmlknul?! „Prosím, řekněte to mé přítelkyni teprve dvě hodiny před mým útekem. Nechci, aby byla příliš dlouho pod takovým tlakem...”

Mladý muž byl velmi zamilovaný.

„Udělám to! Při mé příští návštěvě mi řeknete adresu. Pozitíí jste venku a zase svobodný. Ostatně, je vaše přítelkyně také Robonka?”

„Cože? Jak to myslíte? Měl bych...”

Náhle došlo ke zlomu.

A katastrofě. Chris Shanton před svou návštěvou Robona důrazně žádal, aby ho za žádných okolností nikdo nerušil. Vyrušili je tři muži z GBO. A co bylo ještě horší, mluvili o Berndu Eylersovi, šéfovi GBO a o tom že on, Shanton, k němu má okamžitě přijít!

Jakmile padlo jméno Bernda Eylerse, byl zatčený Robon bledý. Jeho oči planuly, ústa se mu stáhla a v opovržení křičel Chrise Shantonovi do obličeje: „Vy lotře! Darebáku! To bylo naposledy, kdy jsem důvěřoval pozemšťanovi. Jděte, špinavče! Zmizte, dřív než se mi udělá špatně...”

Každé další slovo by tu bylo nadbytečné.

Chris Shanton stál nad troskami svého úspěchu.

Šel a domníval se, že ho Robon sleduje svým pohledem. Neřekl jediné slovo, ani Jimmymu, který běžel vedle něj.

Promluvil teprve když stál naproti Berndu Eylersovi v jeho kanceláři.

Když uslyšel, proč ho tak naléhavě hledají, vybuchl – měl expertům v údolí Brama popsat jak se cítil, když byl tehdy ovlivněn.

„...a to nemohlo počkat do zítřka, Eylersi? Opravdu ne, vy naprostý idiote?”

Víte vůbec, co jste svou péčí způsobil? Zavřel jste ústa toho zatčeného Robona až do soudního dne! Ten muž byl připravený promluvit, zpívat, zradit... tak jak jste chtěl. Já bych mu jen pomohl k útěku s jeho přítelkyní, v mém jettu a s mými penězi... a teď? Teď je všechno ztracené V kýbli!

Kvůli vám, zatraceně! Na co v poslední době sáhnete, to se nepodaří! Zatraceně, proč si, vy zelenáci nevezmete dovolenou? Víte co, vy hlupáku? Doufám, že vás odnese ďábel! Tady je to jak v blázinci...!”

Mohla zvuková izolace zadržet jeho řev?

Byl to opravdu Chris Shanton kdo se tady projevil tak naprosto bez zábran?

Eylers nadávky přeslechl. Ale ostatní ne. Také on teď citoval ďábla: „Ďábel přijde. Proklatě, zatraceně...!”

Reagoval špatně když měl podezření, že Shanton mohl být zadržen ve věznici. Všechno zkazil.

„Všechno je v kýbli... a můžu za to já...” zamumlal a začal se hádat se svým osudem.

Velká šance byla promarněna a taková se už nevrací...

Jos Aachten van Haag nenazýval v myšlenkách Robonku Juga, ale ledová panna. Toto jméno jí vystihovalo. Její krása byla jenom past. Pod ní byla jen špatná, zkažená a bezcitná existence.

Nechal svůj chlad a odpor vyvěrat když k němu vstoupila a přinesla mu jídlo. Prohlížel si ji jako předmět, který je uvnitř naprosto prázdný. Ani laciné děkuji nepřešlo přes jeho rty.

Zdálo se, že Robon s deformovaným nosem se v domě nezdržuje. Zatímco Jos trochu spal, musela být celá posádka až na Jugu vyměněna. Bylo mu to jedno, pokud k němu ti noví budou tak neteční jako jejich předchůdci na Hebridských ostrovech.

Hodinu seděl na kraji svého lehátka a pozoroval přes energetickou stěnu druhou, mnohem větší místnost. Nikdo se tam nezdržoval. Nikdo se tam v tomto časovém úseku neukázal.

Musel už být večer, přesně to ale nedokázal odhadnout. Od té doby co byl na Skotské vrchovině ztratil pojem o čase.

Ale to nebylo to, co ho znepokojovalo, mnohem víc to bylo fluidum, které jej ze všech stran obklopovalo. Zpočátku se tomu smál, ale když se ten nedefinovatelný pocit stával stále silnějším, začal dávat pozor. Byl neklidný on, nebo na něj působil neklid Robonů?

Čas se líně vlekl. V druhém pokoji se nic ani nepohnulo. Čekal že tam někdo vstoupí a potom ho překvapilo, když to byla ledová panna. Viděl její pohled a také její úsměv, ale znal pohled i úsměv tohoto typu žen. Byl to úsměv jedovatého hada. A přitom měl Jos Aachten van Haag kolem sebe tak rád mladé a hezké ženy. A ony jeho.

Pohlédl na ní. Cílevědomě, provokativně. Musela cítit že jí opovrhuje, ačkoliv mu jeho rozum říkal, že teď nejedná příliš moudře.

Juga šla ke skříni, ve které byl ukrytý moderní hypervysílač. Jak už viděl, rozuměla mu velmi dobře. Opět dlouho mluvila s neznámou stanicí a Jos si zase lámal hlavu, proč pozemská dohled nad rádiovým provozem tento vysílač nezaměří.

Potom Juga zase opustila místnost. Jos tentokrát nezůstal sám dlouho. Dovnitř vešli tři muži. Uzávěra před jeho místností byla zrušena. Vyzvali ho, aby vyšel ven a potom dokonce opustil i dům.

„Nechtěli bychom vás připravit o podívanou, van Haagu” vysvětlili mu. Ti tři muži ho hlídali stojíce kolem. Skotská rašeliniště byla zahalena do tmavých, těžkých mraků. Vítr pištěl nad jejich hlavami po lehce zvlněné, bezútěšné krajině. Poblíž křičelo několik nočních ptáků. Všude kolem byl hluboký klid. Nebyl vidět jediný záblesk světla, jediná hvězda na obloze. Jen konce cigaret jeho strážců se občas rozzářily.

Tiché pískání chladného větru prosyceného vlhkostí bylo jednotvárné. Najednou Jos Aachten van Haag pozorně

naslouchal. Domníval se že slyší charakteristický hluk velkého jettu, ale když hluk po několika vteřinách zmizel, domníval se, že se změnil.

Náhle se husté mraky roztrhly.

K zemi padala hvězda!

Ne, mnoho hvězd, hvězd připomínajících reflektory.

Kulovitá loď přistávala pomocí antigravitačních systémů...

Obr se nehlučně šinul přes mraky, pomalu klesal a zalil široký okruh země pod sebou světlem.

Jos Aachten van Haag prudce otevřel oči.

Už nebyl sám se svými strážci!

V bezprostředním okolí byly tisíce lidí. Tisíce a po celou dobu byli naprosto tiše.

Odkud přišli? Kdy přišli? Jaká organizace je přivedla na tuto pustou skotskou vrchovinu?

Útočilo na něj mnoho otázek.

Svémi pohledy hledal odpovědi. Získal je, ale ze strany, odkud to nečekal.

„Tentokrát je to jen 13 000 Robonů, van Haagu. Budete, velkoryse vyjádřeno, cestující číslo 13 001 který teď opustí Zemi na palubě lodi NEMO. Divíte se, co? Pozemšťan a 13 000 Robonů. Necítíte se polichocen?”

NEMO... nikdo, výmluvné jméno pro čtyřsetmetrovou loď.

NEMO odvážela Robony ze Země.

NEMO je kamsi odnášela! A zdálo se, že tito Roboni opouštějí Zemi dobrovolně. Obraceli se k Zemi zády a nechtěli se na ní už nikdy vrátit.

Jos si to uvědomil právě v tom okamžiku.

Byl to okamžik v němž NEMO vysunula k zemi mohutné teleskopické nohy a přistála.

Bezhlučně. Antigravitace musela zrušit část její hmotnosti.

„Nepotřebujeme žádné přístavy, van Haagu” řekl mu tentýž Robon, který ho již předtím bez vyzvání informoval. „Naše lodě mohou přistávat všude. Obzvlášť dobře na Zemi, světě Zatracenců!”

Až dosud si na tento výraz nemohl zvyknout. Zněl z úst nepřepnutého Robona tak pyšně, ne arogantně, ale hloupě. A když mluvili o Strážcích vesmíru ve kterých viděli své nejlepší a věrné přátele, potom měli v hlase úctu která působila až směšně.

Jos potlačil to, co chtěl odpovědět.

Teď znal svůj osud v následujících dnech.

Bude na palubě lodi NEMO.

Kdy znovu uvidí Zemi?

„Pojďte, bude lepší když budete na palubě první. Zaručíme se, že vám cestou k lodi nebude zkřiven ani vlas, van Haagu.”

Nekladl žádný odpor. Rozsvítily se tři silné ruční světlomety. Jejich světlo ho zasáhlo a oslnilo jej. Úmyslně. Někdo ho uchopil za ruku a vedl ho.

Blížili se k první skupině Robonů a okamžitě byl identifikován jako pozemšťan.

„Co chce ten chlap tady?”

„Ať táhne k čertu...!”

„Musíme ho stále ještě snášet?”

„Zatracený pozemšťan...!”

Opět se ukázal hrozivý a nevysvětlitelný jev – každý člověk, který byl kdysi přiveden zpátky z Robonu na Zemi poznal na první pohled pozemšťana, který během invaze Giantů neopustil svůj rodný svět.

„Hodte toho chlapa do rašeliníště...! Proč bychom se s ním měli zahazovat?”

Kletby nebraly konce. Jeden Robon náhle vykročil vpřed a chtěl zasadit Josovi ránu. Jeho strážci brali svou úlohu vážně. Muž odletěl zpátky do reptajícího davu. Ženy křičely a dělly plakaly.

Jos Aachten van Haag nic nechápal.

Během posledních let přeci s Robony vycházel velmi dobře. Bez výjimky jej, pozemšťana, akceptovali. Ale tady se nic takového nedělo. Naopak – citelná, silná vlna zášti k němu proudila ze všech stran.

Změnili se v posledních dnech Roboni, nebo byl jiný kvůli svému zajetí?

Kdyby znal evoluční teorii o Robonech od Holgera Alsopa, byl by v situaci, kdy by si číst otázek mohl sám zodpovědět.

Prošli prvním kruhem na zemi, potom druhým až dorazili ke spodní části lodi ze které vybíhala jasně osvětlená rampa.

Jedna čtyřsetmetrová loď, kterou jeho lidé hledali. Zde byla jedna z lodí, které jako piráti působili pozemské obchodní flotile mnohé těžké ztráty. Pomalu, takřka netečně šel se svými strážci nahoru po rampě. V plavidle stojící skupina Robonů mu nevěnovala jediný pohled. Před antigravitační šachtou se krátce zastavili. Tři zavalití muži kteří jako by se na tomto místě narodili se na něj zašklebili. Jeden z nich posměšně poznamenal: „Otočte se ještě jednou, van Haagu.

Bude to váš poslední pohled na svět Zatracenců. Tuto planetu už nikdy víc neuvidíte!”

Ohromné plavidlo dělalo dojem portálového domu. Ze stěn zářilo světlo. Každý detail se dal rozeznat. Jos viděl křiklavé rozdíly mezi kulovitými loděmi TF a touto pirátskou lodí nepřipojených Robonů zřetelně. Pozemšťané měli hvězdné lodě které částečně pocházely z vlastnictví Giantů přestavěné. Roboni létali v těchto lodích tak, jak je ukořistili.

Jos vrhl jeden pohled ven. Reflektor na vnějším plášti NEMA zalil bezútešný bažinatý kraj pronikavým světlem. Kam se agent GBO podíval, všude stáli Roboni a čekali, až budou moci opustit Zemi. Někteří hleděli k plavidlu plni očekávání a neklidně a netrpělivě šli krok za krokem blíž. Těžkými blastery ozbrojení muži drželi stráž u vstupu. Neotočili se ani tehdy když kolem nich procházel on, pozemšťan.

Náhle se přihodil drobný incident, který vzal jeho strážcům dech.

Starší muž opustil antigravitační šachtu, zahlédl malou skupinku, prudce otevřel oči, radostně se zasmál a s nataženou rukou šel k Josu Aachtenovi van Haagovi.

Robon z Bombaje, Jos jej znal z doby kdy v podzemí vedl oblast Bombaje v boji proti Normanu Dewitovi.

„Josi, co ty tady...? Mám velkou radost, že tě zase vidím...!“ a Robon ho plácl viditelně přátelsky rukou přes rameno.

„Ushago, starý příteli...!“ odpověděl Jos na pozdrav právě tak přátelsky. „Nečekal jsem, že na palubě NEMA naleznu nějakého přítele! Už se těším...“

Ushaga se otočil kolem dokola.

„Pozorně si mě prohlédni, Josi! Ne, vůbec jsem se nezměnil. Nepřibyl mi ani kousek tuku.“

V rozpacích přihlíželi tři nepřipojení Roboni na toto přivítání. Slyšeli všechno, ale nerozuměli tomu.

Robon vítá Zatraccence se vši srdečností?

Jos všechno postřehl. Přepadl ho zlý pocit. Bude mít toto setkání nějaké následky?

Ushaga, Ind pro kterého byla jeho rodná země na prvním místě. Zasmál se a pohlédl na Jose Aachtena van Haaga.

„Počítejte se mnou, Josi. Jsem a zůstanu vaším přítelem, nezapomenu, co jste tehdy v Bombaji pro mne udělal. Je příjemné natrefit na přítele...“

To bylo pro nepřipojené Robony příliš. Jeden se oddělil.

„Musíme jít dál, Ushago. Držte se někde dál!“ Teprve v tom okamžiku Ind pochopil, že Jos Aachten van Haag není na palubě NEMA jako host, ale jako vězeň.

„U Šivy...“ zakoktal a pohled, který vrhl na trojici stráží byl jednoznačně nepřátelský.

Jos byl vehnán do antigravitační šachty. Vystoupali nahoru až k můstku. „Kapitán vás toužebně očekává“ informovali ho posměšným tónem. Potom u Robona převážila zvědavost. „Van Haagu, jak to až na výjimky jako právě venku znovu a znovu děláte, že si každého Robona můžete ovinout kolem prstu? Jste přeci Zatraccenec!“

V antigravitační šachtě nebyl žádný provoz. Několik mužů z posádky klesalo dolů a náhle sebou cukli, když se přiblížili k Zatraccenci. Jejich ruce vyletěly ke zbraním a uvolnili se teprve tehdy, když vzali na vědomí stráž kolem pozenšťana.

„No, van Haagu, jak to děláte?“ naléhal.

Agent GBO mu odpověděl popravdě. „Já nevím. Nemám pro to žádné vysvětlení.“

„Žil jste na Robonu?“

„V době Giantů ne. Tehdy jsem patřil k miliardám zubožených tvorů, kteří jako poloviční lidé živořili na Zemi...“

„Tak to také mělo zůstat“ vpadl mu muž s nepochopitelnou záští v hlase do řeči. „Ale Sawall z vás už dostane, proč na naše bratry tak působíte.“

Jos registroval jméno Sawall. Zatím si pod ním nedokázal nikoho představit.

Potom byl před kapitánem NEMA. Ten se představil dokonale.

„Henry de Ruy, kapitán lodi NEMO. Vítejte na palubě mé lodi, Josi Aachten van Haagu. Allon Sawall vás již netrpělivě očekává. Velká čest pro Zatraccence.“ Malý, poněkud zavalitý Robon zjevně baskického typu se při svých slovech cynicky usmíval. Vězeň si mohl prohlédnout celý rozlehlý můstek. „Můžete se tu pohybovat naprosto volně a nebude vám zkriven ani vlas, pokud se budete chovat jako host. V opačném případě nemohu za nic ručit. Doufám, že jste mi dobře rozuměl!“

De Ruy mluvil sebejistě a chladnokrevně. Ale kromě sebejistoty a chladnokrevnosti si Jos všiml i něčeho jiného.

Odhadl kapitána de Ruye správně. Tento muž byl chladný a bezcitný fanatik který viděl v nepřipojených Robonech novou spásu pro lidstvo.

„Rozuměl jsem“ odpověděl Jos suše a stručně.

„Tím lépe. Potom budete očitým svědkem toho, jak nádherné obranné stanice Solárního systému spí když NEMO nabere kurz na Pluto a potom do volného vesmíru!“

V jeho hlase nebylo chvástání a Jos mu věřil.

Henry de Ruy se k němu otočil zády. Práce volala. Jos pocíťoval jen malou radost z toho, že je na můstku. Znal to vše už z lodí TF.

Čas utíkal. Z hlášení která poslouchal bylo zřejmé, že nalodění 13 000 Robonů probíhá rychle a bez potíží. Dvě hodiny po jeho vstupu na NEMA byl na palubě poslední. Přípravy ke startu běžely už dobrou čtvrt hodinu. Potom přišla zpráva: „Vstup uzavřen, všichni na palubě!“

Také Juga, ledová panna byla na NEMOVI. Musela hrát důležitou roli v organizaci, která před zraky GBO odvážela Robony ze Země. Henry de Ruy se rozzářil, když se na chvíli objevila na můstku a mluvila s ním.

Jos hleděl skrze ní, jako by byla ze skla.

Ale Juga se dívala ne něj. Na jeho nenávislný pohled reagovala ona normálně. Byla to zášť k ženě, která provokovala muže a pak si jich nevěšala.

Její pohled ho neobtěžoval. Klidně se k ní otočil zády a udělal to tak, jako by do něj zájmal Henry de Ruy, který prováděl předstartovní přípravy. Nikde nepocíťoval nic jako nervozitu. Tito nepřipojení Roboni s 13 000 dalšími na palubě se cítili na ostře sledované Zemi naprosto jistě.

Pro Jose Aachtena van Haaga to byla záhada. Pozemští technici a experti byli přesvědčeni, že do Sluneční soustavy ani do okolního vesmíru nemůže nikdo nepozorovaně proniknout. V každém případě měli i nejmenší hvězdnou loď zpozorovat, zaměřit a zastavit.

Hezké představy, pomyslel si.

NEMO startovala. Antigravitace obklopila čtyřsetmetrovou loď. Juga krátce před startem opustila můstek. Jos a děvče se už nikdy neviděli. Také již na ní napůl zapomnul.

Po opuštění atmosféry byl zapnut pohon a NEMO byla náhle silně urychlena, takže agent GBO doufal, že alespoň teď

budou zaměřeni. Vzplála v něm poslední naděje, že se přecijen vrátí na Zemi.

Náhle se k němu otočil kapitán. Tušil, o čem Jos přemýšlel? Cynický smích zkřivil jeho ústa. Zavrhuje a pohrdavý byl pohled, kterým Jose Aachtena van Haaga sledoval.

„Van Haagu, užijte si tento let“ řekl posměšně. „Můžete se přesvědčit, jak hluboce pozemské obranné systémy spí. Žádná stanice NEMO nezaměří. Žádná!“

Jos byl bezmocný. Jeho znalosti o kulovitých lodích byly omezeny na to, o co se zajímal jako laik. Pohledem našel na můstku mnoho známého, ale důležité detaily které by mu mohly pomoci pro něj zůstávaly knihou se sedmi pečeti.

Henry de Ruy se k němu opět obrátil zády. Mezi ním a jeho druhým pilotem občas padlo pár slov během nichž pohon NEMA, agregáty, transformátory a paměťové banky řvaly, hřměly, syčely a vyly. Tento nepřipojený Robon neudělal na ukořistěné lodi nic, co by jen stěží snesitelný hluk na lodi nějak ztlumilo.

Svých tří strážců, kteří ho nespouštěli z očí, si Jos nevšímal. Co si asi tito mladíci mysleli? Proč ho pozorovali tak ostražitě? Nebyl přeci tak šílený, aby sám zaútočil proti posádce čtyřsetmetrové lodi?

„Pojďte blíž, van Haagu, podívejte se na všechno. Podívejte se, co ukazují naše senzory. Zajímavé... velmi zajímavé...!“ Tak mluvil jen někdo, kdo si je dokonale jistý svojí věcí.

A Henry de Ruy měl pravdu!

Senzory a vesmírné radary na obranných stanicích a dalších pevnostech jakoby spaly!

„Průlet jako obvykle...“ sdělil přímo od senzorů jeden muž svému veliteli.

„Slyšíš, Zatračenče?“ zeptal se de Ruy posměšně a vrhl na něj pátravý pohled.

Jos nic neřikal. Nebezpečí, které tito Roboni pro Zemi představovali bylo mnohem větší, než jak se obával. Museli disponovat nějakou novou ochranou která pozemským stanicím znemožnila, aby jejich lodi zaměřili.

Jako blesk mu prolétlo hlavou: Poruchy senzorů, které se občas vyskytovaly v Solárním systému? Byl to jediný příznak, že se pohybují po soustavě nebo se dokonce chystají přistát na Zemi? Mělo by smysle zeptat se na to Henry de Ruy?

Udělal to. Kapitán NEMA se pyšně zašklebil. „Hádaš dobře, Zatračenče. Bohužel ještě nedokážeme zabránit tomu, aby se tyto poruchy objevovaly, ale dříve nebo později bude naše ochrana absolutní. Vidíte, nemám před vámi žádné tajemství. Jste přeci náš milý host, není liž pravda?“ Z jeho slov sálal čistý výsměch.

Henry de Ruy si byl jistý, že Jos Aachten van Haag už nikdy Zemi neuvidí. Proto mu velkoryse dal požadované informace.

Jos stál těsně vedle něj. Nikdo mu v tom nebránil a nesnažil se ho odvést dál. Nepřetržitě na něj byly namířeny tři těžké paralyzátory. Věděl, že chybná nebo příliš rychle provedená akce by přinesla jeho ochromení.

„Kam vezete těch 13 000 Robonů, de Ruyi?“

„To se brzy dozvíte sám“ vyhnul se kapitán jeho otázce.

„A proč je odvážíte ze Země?“

Jose opět zasáhl lživý pohled. „Musíte se ještě ptát? Ještě stále jste nepochopil, že Roboni a lidé spolu nemohou nikdy žít dohromady, protože Roboni to jednoduše nesnesou...?“

„Proč jste ale unesli mě, de Ruyi?“ překvapil ho agent.

Henry de Ruy se na chvíli zarazil. Když se podíval na Jose, měl v očích údiv. Slabě pohnul hlavou, nedobrovolně potvrzení svého překvapení a potom přišlo ohromující vysvětlení: „Unesl jsem vás já. Já! Hmm...“ Jeho tvář se stáhla do úšklebku. „Allon Sawall se o vás obzvlášť zajímá“ změnil téma. „Poskytnu vám ještě důkaz, že v Solárním systému můžeme naprosto libovolně provádět transice...“

„To je nemožné. Strukturální ořesy...“

„Pcha...!“ pronesl Henry de Ruy a nedbale mávl rukou. „Strukturální ořesy!“ Hlasitě se smál, plácl se do kolen a potířal hlavou. „Také strukturální ořesy se dají zamaskovat. Člověk jen musí vědět, jak na to. Dokáží vám to. Ještě před dosažením dráhy Pluta NEMO skočí a žádná ze senzorových stanic v Solárním systému nic nezachytí.“

Rychlost NEMA byla 0.7 rychlosti světla. Stále více se blížila k rychlosti, při níž může dojít k transici. 13 000 Robonů na palubě bylo informováno. Velení lodi je několika slovy upozornilo na šok z transice.

„...matky zůstanou u svých dětí. Nejlepší způsob, jak překonat krátký strach je lehnout si na zem. Transice bude vypočítána a ohlášena v čase X. kapitán vám přeje, abyste na následky skoku rychle zapomněli!“

Van Haag neopustil své místo vedle de Ruye.

Kapitán k němu už neměl žádnou poznámku. Loď měla transítovat za tři minuty a on měl plné ruce práce. Jen jednou řekl: „43 milionů kilometrů před dráhou Pluta NEMO skočí.“

Jos mu všechno věřil. Jistota, jaká z Henry de Ruye vyzařovala byla pravá. Proti lodím TF byla NEMO ve skokové technice a maskování daleko napřed.

Odpočítávání běželo.

43.2 milionů kilometrů před drahou Pluta robonská loď skočila.

Šok z transice pominul. Ze všech oddělení přicházely zprávy o stavu. Na této lodi vládl stejný vojenský dril jako na lodích TF. V jedné zprávě bylo oznámeno, že až na sedm dětí se všichni cestující z transice dobře vzpamatovali. Stav těch dětí ale nebyl nijak vážný.

„Podívejte se...“ vyzval Henry de Ruy agenta GBO a ukázal na velkou obrazovku.

Už to viděl sám.

Cizí hvězdná obloha. Obloha, na které nebylo jediné známé souhvězdí. Hvězdy byly nápadně blízko u sebe.

„Náhle, není-liž pravda?“ zeptal se Henry de Ruy se zlomyslným podtónem.

Jos mlčel.

Kam se to dostali? V jaké části Mléčné dráhy se ocitli? Zeptal se kapitána, ten mu ale neodpověděl. Jedna hvězda byla

stále větší, z bodu se stával kruh. Jasná, oslňující hvězda. Byla to cílová hvězda? Měla nějaké planety?

O tři hodiny později to věděl.

NEMO se přiblížila k noční straně neznámé planety. Loď lehce dosedla. Henry de Ruy svému řemeslu rozuměl dobře.

Tím ale byla volnost pohybu Jose Aachtena van Haaga na můstku u konce.

To že Allon Sawall udělal všechny přípravy pro jeho přijetí nemohl zatím tušit. Ale jméno Sawall mu už nebylo tak cizí. Slyšel je v průběhu posledních hodin už třikrát a agent GBO jej nemohl zapomenout.

Allon Sawall!

Dříve pozemšťan z francouzsky mluvící oblasti?

Jméno znělo jako volání polnice! S tímto jménem bylo spojeno nebezpečí. Jos to cítil.

Allon Sawall...! Vnitřně se připravil na každé zlé překvapení.

Potom společně se svými strážci opustil NEMO do tmavé noci na neznámém světě. Opět jako první. 13 000 Robonů muselo počkat, dokud byl na palubě on. Čekal na ně starý model vznášedla. Pohon neběžel příliš dobře, zvláště když byl zapnut na plný výkon. Žádný div, na Zemi se tento model už jedenáct let nevyráběl.

Přiletěli do města. Nikdo nebránil Josovi v tom, aby si jej důkladně prohlédl. Občas viděl světlo, ale bylo jich tak málo a byly tak daleko od sebe že se až sám sebe ptal, jestli to tady opravdu je centrum nepřepojených Robonů.

Vířem ohlásili svůj přilet do neznámého města. Padlo jeho jméno. Protějščí stanice jeho strážce ještě jednou důrazně vyzvala, aby okamžitě použili paralyzátory, kdyby se Jos Aachten van Haag pokusil o útěk.

„Opravdu přátelské uvítání“ poznamenal sarkastickým tónem.

Žádná odpověď.

Jos je odhad špatně. Netušil, že Allon Sawall udělal všechna opatření aby mu zabránil v jakémkoliv pokusu o útěk.

Míšenec nechtěl ani pomyslet na to, že by mu unikl jako Ren Dhark a jeho tři průvodci. Pokaždé když si na to vzpomněl v něm vzplanul hněv. Stálo ho značnou sílu neproklínat těch osm Giantů, ačkoliv jinak na ně a jejich Cal myslel jen s nejvyšší úctou. Musel myslet na ty čtyři zatracence. Museli být před svým útekem informováni, ale neposkytli mu ani to nejmenší varování.

Sawall obdržel zprávu o příjezdu Jose Aachtena van Haaga.

„Je všechno připraveno pro psychovyslech?“ zeptal se vířem, který už také nebyl zrovna nejmodernějšího typu.

„Vše je připraveno...“

„Ten Zatracenec bude lhát, jinak by to nebyl Jos Aachten van Haag. Udělejte z něj Zatracence, ale ne duševního mrzáka! Budu ho ještě potřebovat. Musíme ale zjistit, proč ho Roboni na Zemi stále akceptují. Chci vědět, co je na tom chlapovi tak zvláštního.“

„Rozumím, Sawalle...“ přišla odpověď a poté byl hovor ukončen.

Na ploché střeše nejvyšší budovy ve městě mezitím přistálo vznášedlo. Všude byla tma, poblíž nebylo jediné světlo.

Jos nedostal žádnou příležitost se rozhlédnout. Nevěděl ani, že se nachází na střeše, cítil jen blastery ve svých zádech.

Jeho strážci někdy změnily zbraně.

Na nějaký pokus o útěk nemyslel, nechtěl slepě utíkat kamsi do noci.

Potom šel tmou dolů.

Zarazilo ho to. Vypnuli kvůli němu veškeré osvětlení? Neměl vidět cestu, kterou šel?

Co k tomu Allona Sawalla přimělo? I přes panující situaci byl zvědavý na to, kdo je Allon Sawall. Stále neztrácel svou chladnokrevnost.

Jos Aachten van Haag byl a zůstal agentem GBO, i na cizí planetě v zajetí nepřepnutých Robonů...

Ren Dhark a Dan Riker spali jako mrtví, zatímco se oba kyborgové střídali na stráž. Noční chlad se dal snést díky tomu, že se přikryli hustými větvemi neznámého keře a pod sebe si dali stejný podklad.

Zbytek pečeně od večera jim stačil ještě na další den, takže maso chtěli vzít s sebou.

„Zkusíme si naplnit žaludek!“ navrhoval Dan Riker, který byl vždy přítel dobrého jídla. „Jak jinak máme to maso přepravovat?“

Neměli ani obyčejný plastický sáček.

Když pokračovali ve svém útěku, ozářilo ošlehaný hřeben kopce ranní slunce. Každým kilometrem se přiblížili k velkému městu s jeho kostkovitými stavbami. Čím déle se na nebi neukázalo vznášedlo, tím se cítili jistější.

Postupovali rychle a lehce kupředu. Ráj ve kterém se nacházeli jim nekladl žádné velké překážky. Údolí se nořilo stále hlouběji do hor. Nazelenalé nebe bylo zcela bez mraků. Výška v níž se pohybovali už nedělal Ren Dharkovi a Danu Rikerovi žádné potíže. Opět se prokázal výborný trénink obou kyborgů kterým museli projít v údolí Brana. Nepřepnuli se na svůj druhý systém a přesto se pohybovali rychleji než ti dva a neprojevovali přitom ani stopy únavy.

Údolí bylo nepatrně širší a hlubší, okolní pohoří ale zůstávaly. Slunce stoupalo po své dráze stále výš a s tím přicházelo i teplo.

U ledovcového potoka si udělali krátkou zastávku, vody v této skalnaté krajině příliš nebylo. Po několika hodinách chůze narazili teprve na první potok a ten byl sotva dvě stopy široký. Ren Dhark varoval před tím, aby pili vodu přímo z potoka.

„Nejlepší cesta jak dostat průjem“ varoval.

Akceptoval to i Riker a všichni se řídili Dharkovým příkladem. Nabral ruku oběma rukama, stiskl dlaně k sobě a nejprve takto trochu ohřál vodu, která byla studená jako led. Po čtvrtém pokusu začal Ren Dhark klít. Vodu kterou nabral nechal odtéct. Jeho ruce se zdály být popíchány tisíci jehličkami. Chlad, který mu pronikl pod kůži. Chlad, který se

přenesl z vody, jež měla teplotu těsně nad bodem mrazu.

„Musíme pít ještě opatrněji...” upozornil.

Riker vrhl křivý pohled na vysoké hory. „Ani voda v Himalájích nemůže být chladnější.” Přitom ho naprosto průzračná voda lákala k tomu, aby uhasil svou žízeň.

O půl hodiny později se ohlásilo břicho Dana Rikera.

„To nám ještě scházelo...” zamumlal Ren Dhark, který kdysi průjem zažil na vlastní kůži. Tehdy selhaly veškeré léky, ačkoliv ho ošetřující lékař ujistil, že do čtyř hodin bude naprosto v pořádku. Věřil tomu i těm lékům. Jeho tělo na ně bohužel nereagovalo a poté potřeboval komplikovanou terapii, které ho z obtížné nemoci vyléčila.

Ale o hodinu později se ukázalo, že v případě Dana Rikera to byl planý poplach. Jeho žaludek a střeva snášeli studenou vodu docela dobře.

Se zbraní připravenou k výstřelu v ruce postupovali kilometr za kilometrem. Stále stejně zelený pás údolí se táhl přes kopce. Občas zahlédli zvěř která v žádném případě nebyla nesmělá, ale ani agresivní.

Ren Dhark který šel v čele jejich kolony uskočil instinktivně zpátky, když zaslechl hrozivé syčení a prskání.

V tom okamžiku se schovali do křoví. Rozdělili se a šedozelený, osminohý tvor s obrněnou lebkou se rozhlédl, zaměřil své tři oči na Rena Dharka a rozběhl se na něj. Ten měl blaster připravený k výstřelu, ale tvor deset metrů před ním odbočil a zničil v křovinách. Temné dunění jeho osmi nohou pak slyšeli ještě nějaký čas.

„Další milé zvířátko” řekl Ren Dhark a ztěžka dýchal.

Ostatní mlčeli. Bram Sass se trásl. Myslel na obří mlže v jezeře. Tato planeta oplývala zvířenou, před kterou se museli mít na pozoru. Ostatně i květena nebyla vůči lidem právě přátelsky smýšlející.

Údolí se poprvé ostře lomilo.

Vzadu stále ustupovala horská pásma. Nic netušíc postupoval Dhark stále v čele malé skupinky nízkými skalami, pak náhle zůstal stát.

Před nimi bylo malé město, město s kostkovitými stavbami. Domy měly stejný sloh jako v tom městě, v němž žil Allon Sawall a jeho Roboni.

Také zde vedly ulice nad plochými střechami. Domy tak tvořily jakési pilíře.

Čtveřice stála beze slova. Pátrali po životě, po pohybu, ale nedokázali nic objevit. Ani oba kyborgové ne, ačkoliv přepnuli svůj druhý oční systém na telerežim, který se vyrovnal i těm nejlepším dalekohledům.

„Nic nevidím...” konstatoval Lati Oshuta jako první. „Město se zdá být opuštěné, stovky, možná i tisíce let.”

Bram Sass souhlasil s Japoncovým názorem.

„...můžeme se tam klidně podívat.”

Ren Dhark byl jiného názoru. „Nebudeme riskovat bezpečnost a možná i životy nás všech, Sassi, my dva se vydáme na průzkum a ty, Dane, zůstaneš s Oshutou v záloze.”

Jeho přítel s tímto návrhem nesouhlasil. „Jak zjistíme, že se vám něco stalo? Rene, musíme zůstat vzájemně na dohled.

Jen tak vás budeme moci podpořit nebo varovat.”

Ren se soustředil. Na bradě jeho přítele byla vidět červená skvrna. Jasná známka toho, že byl Riker rozčilený.

Dhark neměl žádné ambice stát se diktátorem, čestně a dobrovolně přiznal své chybné rozhodnutí.

„Máš pravdu, Dane. Tvůj návrh je lepší. Uděláme řetěz s asi stometrovými rozestupy. Ve městě se přiblížíme na padesát metrů. Každý zodpovídá za to, aby zůstal v dohledu svých sousedů. Na rohu ulice se musí počkat!”

Skvrna na bradě Dana Rikera zmizela.

Dan se teď dokonce usmál a plácl svého přítele přes rameno. „Dobrá, to je dobrý návrh, Rene. A tak si říkám – kdybys trval na svém rozhodnutí, kašlal bych na to! S Oshutou bychom vás následovali.”

„S tím jsem beztak počítal. Dane, budeš na konci?”

„Musí to tak být? Dobrá!” potlačil své námitky. Ren byl lepší střelec než on a reagoval rychleji.

Okraj neznámého malého města, v němž kdysi mohlo žít tak pět až osm tisíc inteligentních bytostí ležel asi kilometr daleko. Humanoidních bytostí?

Nesnažili se najít bytosti, které dokázaly létat ke hvězdám a které byly jejich věrným obrazem? Neočekávali ale miliardy pozenšťanů, že tajuplní Tajemní, kteří kdysi založili kolonii na Hope se svým vzhledem budou podobat lidem? Až dosud se nepodařilo nalézt jediné vyobrazení Tajemných. A když se uvážilo, jak neprakticky byla umístěna obrazovka v Blesku, potom se muselo dojít k závěru, že Tajemní měli na hlavě další oko.

Humanoidé s okem na vrchu hlavy?

Proč ne?

Neprováděly mutace v přírodě nové a nové skoky?

Mezi jednotlivými muži byl rozestup sto metrů.

Bram Sass následoval velitele, za ním šel Lati Oshuta a řetěz uzavíral Dan Riker.

Křoviska před městem byly hustší než doposud a o to pomaleji malá skupina postupovala. Nikdo nezapomněl na relativně neškodné setkání s osminohým šedozeleným tvorem. Ale tady je nic nepřekvapilo, takže i Riker nakonec vstoupil do města.

Ostatní na něj čekali. Mlčky si prohlíželi krychlovité domy, které byly obzvlášť vysoké. Nebyly vidět žádné otvory podobné dveřím nebo oknům. Bouře a vítr nanesly prach a zeminu, takže vchody byly zasypány. Vše působilo naprosto opuštěným dojmem. Tady na okraji města nedokázali poznat, z jakého materiálu byly ulice vytvořené. Byly pokryté vrstvou horniny nebo plastikem?

Ren Dhark oškrábal na jednom místě stěnu domu. Jeho blaster po materiálu bez odporu sklouzl a nezanechal tam žádnou stopu.

Dan vykročil ke svému příteli. „Víš co mi tohle město připomíná, Rene?”

Ten se zašklebil.

„Dane, hledáš stejné věci... já vím. Také to tak cítím. Chceš porovnávat toto město s mrtvým městem na Deluge, ne? Ale prosím tě! Porovnej sloh těchto staveb s tím v mrtvém městě...”

„To jsem si říkal také, ale...” zmlkl.

„Ale ... co, Dane?”

„Budu mít otevřené oči. Budu pátrat po něčem určitém, něčem, co jsme viděli na stropě podzemního systému na Deluge když jsi použil zbraň Tajemných, po symbolu galaxie... stylizovaném tvaru galaktické spirály.”

Oba kyborgové se zájmem naslouchali. Pro ně bylo Dharkovo a Rikerovo dobrodružství na kontinentu Deluge prakticky součástí dějin a symbol galaktické spirály ještě nikdy nespatri.

„Optimisto!” poznamenal Ren Dhark s úsměvem. „Už řadu let jsem na ten symbol nepomyslel, to přiznávám. A tady...? Ne, tady ho také nenajdeme. I tak ale tohle město musíme prohlédnout.”

Široká ulice probíhala přímočaře. Domy vypadaly jako staré, obnošené uniformy. Před nimi byla spleť nadúrovňových silnic umístěných ve stejné rovině jako střechy.

Každý z nich o tom přemýšlel. Proč ty nadúrovňové silnice, když ulice tady dole jsou byly dostatečně široké?

Boční ulice odbočovaly v pravém úhlu, takže mohli vidět až na konec města. Nikde nebyla ani stopa po životě. Vše bylo naprosto opuštěné. Musely uplynout už tisíce let od doby, kdy tu prošel poslední obyvatel.

Blížili se ke středu města. Tvořil ho čtvercový prostor. Prostor byl prázdný, ale vstupy do domů zde nebyly zasypané tak vysoko, jako na okraji města.

Jedna z budov se druhem stavby odlišovala od ostatních, ačkoliv měla stejný sloh. Přední stranu tvořil obdelník který vypadal nenápadně, ale přesto nutil k zamyšlení.

Prohlédli si několik budov, ale našli jen prázdné prostory. Po šikmých plošinách vystoupali do různých pater, několikrát i sestoupili do sklepa, pokaždé ale jen tak daleko, kam až dosahovalo světlo. Nenalezli ale žádné předměty.

„Prohlédli jsme si ty stavby i uvnitř a myslím, že bychom měli pokračovat v cestě. Tohle město nás bohužel stálo jen hodinové zdržení.”

Zapadli až po kotníky, když překonávali malou hromadu sutí. Sehnutí poté vstoupili do další budovy.

„Také prázdná...” řekl zklamaně Dan Riker, který pátral po symbolu galaktické spirály. Stále mu nešla z hlavy. V duchu jí viděl pod svítit a rotovat pod stropem třetí jeskyně předtím, než ji Rocovi bandité zničili.

„Pozor!” zakřičel Bram Sass, uchopil Rikera a na poslední chvíli ho strhl zpět. V přítmi vyčníval nosník, na který se málem napíchl.

„Tudy se jde dolů” zakřičel Dhark z druhé strany vstupu. „A po jedné straně sem dopadá světlo...”

To zažili poprvé. Po šikmé plošině sestoupili na rovné dno. Nikde se nic nehýbalo.

Stáli před neznámou jak vzdálenou minulostí!

Stáli před stroji!

Pracujícími stroji?

Slyšeli tiché, stěží pozorovatelné šumění. Slyšeli je opravdu, nebo se je jen představovali?

„Krásná Venuše” zamumlal Ren Dhark a pokoušel se pohledem změřit podzemní halu. Nepodařilo se mu to. Nedělal také žádný rychlý experiment, ale hledal zdroj světla. Předtím než sestoupili dolů věřil tomu, že sem světlo dopadá zvenčí.

Nyní se přesvědčil, že jeho domněnka byla špatná.

Tady dole bylo světlo! Byl zde zdroj světla!

Ale kde?

„Teď už jen najít hypervysílač...” přál si Dan Riker. „Nebo kosmickou loď, jen docela malou...”

Ren Dhark rozuměl přání svého přítele. Riker byl ženatý. Jeho přítel Dan určitě myslel na Zemi mnohem častěji než on.

A když Rikerovi přišla na mysl Země, pak určitě jeho myšlenky kroužili kolem Anji, jeho ženy.

Ren se s úsměvem podíval na svého přítele. „Transmitter by byl ještě lepší! Transmitter, který by nás přenesl do budovy vlády v Alamo Gordo, ne?”

„Můžu přeci chvíli snít?” zabručel Riker, hodil na Lati Oshutu vyzývavý pohled a zastavil se.

Cizí stroje, velké a malé. Strojní linky, aparatury, zapojení. Jeden byl otevřený. Dan Riker se širokým obloukem vrátil ke svému příteli.

„Podívej se na to, Dane...”

Dhark tomu rozuměl.

Zapojení nemělo s technologií Tajemných nejmenší souvislost. Rozdíl nebyl jen křiklavý, nebyla tu žádná možnost. Bylo to naprosto cizí.

„Tak přeci žádné stopy po Tajemných...” zjistil Riker a netušil, že už brzy bude zase pochybovat.

„Nehučí tu něco?” Tuto otázku položil Ren Dhark už potřetí. Oba kyborgové zapnuli svůj druhý sluchový systém. Jejich sluch teď fungoval jako vysoce citlivý mikrofón. Lati Oshuta se zase přepnul zpátky jako první.

„Ano, něco tu hučí, ale nedokáží lokalizovat zdroj. Šumí to všude kolem...”

Zdroje světla, pomyslel si Ren Dhark, z nich vychází to šumění.

Šli zpátky. Nechávali za sebou hádanku. A nechávali za sebou i své stopy. Všude ležela na prst vysoká vrstva prachu.

A všude kam vstoupili byly otisky jejich podrážek.

„Žádný hypervysílač... Žádná malá hvězdná loď, škoda!” poznamenal Lati Oshuta zklamaně, když zase stáli na čtvercovém náměstí v opuštěném městě.

„Ale žízeň...” poznamenal Bram Sass. „Prach v tom sklepe mi vysušil ústa.”

Všichni na tom byli stejně. A všichni souhlasili s tím, co Ren Dhark nařídil: „Myslím, že půjdeme dál a ...”

„...budeme pátrat po vodě a dobré pečení.” Appetit Dana Rikera se na této neznámé planetě ozýval každou chvíli.

Ve městě se už dál nezastavovali a přímou cestou pokračovali na druhou stranu. Viděli už před sebou poslední domy, když tu Dan své přátele zadržel. Ukázal doprava. Málem kolem toho prošli. Nikdo se nedíval do bočních ulic. Uprostřed cesty, ani ne sto metrů od nich stál podstavec sochy.

Čtyři muži se k němu rozeběhli a obstoupili ho. Upřeně se dívali na černou sochu mladé, neznámé ženy. Velmi krásné, lidské ženy.

„Helénistický ideál krásy...” zašeptal Ren Dhark uchváceně. Přistoupil blíž. Před podstavcem byly tři stupně. Stoupl si na poslední a položil ruku na černý, hladký materiál.

Byl chladný, vyzařoval odstup a přesto nepůsobil jako mrtvý. Obličej...!

Půvabný?

Ne!

Zázračně krásná, výrazná tvář! Obličej milované ženy. Obličej vyjadřující tiché, hluboké štěstí ze života.

„Černoška? Černá běloška?” zašeptal Ren Dhark a nemohl od té tváře odtrhnout pohled.

Stáli v tomto opuštěném městě před stopami galaktických lidí, černých bělochů?

Marně pátral po negroidních prvcích. Nebyly tam.

„Je to nádherná žena!” konstatoval Dan Riker a zapomněl na hlad a žízeň.

Jak hrdě žena na podstavci stála.

Její pohled byl obrácený k zelenému nebi!

Nádherný úsměv na její tváři, nesrovnatelný s tajemným úsměvem La Giconday.

Pak vše rozbila tvrdá realita.

Lati Oshuta zakřičel: „Kryjte se! Blíží se vznášedlo!”

Jak náhle došlo k tomuto zlomu.

Vznášedlo se řítilo na malé město střemhlavým letem. Několik vteřin na něj čtveřice mužů nerozhodně hleděla. Návrat ze snu do reality byl extrémní.

Allon Sawall je našel!

Allon Sawall poslal devět vznášedel, které je měly zničit.

„Ne... Ne! Co je to?” Ren Dhark, který tak zřídka ztrácel sebeovládání, křičel. Jeho ruka ukazovala nahoru. Jeho oči se stáhly do štěrbin.

Za jasného dne se zablesklo. V jasném dni byly vidět paprsky!

Paprsky, které vyšly z malého města. Z jejich města.

Paprsky, které zasáhly devět vznášedel. Potom se na jasném nebi devětkrát zablesklo a dolů padal jen popel.

Vznášedla Allona Sawalla už neexistovala!

Ren Dhark přitiskl čelo na podstavec pomníku. Chlad mu dělal dobře. Chlad pronikal do jeho hlavy. Chlad mu dovolil opět normálně myslet.

Město bylo jejich spojenec. Mrtvé, opuštěné město. Ale obranné mechanismy mrtvé nebyly. Reagovaly bleskově, když devět vznášedel přešlo do střemhlavého letu a všech devět zničili jediným úderem. A nebyly žádné stopy po tom, kde bylo více jak dvacet paprskových děl ukryto.

„Možná se nám to všechno jen zdálo” řekl, ale myšlenky mu říkaly, že tu podívanou skutečně zažil.

Pomalu zvedl hlavu nahoru. Jeho přátelé na tom nebyli o mnoho lépe. Také věřili, že viděli fata morgánu. Odvážil se podívat na ostatní. Ústa Rena Dharka se stáhla do slabého úsměvu. Nikdo z nich to nechápal.

Ještě jednou se podíval na sochu.

Zázračná krása této mladé ženy ho chtěla znovu okouzlit, když tu na cestě vedoucí k okraji města zahlédl pohyb. Dhark se pevně přidržel podstavce.

Přicházeli k nim dva černí lidé, černí a nazi. Mladý muž a mladá žena!

Černí běloši! Blížili se naprosto klidně. Stejným krokem. Oba měli prakticky stejné pohyby. Stejný pohled. Jen barvu očí nemohl Dhark rozeznat. Nehybná tvář.

Zavřel oči, zase je otevřel a v té době se obě černé postavy přiblížily o další krok. Teď už byly jejich kroky i slyšet... Ne hlasitě. Tlumeně, jakoby přes měkké podrážky.

Až na to, že neměli žádné boty. Na těle neměli vůbec nic.

„Blíží se k nám...” zavolal Dhark na své průvodce.

Ruce kyborgů slétly ke zbraním.

„Ne... ještě nestřílejte!” přikázal Dhark.

Byli to lidé, kteří před mnoha staletími toto město opustili? Galaktický, černý člověk bez negroidních rysů?

„Už jsou skoro u nás!” zasténal Riker. Dvojice se blížila.

Obě skupiny dělilo dvacet kroků.

Střílet, nestřílet, ptal se sám sebe Dhark a nemohl se rozhodnout.

Střílet na bezbranné, černé lidi? Na těle neměli nic. Přibližovali se k nim naprosto nezahalení. Náhle si uvědomil, že také drží v ruce zbraň.

Ale hlaveň ještě mířila dolů.

Ještě...

Konec dílu 56